

Liahona

Pakter: Våre viktigste løfter, s. 20

Fire nøkler til undervisning for omvendelse til evangeliet, s. 12

Skole, jobb, stevnemøter – Hva gjør du når planen din ikke lykkes? s. 42

Hvordan vet jeg at jeg har et vitnesbyrd? s. 54, 66, 68

© 2010 SANDRA B. RAST. KOPIERING IKKE TILLATT

Miraklet med vaktlene, av Sandra B. Rast

I 1846 ble de siste av de siste-dagers-hellige drevet ut av Nauwoo, Illinois. De fleste av dem var fattige, syke eller aldrende. Med få ressurser krysset de Mississippi-elven og satte opp en midlertidig leir. Midt under disse lidelsene kom hundrevis av vaktler flygende og falt ned i leiren. De var så tamme at de hellige kunne fange dem med hendene, og slik fikk de sultende hellige sårt tiltrengt mat.

Liahona, juli 2012

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Alltid i midten**
Av president Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Vi skulle vise vårt disippelskap ved kjærlighet og tjeneste**

HOVEDARTIKLER

- 16 Styrken i vår arv**
Av eldste L. Tom Perry
Akkurat slik pionerene fikk ørkenen til å blomstre som en rose, kan vi også forbedre vårt liv hvis vi følger deres verdinormer og tradisjoner.
- 20 Forståelse av våre pakter med Gud – en oversikt over våre viktigste løfter**
Hva har vi lovet vår himmelske Fader? Hva har han lovet oss?

- 24 Informasjon og samfunnskontakt – knytter bånd mellom Kirken og samfunnet**
Av Philip M. Volmar
Lokale informasjon og samfunnskontakt-råd hjelper Kirken å utvikle et godt forhold til samfunnet, media og andre kirkesamfunn.

- 35 Møt fremtiden med håp**
Av Elder José A. Teixeira
Til tross for at han hadde mistet alle sine jordiske eiendeler, var bror Grilo positiv til sin nåværende situasjon og full av håp for fremtiden.

AVDELINGER

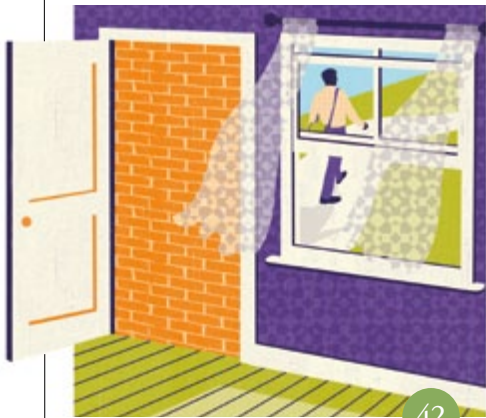
- 8 Notatbok for aprilkonferansen**
- 10 Vi taler om Kristus: En elv av fred**
Av Lanise Heaton
- 12 Tjeneste i Kirken: Lærdommen finnes i eleven**
Av Russell T. Osguthorpe

- 30 Våre hjem, våre familier: Gi aldri opp**
Av Al og Eva Fry
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Uplettet av verden**
Av Julie Thompson

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: Christina Smith.
Siste omslagsside: Foto: Robert Casey.

Merk: I juni-nummeret 2012 av *Liahona* var det et foto av en ung mann som ofret en proffkontrakt i rugby for å reise på heltidsmisjon. Slik det er vanlig, hadde drakten hans kommersielle logoer for forskjellige selskaper. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige gir ingen støtte til eller godkjenning av disse selskapene eller de produktene og tjenestene de leverer.

42

42 Når gode planer ikke lykkes

Av Stephanie J. Burns

Unge voksne som navigerer seg gjennom livets reise, oppdager at noe de trodde var omveier, fører til det rette målet.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Vend et nytt blad.

46 Viktigheten av prestedømsvelsignelser

Av eldste Dallin H. Oaks

Prestedømsvelsignelser vil hjelpe deg å overvinne hindringer på veien til evig liv.

49 Plakat: Vitnesbyrd

50 Bønnens kraft

Av Paul VanDenBerghe

Når de blir overveldet, holder tenåringer fra den filippinske øya Cebu hodet "over vann" ved hjelp av bønn.

53 Fra misjonsmarken: Et løfte og en bønn

Av Pablo Mireles Betts

54 Hva er et rent vitnesbyrd?

Av Elyse Alexandria Holmes

Å tilegne seg et vitnesbyrd kan virke som et puslespill, men ved å legge til en bit om gangen kan du finne ut at evangeliet er sant.

58 Spill for galleriet

Av Brittany Thompson

Mitt liv var ikke annet enn skuespill helt til jeg bestemte meg for å bytte rolle.

66

59 En vennlig hvisken

Av Deborah Moore

Hva skal James gjøre når skolens bølge kommer til kirken?

61 Et spesielt vitne: De tidlige pionerene levde for lenge siden. Hva kan jeg lære av dem?

Av eldste L. Tom Perry

62 Historie skapes

Av Chad E. Phares

Soma, Eszter og Kata prøver å være gode eksempler for Kirken i Ungarn.

64 Bring Primær hjem: Jeg velger det rette ved å etterleve evangeliets prinsipper

66 Thomas' vitnesbyrd

Av Joshua J. Perkey

Før Thomas kan bære sitt vitnesbyrd, må han lære hva et vitnesbyrd er.

68 Et voksende vitnesbyrd

Utvikle ditt eget vitnesbyrd én sannhet om gangen.

69 Vår side

70 For små barn

58

JULI 2012 ÅRG. 76 NR. 7
LIAHONA 10487 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale
tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R.
Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares,
Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison,
Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Connie Bowthorpe Bridge,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen
Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

**Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på
internett: liahona.lds.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filjansk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

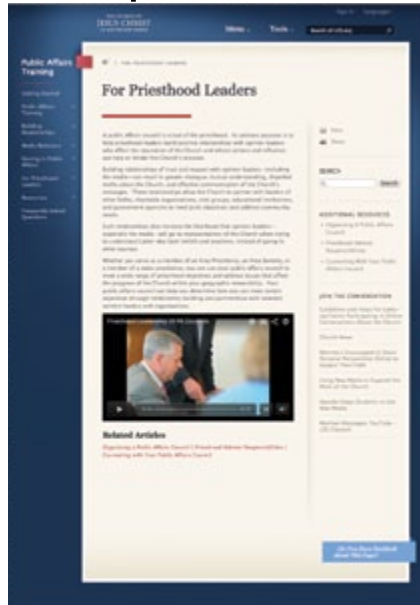
Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2012 Vol. 76 No. 7. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Prestedømsledere rekker ut en hånd til lokalsamfunn gjennom informasjon og samfunnskontakt-råd (se side 24). Du kan lære mer om dette arbeidet på publicaffairs.lds.org (på engelsk).

FOR UNGDOM

På youth.lds.org gratis musikk for nedlasting, inspirerende videoer og artikler om normene i *Til styrke for ungdom*.

FOR BARN

Møt Soma, Eszter og Kata fra Budapest, Ungarn på side 62. Se flere bilder av dem på liahona.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Besøkende lærerinner, 7

Bønn, 38, 50, 64

Den hellige ånd, 12

Død, 10

Ekteskap, 30

Familie, 16, 30, 41

Faste, 64

Forberedelse, 4

Generalkonferanse, 8

Håp, 35, 42

Informasjon og samfunnskontakt, 24

Jesus Kristus, 10

Karakter, 58

Lydighet, 42

Lærdom, 12

Misjonærarbeid, 4, 24, 38, 53

Mormons bok, 38, 53

Motgang, 35

Omvendelse til evangeliet, 30

Ordinanser, 20

Pakter, 20

Pionerer, 16, 61

Prestedømmet, 46

Templer, 80

Tilgivelse, 38

Tjeneste, 7, 24, 80

Tro, 35, 42

Undervisning, 12

Velsignelser, 46

Vennlighet, 59

Vitnesbyrd, 30, 40,

49, 54, 66

Ærlighet, 70

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

ALLTID I midten

I følge mange av verdens kalendere er juli midt i året. Mens begynnelsen og slutten på ting blir feiret og husket, går ofte midten av ting ubemerket hen.

Begynnelsen er tiden for forsetter, for å legge planer, for virkestrang og entusiasme. Slutten er tiden for å roe ned, og den kan innebære følelser forbundet med konkurranse eller tap. Men med riktig perspektiv kan det å se på oss selv som *i midten* av ting, hjelpe oss å forstå livet litt bedre og samtidig gjøre det litt mer meningsfylt.

Midt i misjonærarbeidet

Når jeg snakker med våre unge misjonærer, forteller jeg dem ofte at de er midt i sin misjon. Enten de kom til misjonsmarken dagen før eller skal reise hjem dagen etter, ber jeg dem alltid tenke at de er i midten.

Nye misjonærer føler kanskje at de er for uerfarne til å være effektive, og derfor utsetter de å snakke eller opptre selvsikkert og frimodig. Erfarne misjonærer som nærmer seg slutten av sin misjon, er kanskje lei seg på grunn av dette, eller kanskje de senker tempoet fordi de tenker på hva de skal gjøre etter misjonen.

Uansett hva tilfellet er og samme hvor de tjener, så er sannheten at Herrens misjonærer hver eneste dag sår utallige frø med sitt gode budskap. Hvis de tenker at de alltid

er midt i sin misjon, vil disse trofaste Herrens representanter få større mot og mer energi. Det som gjelder heltidsmisjonærene, gjelder også oss.

Vi er alltid i midten

Denne forandringen i perspektiv er mer enn bare å lure seg selv. Det ligger en opphøyd sannhet bak den tanke at vi alltid er i midten. Hvis vi ser på vår plassering på et kart, blir vi fristet til å si at vi er på begynnelsen. Men ser vi nøyerer etter, ser vi at uansett hvor vi er, så er det alltid midt i et større sted.

Det som gjelder rom, gjelder også tid. Vi føler kanskje at vi er på begynnelsen eller slutten av livet, men når vi ser på hvor vi er i et evig perspektiv – når det går opp for oss at vår ånd har eksistert i så lang tid at vi ikke er i stand til å måle den, og at på grunn av Jesu Kristi fullkomne offer og forsoning, vil vår sjel fortsette å eksistere i all evighet – da skjønner vi at vi virkelig er i midten.

Nylig følte jeg meg tilskyndet til å gjøre noe med mine foreldes gravsten. Tidens tann hadde satt sitt merke på gravplassen, og jeg følte at en ny gravsten ville være mer passende med tanke på deres eksemplariske liv. Da jeg så på fødselsdatoene og dødsdatoene på gravstenen, som var forbundet med den vanlige uanselige

lille bindestreken, fylte dette lille symbolet på et livsløp mitt hjerte og mitt sinn med et vell av gode minner. Hvert av disse skattede minnene gjenspeiler et øyeblikk midt i mine foreldres liv og midt i mitt liv.

Uansett hvor gamle vi er, uansett hvor vi befinner oss, når ting skjer i livet, er vi alltid i midten. Dessuten vil vi for evig være i midten.

Å være i midten gir håp

Ja, det vil være begynnelser og slutter i løpet av vårt liv, men dette er bare markører langs den store veien i midten av vårt evige liv. Enten vi er på begynnelsen eller slutten, enten vi er unge eller gamle, kan Herren bruke oss til sine hensikter om vi bare setter til side de tanker som innskrenker vår evne til å tjene, og lar hans vilje forme vårt liv.

Salmisten sier: "Dette er dagen som Herren har gjort, la oss fryde oss og glede oss på den" (Salmene 118:24). Amulek minner oss på at "dette liv er den tid menneskene har til å forberede seg til å møte Gud. Ja, se, *denne livsdag* er dagen menneskene har til å utføre sitt arbejde" (Alma 34:32; uthevelse tilføyd). Og en poet grunner: "Evigheten består av mange nå."¹

Når vi alltid er i midten, innebærer det at leken aldri er slutt, håpet aldri er ute og nederlaget aldri er endelig. Uansett hvor vi befinner oss eller hva våre omstendigheter er, ligger nemlig en evighet av begynnelser og en evighet av slutter foran oss.

Vi er alltid i midten. ■

NOTE

1. Emily Dickinson, "Forever—is composed of Nows", i *The Complete Poems of Emily Dickinson*, red. Thomas H. Johnson (1960), 624.

UNDERVISNING FRA DETTE BUDSKAPET

Vurder å snakke med familien om hvordan de "alltid er i midten", selv om de er i ferd med å begynne eller avslutte noe. Oppmuntre dem til å gjøre sitt beste med det de holder på med nå, og ikke dvele ved fortiden eller vente på neste aktivitet eller prosjekt. Du kan du gjerne foreslå at de velger en ting de kan gjøre som familie for å følge dette rådet, og sette en dato for når de håper å oppnå sitt mål.

Midt i din forberedelse til å reise på misjon

President Uchtdorf ber misjonærer tenke at de er midt i sin misjon. Du kan også anvende denne tanken på dine misjonsforberedelser. Enten du er 12 eller 18, så kan du forberede deg til å reise på misjon.

Kan du nevne noe av det du kan gjøre "midt under" dine misjonsforberedelser?

- Alltid være verdig til å komme til templet.
- Lære å gjenkjenne Den hellige ånds tilskyndelser ved å skrive ned dine tilskyndelser og følge dem.
- Be for misjonærene.
- Spørre misjonærene i ditt område hva de anbefaler at du gjør for å forberede deg til å reise på misjon.
- Lære å bruke din tid klokt, herunder viktige aktiviteter som tjeneste, skriftstudium og å skrive dagbok.
- Når du snakker med et familiemedlem, kan du gi dem del i et skriftsted som har inspirert deg nylig. Forklar hva du tenker om skriftstedet.
- Spørre dine venner om deres religion og hva de tror på. Være villig til å fortelle om det du tror på. Invitere dem med på aktiviteter i kirken.

Når du forstår at du er midt i dine misjonsforberedelser, kan du leve ditt liv slik at du kan være mer verdig til Herrens tillit og Åndens veiledning.

Alle kan gjøre noe nå

1. President Uchtdorf forklarer at uansett hvor gammel du er, kan du gjøre noe for å hjelpe andre. Lag en liste over dine talenter eller evner i dagboken din eller på et ark. Spør foreldrene dine hva de tror dine talenter er.
2. Bestem deg for hvordan du kan bruke dine talenter til å hjelpe andre i situasjonene nedenfor.

3. På slutten av listen over talenter skriver du en måte du kan bruke disse talentene til å hjelpe andre denne uken.

Studer dette lesestoffet ydmykt, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Vi skulle vise vårt disippelskap ved kjærlighet og tjeneste

Gjennom hele sitt jordiske liv viste Jesus Kristus sin kjærlighet til andre ved å hjelpe dem. Han sa: “Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre” (Johannes 13:35). Han satte eksemplet og vil at vi skal “[komme] til dem som trenger [vår] hjelp” (Mosiah 4:16). Han kaller sine disipler til å hjelpe ham i hans tjenestegjering, og slik får de anledning til å tjene andre og bli mer lik ham.¹

Vår tjeneste som besøkende lærerinner vil minne mye om vår Frelasers tjenestegjering når vi viser vår kjærlighet til dem vi besøker ved å gjøre følgende:²

- Huske deres navn og navnene til deres familiemedlemmer, og bli kjent med dem.
- Elske dem uten å dømme dem.
- Våke over dem og styrke deres tro “den ene etter den andre”, slik Frelseren gjorde (3 Nephi 11:15).
- Utvikle oppriktige vennskap med dem og besøke dem hjemme og andre steder.
- Bry oss om hver enkelt søster. Huske fødselsdager, avgangsseremonier, brylluper, dåp og andre begivenheter som betyr mye for henne.

- Rekke ut en hånd til nye og mindre aktive medlemmer.
- Rekke ut en hånd til de ensomme eller de som trenger trøst.

Fra Skriftene

3 Nephi 11; Moroni 6:4; Lære og pakter 20:47

NOTER

1. Se *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 105.
2. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 3.2.3.
3. *Døtre i mitt rike*, 3.
4. *Døtre i mitt rike*, 6.

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan styrker jeg min evne til å hjelpe andre?
2. Hva gjør jeg for å forsikre meg om at søstrene jeg våker over, vet at jeg er glad i dem?

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

“Det nye testamente inneholder beretninger om kvinner, både navngitte og ikke navngitte, som utøvde tro på Jesus Kristus... Disse kvinnene ble eksemplariske disipler... [De] reiste sammen med Jesus og hans tolv apostler. De ga av sine midler for å bidra til hans tjenestegjering. Etter hans død og oppstandelse fortsatte [de] å være trofaste disipler.”³

Paulus skrev om en kvinne som het Føbe, som var “menighetstjenerinne” (Romerne 16:1). Han ba folket om å “[støtte] henne i alle saker der hun kan trenge hjelp fra dere. For også hun har vært til hjelp for mange” (Romerne 16:2). “Den slags tjeneste som ble utført av Føbe og andre store kvinner i Det nye testamente, fortsetter i dag blant Hjelpeforeningens medlemmer – ledere, besøkende lærerinner, mødre og andre – som er til hjelp for mange.”⁴

Notatbok for aprilkonferansen

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, . . . enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i april 2012, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige numre) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler og andre ledere i Kirken.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Prestedømmets kraft

Under andre verdenskrig, i begynnelsen av 1944, fant en hendelse som involverer prestedømmet sted, [og] ble fortalt av en korrespondent – ikke medlem av Kirken – som jobbet for en avis på Hawaii . . . Han og andre korrespondenter var med i den andre bølgen bak marineinfanteristene på Kwajalein-atollen. Mens de rykket frem, fant de en ung marineinfanterist flytende i vannet med ansiktet ned, tydeligvis hardt såret. Det grunne vannet rundt ham var rødt av blodet hans. Og så la de merke til en annen marineinfanterist som beveget seg mot sin sårede kamerat. Den andre marineinfanteristen var også såret, med venstre arm hengende hjelpeløst ved hans side. Han løftet hodet til ham som fløt i vannet, for å unngå at han druknet. Med panikk i røsten ropte han på hjelp. Korrespondentene så igjen på gutten han holdt oppe, og ropte tilbake: “Det er ingenting noen kan gjøre for denne gutten.”

“Så,” skrev korrespondenten, “så jeg noe som jeg aldri hadde sett før.” Denne gutten, som selv var hardt såret, klarte å komme seg til land med den andre marineinfanteristens tilsynelatende livløse kropp. Han “la kameratens hode på kneet sitt . . . For et bilde det var – disse to dødelig sårede guttene – begge . . . rene, flotte unge menn, selv i sin sørgelige forfatning. Og den ene gutten bøyde hodet over den andre og sa: ‘Jeg befaler deg i Jesu Kristi navn og i kraft av prestedømmet, å holde deg i live til jeg kan skaffe medisinsk hjelp.’” Korrespondenten avsluttet artikkelen slik: “Vi tre [de to marineinfanteristene og jeg] er her på sykehuset. Legene forstår ikke [hvordan de overlevde], men jeg vet det.”

President Thomas S. Monson, “Villig og verdig til å tjene”, *Liahona*, mai 2012, 66, 68.

Spørsmål til ettertanke

- Hvilke velsignelser mottar siste-dagers-hellige på grunn av prestedømmets kraft?
- Hvilken forbindelse er det mellom tro og prestedømmet – for prestedømsbærere og for dem som mottar velsignelser?

Vurder å skrive dine tanker i dagboken din eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: “Prestedømmet” i Studer etter emne på LDS.org; Julie B. Beck, “Velsignelser utøses”, *Liahona*, mai 2006, 11-13; *Evangelietts prinsipper* (2009), “Prestedømmet”, 67-71.

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, gå inn på conference.lds.org.

ØYEBLIKKSFOTO AV KIRKEN

Antall medlemmer (per 2011)	14 441 346
Staver og distrikter	3 554
Menigheter og grener	28 784
Misjonær	340
Heltidsmisjonærer	55 410
Kirkens tjenestemisjonærer	22 299
Døpte konvertitter	281 312
Antall templer i drift	136

STUDIEHJØRNE

Trekk paralleller: Familie

Noen av de viktigste emnene blir tatt opp av mer enn én taler på generalkonferansen. Her er det fire talere sa om familier. Prøv å finne andre paralleller mens du studerer konferansetaler.

- “Mann og hustru skulle forstå at deres første kall – som de aldri vil bli avløst fra – er å ta vare på hverandre og dernest sine barn.”¹ – President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum
- “Vi må gjøre ting i riktig rekkefølge! Ekteskap først og deretter familie. Altfor mange i verden har glemt denne naturlige orden, og mener at de kan endre eller til og med reversere den.”² – Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum
- “Vi vet at familiens skriftstudium og familiens hjemmeaften ikke alltid fungerer perfekt. Uavhengig av hvilke utfordringer dere står overfor, bli ikke motløse.”³ – Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum
- “Å lære våre barn å forstå er mer enn bare å formidle informasjon. Det er å hjelpe våre barn å få læren inn i hjertet.”⁴ – Cheryl A. Esplin, annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap

NOTER

1. Boyd K. Packer, “En liten gutt skal gjete dem”, *Liahona*, mai 2012, 8.
2. M. Russell Ballard, “Så de bortkomne kan finnes”, *Liahona*, mai 2012, 97.
3. Quentin L. Cook, “I harmoni med troens musikk”, *Liahona*, mai 2012, 41.
4. Cheryl A. Esplin, “Hvordan lære våre barn å forstå”, *Liahona*, mai 2012, 10.

Et profetisk løfte

“I det vi forlater denne konferansen, nedkaller jeg himmelens velsignelser over hver og en av dere. . . . Måtte dere grunne på sannhetene dere har hørt, og måtte de hjelpe dere å bli enda bedre enn dere var da konferansen begynte.”

President Thomas S. Monson, “Ved avslutning av konferansen”, *Liahona*, mai 2012, 115.

MEN HVIS IKKE

“Ennå vil de trofaste ikke være fullstendig immune overfor det som skjer på denne planeten. Derfor er den modige holdningen til de utsatte Sadrak, Mesak og Abed-Nego verd å ta etter. De visste at Gud kunne redde dem. ‘Men hvis ikke,’ hevdet de, ville de likevel tjene Gud (se Daniel 3:16-18).”

Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i De tolv apostlers quorum, “Omfavn timer i hans kjærlighets armer”, *Liahona*, nov. 2002, 17.

EN ELV AV fred

Til tross for min sorg, går jeg fremover med hevet blikk i tro og håp på vår himmelske Fader og Jesus Kristus.

Av Lanise Heaton

Den dagen vår eldste sønn døde i en ulykke, åpnet tapet et gapende sår i min sjel. Jeg visste imidlertid at jeg kunne stole på at Frelserens forsonende kraft ville hjelpe meg å bære min tunge byrde av sorg og smerte. Min mann og jeg ba våre hjemmelærere om å gi hver av oss en velsignelse. Vi visste at vi ville få styrke utover vår egen. Vår Frelser har lovet at han ikke vil overlate oss til oss selv (se Johannes 14:18). Jeg har klamret meg til dette løftet med jerngrep, og jeg vitner om at Han har gjort det samme.

Jesaja forteller at Frelseren var “en smertens mann, vel kjent med sykdom” (Jesaja 53:3). Om noen kunne hjelpe oss, så visste jeg at han kunne, på et svært personlig plan. Men jeg visste også at dersom han øyeblikkelig fjernet vår sorg, ville vi ikke få noen vekst eller ny forståelse.

Til tross for hjertesorgen, har jeg hele tiden opplevd en underliggende elv av fred som strømmer fra Frelseren (se 1 Nephi 20:18). I spesielt vanskelige øyeblikk, dager eller til og med uker, har Hans fred alltid tatt bort min tristhet. Jeg må bare be om det. Vår himmelske Fader ønsker ikke at vi skal gå gjennom jorde-livet alene.

Når jeg tenker på ulykken som tok min sønns liv, kommer en beretning i Det gamle testamente til meg:

“Vår Gud, som vi tjener, han er mektig til å frelse oss. Av den brennende ildovnen og fra din hånd, konge, vil han frelse.

Men hvis ikke, skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder” (Daniel 3:17–18; uthevelse tilføyd).

Den viktige delen er “Men hvis ikke”. Vi må bevare troen samme hva som

skjer. Vår himmelske Fader kunne ha sendt engler for å bære min sønn bort fra fare, men det gjorde han ikke. Han vet hva som skal til for å helliggjøre oss slik at vi kan bli forberedt til å komme hjem til ham. Alt vil ordne seg. Men det betyr ikke at vi aldri vil sørge eller gråte igjen. Vår sorg er en følge av vår kjærlighet, men vi behøver ikke å være urolige.

Den største gaven vi kan gi til personer på begge sider av sløret, er å gå fremover med hevet blick i tro og håp på vår himmelske Fader og Jesus Kristus, selv om vi tar hvert eneste skritt med tårer strømmende nedover kinnene. Vi har blitt lovet at “graven [ikke har] noen seier, og dødens brodd er oppslukt i Kristus” (Mosiah 16:8). En dag vil “Herren ... tørke tårene av alle ansikter” (Jesaja 25:8). ■

HVORDAN TAKLER VI SORG?

Eldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i De tolv apostlers quorum tok opp dette spørsmålet i sin tale på general-konferansen i oktober 2006:

“Jeg tror at av alle dager siden begynnelsen av denne verdens historie, var denne fredagen [da Frelseren ble korsfestet] den dystreste.

Men denne skjebnedagen varte ikke lenge.

Fortvilelsen varte ikke lenge, for på søndag brøt den oppstandne Herre dødens bånd. Han steg opp fra graven og viste seg i triumf som hele menneskehetens Frelser.

Og straks ble de øyne som hadde vært fylt av uendelige tårer, tørret. Leppene som hadde hvisket ulykkelige bønner og uttrykt sorg, fylte luften med vakker lovprisning. For Jesus Kristus, den levende Guds Sønn, sto fremfor dem som oppstandelsens førstegrøde, beviset på at døden kun er begynnelsen på en ny og herlig eksistens ...

På grunn av verdens Frelseres liv og evigvarende offer vil vi bli gjenforenet med dem vi har hatt kjær.”

“Søndagen vil komme”, *Liahona*, nov. 2006, 30.

På en familiens hjemmeaften i nærmeste fremtid kan dere vurdere å snakke om døden, oppstandelsen og frelsesplanen. Se for eksempel 2 Nephi 9 og Alma 11–12.

LÆRDOMMEN FINNES I ELEVEN

Når vi blir klar over de fantastiske muligheter enhver elev har, begynner vi å se slik Gud ser.

Mens vi var på et oppdrag for Kirken i Cusco i Peru, deltok min hustru og jeg i en fellesklasse for Hjelpeforeningen og Det melkisedekske prestedømme. Læreren den dagen var vanligvis lærer for klassen Læresetninger i evangeliet for voksne. Fordi de første to møtene gikk over tiden, hadde han bare 20 minutter til å gjennomgå det han hadde forberedt.

Han begynte med å be alle medlemmer som hadde sluttet seg til Kirken de siste to årene, om å reise seg. Fem medlemmer reiste seg. Han skrev tallet 5 på tavlen og sa så: "Brødre og søstre, det er storartet at vi har 5 medlemmer med oss som nylig har sluttet seg til Kirken. Det eneste problemet er at de siste to årene har vi døpt 16 nye konvertitter inn i denne menigheten."

Han skrev så tallet 16 ved siden av tallet 5, og med stort alvor spurte han: "Så, brødre og søstre, hva skal vi gjøre?"

En søster rakte opp hånden og sa: "Vi må gå og finne dem og bringe dem tilbake."

Læreren sa seg enig og skrev så ordet *redde* på tavlen. "Vi har 11 nye medlemmer å bringe tilbake," svarte han.

Han leste så et sitat av president Thomas S. Monson om viktigheten av å redde. Han leste også fra Det nye testamente om hvordan Frelseren gikk og hentet tapte får (se Lukas 15:6). Så spurte han: "Hvordan skal vi så bringe dem tilbake?"

Hender gikk i været, og han kalte på det ene medlemmet etter det andre. Klassens medlemmer hadde forslag til hvordan de som menighetsfamilie eller som enkeltpersoner, kunne samarbeide for å hjelpe nye konvertitter å vende tilbake til Kirken. Så spurte læreren: "Hvis dere gikk langs gaten og så en mann dere gjenkjente som en av disse nye konvertittene på den andre siden av gaten, hva ville dere gjøre?" Et medlem sa: "Jeg ville gå over gaten og hilse på ham. Jeg ville fortelle ham at vi trenger at han kommer tilbake, og hvor gjerne

vi vil at han skal være sammen med oss igjen."

Andre i klassen var enige og kom med flere forslag til hvordan de kunne hjelpe disse medlemmene. Det var entusiasme i rommet, en beslutning om å gjøre det som var nødvendig for å hjelpe disse nylig døpte medlemmene å finne veien tilbake til full aktivitet.

Min hustru og jeg gikk fra denne leksjonen med et fornyet ønske om å gjøre noe selv for å hjelpe noen å komme tilbake til aktivitet i Kirken. Jeg tror alle i klassen gikk derfra med den samme følelsen. Etter denne opplevelsen spurte jeg meg selv: Hva gjorde denne korte leksjonen så effektiv? Hva fikk alle til å forlate klassen så motivert til å etterleve evangeliet i enda større grad?

Mens jeg reflekterte over disse spørsmålene, kom jeg frem til fire prinsipper som gjorde denne klassen til en effektiv lærings- og undervisningserfaring:

Av Russell T. Osguthorpe

Søndagsskolens
generalpresident

1. Omvendelse til evangeliet er målet.
2. Kjærlighet er motivet.
3. Læren er nøkkelen.
4. Ånden er læreren.

Omvendelse til evangeliet er målet

Istedenfor å “putte informasjon’ inn i hodet på klassemedlemmene”, som president Monson har bedt oss om å *ikke* gjøre, prøvde denne læreren “å inspirere den enkelte til å tenke, føle og deretter gjøre noe for å etterleve evangeliets prinsipper.”¹

Kort sagt var denne lærerens mål å hjelpe klassens medlemmer å *gjøre* noe de kanskje ikke ville ha gjort om de ikke hadde deltatt i klassen. Og ved å *gjøre* dette var det meningen at

hver enkelt skulle få hjelp til å *bli* en sann disippel av Frelseren.

Målet med denne formen for undervisning er *omvendelse til evangeliet*. Ordet *omvendelse* betyr ganske enkelt å vende seg i en annen retning og velge ny adferd. Omvendelse til evangeliet – å bli en sann disippel – er ingen enkeltstående hendelse, men en livslang prosess.² I klassen var det klassens medlemmer *gjorde*, ment å hjelpe ikke bare klassens medlemmer, men også de nye konvertittene de skulle prøve å reaktivisere. Når som helst vi etterlever et prinsipp i evangeliet mer fullstendig, blir en annen velsignet enten direkte eller indirekte. Av denne grunn er læring og undervisning i evangeliet noe unikt. Istedenfor bare å lede til ervervelse av

K jærlichkeit
hjelper oss
som lærere å
undervise slik
Frelseren ville
undervise om han
var i klasserom-
met vårt.

kunnskap, leder det å lære evangeliet til personlig omvendelse.

Kjærlighet er motivet

Mens jeg deltok i klassen i Peru, kunne jeg føle lærerens kjærlighet til dem som var tilstede, så vel som til de nye konvertittene han oppfordret klassens medlemmer til å reaktivisere. Kjærligheten syntes å gjennomsyre rommet – fra lærer til elev, fra elev til lærer, fra en elev til en annen og fra elever til de nye konvertittene.

Kjærlighet hjelper oss som lærere å undervise slik Frelseren ville undervist om han var i klasserommet vårt. “Kjærligheten får oss til å forberede oss og undervise på en annen måte.”³

Når en lærers motiv er å dekke leksjonsmaterialet, fokuserer han eller hun på innhold istedenfor på behovene til den enkelte elev. Den peruanske læreren syntes ikke å ha noe behov for å *dekke* noe som helst. Han ønsket bare å inspirere klassens medlemmer til å rekke ut en hånd til deres brødre og søstre av kjærlighet. Kjærlighet til Herren og kjærlighet til hverandre var drivkraften. Kjærlighet var motivet. Når kjærlighet er vårt motiv, vil Herren gi oss styrke til å kunne utføre hans hensikter for å hjelpe hans barn. Han vil inspirere oss med *hva* vi som lærere trenger å si og *hvordan* vi skulle si det.

Læren er nøkkelen

Læreren i Peru leste ikke fra lærerhåndboken mens han underviste. Jeg er sikker på at han brukte håndboken eller konferansetaler til å forberede leksjonen, men da han underviste, underviste han fra Skriftene. Han

Læring og undervisning i evangeliet handler ikke om å mestre fakta. Det handler om å mestre disippelskap.

fortalte historien om det tapte får og siterte følgende vers: “Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre” (Lukas 22:32). Han formidlet president Monsons oppfordring til alle Kirkens medlemmer om å redde dem som har gått seg vill. Læresetningene som sto sentralt i denne leksjonen, var tro og nestekjærlighet. Klassens medlemmer trengte nok tro til å handle, og de trengte å handle av kjærlighet.

Når læresetningene i Jesu Kristi gjengitte evangelium blir undervist med klarhet og overbevisning, styrker Herren både eleven og læreren. Jo mer klassens medlemmer kom med sine forslag til hvordan de kunne nå ut til sine brødre og søstre som var mindre aktive, jo nærmere Frelseren

følte alle seg, han som stadig rakte ut en hånd til andre under sitt jordiske virke. Læren er nøkkelen til effektiv læring og undervisning i evangeliet. Den låser opp hjerter. Den låser opp sinn. Den åpner veien så Guds ånd kan inspirere og bygge opp alle som er tilstede.

Ånden er læreren

Gode lærere i evangeliet forstår at de egentlig ikke er læreren i det hele tatt. Evangeliet blir undervist og lært ved Ånden. Uten Ånden kan ikke undervisning i evangeliets sannheter føre til læring (se L&P 42:14). Jo mer læreren gir inspirerte oppfordringer til å handle, jo mer vil Ånden være tilstede under leksjonen. Den peruanske læreren ga en inspirert oppfordring. Så, når klassens medlemmer kom med forslag, ble Ånden stadig sterkere og styrket alle.

Læreren prøvde ikke å *dekke* leksjonen. Han prøvde isteden å *avdekke* den lærdommen som allerede fantes i elevene. Ved å oppfordre klassens medlemmer ved Åndens kraft, hjalp læreren medlemmene å oppdage sitt eget ønske om å handle – om å rekke ut en hånd til sine brødre og søstre i kjærlighet. Etter hvert som klassens medlemmer uttrykte sine ideer, inspirerte de hverandre fordi de sammen fulgte Ånden.

Når vi prøver å etterleve evangeliet ved å hjelpe andre rundt oss, vil Herren fortelle oss hva vi skulle gjøre. Så hvis vi som lærere ønsker at Ånden skal være mer merkbar i klasserommet, må vi ganske enkelt oppfordre klassens medlemmer til å etterleve et prinsipp i evangeliet mer fullstendig.

Når vi bestemmer oss for å etterleve et prinsipp i evangeliet mer fullstendig, kommer vi nærmere Gud, og Gud kommer nærmere oss (se L&p 88:63).

Den enkelte elevs muligheter

Vi lærer ikke bare og vi underviser ikke bare i evangeliet for å oppnå kunnskap. Vi lærer og underviser i evangeliet for å oppnå opphøyelse. Læring og undervisning i evangeliet handler ikke om å mestre fakta. Det handler om å mestre disippelskap. Enten vi underviser våre egne barn hjemme eller underviser menighetens eller grenens medlemmer i klasserommet, må vi huske at lærdommen vi ønsker å formidle, allerede finnes i eleven. Vår rolle

som foreldre eller lærere er å hjelpe elevene å oppdage lærdommen i sitt eget hjerte og sinn.

Når vi blir klar over de fantastiske muligheter enhver elev har, begynner vi å se slik Gud ser. Da kan vi si det Han ønsker at vi skal si, og gjøre det han ønsker at vi skal gjøre. Hvis vi lærer og underviser på denne måten, er omvendelse til evangeliet vårt mål, kjærlighet er vårt motiv, læren er nøkkelen og Ånden er læreren. Hvis vi lærer og underviser på denne måten, vil Herren velsigne både eleven og læreren "[så alle kan] være oppbygget av alle" (L&p 88:122). ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 1970, 107.
2. Se Dallin H. Oaks, "Utfordringen å bli", *Liahona*, jan. 2001, 40–43.
3. *Undervisning, intet større kall* (1999), 32.

Hvis vi ønsker at Ånden skal være mer merkbart i klasserommet, må vi ganske enkelt oppfordre klassens medlemmer til å etterleve et prinsipp i evangeliet mer fullstendig.

HÅNDKJERRER, AV MINERVA TEICHERT © IRI, GIENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKEHISTORISK MUSEUM

Av eldste
L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

STYRKEN I O Vår arv

Pionertro er like nødvendig i dagens samfunn som det noensinne har vært.

Jeg har alltid likt pionerhistorier. Min bestemor bodde i nabohuset da jeg var barn. Som 8-åring hadde hun gått meste-parten av veien over slettene. Hun husket nok pioneropplevelser til å holde meg trollbundet i timevis når jeg satt og lyttet til henne.

President Brigham Young (1801–77) har alltid vært en av mine spesielle helter. Hans løsninger på problemer var enkle og grunnleggende og gavnet folket. Jeg undrer meg over hans kampånd og entusiasme da han ledet de hellige vestover.

Da det ble klart at kostnaden for å flytte nye konvertitter fra Europa til Utah ville være hemmende, ble ideen fremlagt for president Young at de kunne bruke håndkjerre til å krysse prærien. President Young kunne

umiddelbart se fordelene, ikke bare i form av kostnadsbesparelse, men også den fysiske fordelene det ville være for folket å gå så langt og ankomme Saltsjødalen fulle av styrke og energi etter en slik erfaring. Han sa:

“Vi føler oss trygge på at et slikt følge vil kunne komme fortere frem enn et oksespann. De bør ha noen gode kyr slik at de kan ha melk, og noen få slaktedyrr og en slakter etter behov. På denne måten kan kostnaden, risikoen, tapet og vanskelighetene for gruppene unngås, og de hellige kan i større grad unnslipe den elendighet, sjelekval og død som ofte har lagt så mange av våre brødre og søstre i støvet.

Vi foreslår å sende troende og erfarne menn med de nødvendige instruksjoner til

et passende utrustningspunkt for å iverksette ovennevnte forslag. La derfor de hellige som ønsker å emigrere i året som kommer, forstå at de forventes å gå og trekke sin bagasje over slettene, og at de ikke vil få noen annen hjelp av Det vedvarende emigrasjonsfond.”¹

Mellom 1856 og 1860 gjennomførte noen tusen hellige den 2000 km lange reisen med håndkjerre. Reisene gikk bra med unntak av

Og det var nettopp det som skjedde.

De første hjelpegruppene var på vei påfølgende mandag. Beskrivelsen av den glede Willies håndkjerrekompani viste da den første hjelpegruppen kom, er svært rørende. Kaptein Willie hadde forlatt sin lille gruppe og gått av sted sammen med en ledsager for å lete etter hjelpegruppen.

Historien lyder: “Om kvelden den tredje

dagen etter at kaptein Willie hadde dratt av sted, akkurat i det solen på vakkert vis forsvant bak fjellene i det fjerne, så vi flere prærievogner komme mot oss, hver av dem trukket av fire hester, på en høyde like vest for leiren vår. Nyheten gikk gjennom leiren som ild i tørt gress, og alle som var i stand til å komme seg ut av sengen, gikk ut *i flokk* for å se dem. Etter noen minutter var de så nær at vi kunne se vår trofaste kaptein litt foran vognene. Gledesrop fylte luften. Sterke menn gråt så tårene strømmet fritt nedover deres rynkete og solbrente kinn, og små barn tok del i gleden, selv om noen av dem knapt forsto hva det gjaldt, og danset glade rundt i ring. Selvbeherskelse ble satt til side i gledesutbruddene som

fulgte, og da brødrene kom inn i leiren, omfavnet søstrene dem og overøste dem med kyss. Brødrene ble så overveldet at de en god stund ikke klarte å si et ord, men undertrykte ethvert følelsesutbrudd i gråtkvalt stillhet... Etter hvert avtok imidlertid følelsene noe, og den slags håndhissing, velkomstord og nedkallelse av Guds velsignelser har sjelden forekommet!”²

Sterke familier vokste frem

Fra disse hardføre pionerene har det kommet tradisjoner og en arv som har bygget

Pionertro er like nødvendig i dagens samfunn som det noensinne har vært. Vi trenger å være kjent med denne arven. Vi må undervise i den, være stolte av den og bevare den.

to skjebnesvangre turer, Willies og Martins håndkjerrekompanier, som reiste for sent på året til å unngå de første vinterstormene. Legg igjen merke til president Youngs genialitet. På generalkonferansen i oktober 1856 viet han hele konferansen til å organisere hjelpeinnsatsen for å komme de nødlidende hellige til unnsetning. Han ba brødrene om ikke å vente en uke eller en måned før de dro. Han ville ha flere firspann klare påfølgende mandag som kunne dra og komme de lidende hellige som satt værfaste i snøen, til unnsetning.

opp sterke familier som har bidratt mye til det vestlige USA og resten av verden.

Jeg ble invitert til en lunsj for mange år siden av en butikkjede som kunngjorde at de skulle åpne fire butikker i Salt Lake City-området. Ettersom jeg hadde erfaring fra detaljhandel, spurte jeg direktøren da jeg satt ved bordet sammen med ham, hvordan han våget å åpne fire butikker samtidig i et helt nytt markedsområde. Svaret hans var omtrent som forventet. Han sa at firmaet hans hadde gjennomført en demografisk undersøkelse i alle de viktigste byområdene i USA. Firmaet ønsket å finne ut hvilket av disse områdene som hadde størst potensial for et varemagasin som appellerte til unge familier. Salt Lake-området, disse tidlige pionerens bestemmelsessted, ble rangert først i landet.

Undersøkelsen avdekket også at arbeidstakere i Salt Lake-området var kjent for å være ærlige og arbeidsomme. Pionerarven er fremdeles tydelig i tredje og fjerde generasjon i området.

Jeg ble imidlertid sjokkert over en statistikk jeg fikk på skrivebordet mitt nylig. Den viste at bare 7 prosent av barn som vokser opp i USA i dag, kommer fra tradisjonelle hjem bestående av en arbeidende far, en hjemmeverende husmor og et eller flere barn.³ Hver eneste dag ser vi konsekvensene av oppløsningen av det tradisjonelle hjemmet. Vi ser en urovekkende økning i antall mishandlede hustruer, fysisk og seksuelt misbrukte barn, hærverk på skoler, tenåringskriminalitet, svangerskap blant ugifte tenåringer og eldre mennesker som blir gamle uten den trøst som en storfamilie gir.

Profetene har minnet oss om at det er hjemmet som kan redde samfunnet.⁴ Et godt hjem

skapes naturligvis ikke automatisk når en gutt og en jente forelsker seg og gifter seg. De samme dyder skal til som ble lært i pionerens hjem – tro, tapperhet, disiplin og engasjement – for å skape et godt ekteskap. Akkurat som pionerene fikk ørkenen til å blomstre som en rose, vil våre liv og familier blomstre hvis vi følger deres eksempel og slutter oss til deres tradisjoner. Ja, pionertro er like nødvendig i dagens samfunn som det noensinne har vært. Vi trenger virkelig å bli kjent med denne arven. Vi må undervise i den, være stolte av den og bevare den.

Hvor velsignet vi er! Hvilket ansvar vår kunnskap og forståelse medfører. Arnold Palmer, en stor amerikansk golfspiller, skal ha sagt: "Å vinne er ikke alt, men å ville det er." For en storartet uttalelse: "Å ville det er."

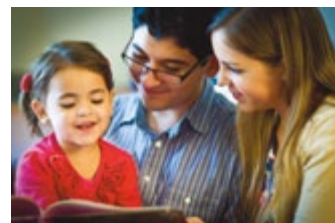
Måtte Gud gi oss et ønske om å vinne den største av alle gaver han har gitt sine barn – det evige livs gave. Måtte Gud velsigne oss så vi forstår våre muligheter, så vi vil lære og vokse og utvikle forståelse for vår arv og bestemme oss for å bevare de store gaver som er gitt oss som hans barn. Jeg bærer høytidelig vitnesbyrd om at Gud lever, at Jesus er Kristus og at hans vei vil føre oss til evig liv. ■

Fra en tale holdt under en temakveld ved Brigham Young University 3. august 1980. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Brigham Young, i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 4:85.
2. John Chislett, i *A Comprehensive History of the Church*, 4:93–94.
3. Se Population Reference Bureau, www.prb.org/Articles/2003/TraditionalFamiliesAccountforOnly7PercentofUSHouseholds.aspx. I 1980, da denne talen ble holdt, var tallet 13 prosent.
4. Se for eksempel Thomas S. Monson, "Himmelske hjem, evige familier", *Liahona*, juni 2006, 66–71; Spencer W. Kimball, "Home: The Place to Save Society", *Ensign*, jan. 1975, 3–10.

De samme dyder skal til som ble lært i pionerens hjem – tro, tapperhet, disiplin og engasjement – for å skape et godt ekteskap.

Akkurat som pionerene fikk ørkenen til å blomstre som en rose, vil våre liv og familier blomstre hvis vi følger deres eksempel.

FORSTÅELSE AV VÅRE pakter MED Gud

EN OVERSIKT OVER VÅRE VIKTIGSTE LØFTER

“Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,” forklarer president Thomas S. Monson, “skulle hellige pakter holdes i ære av oss, og trofasthet mot dem er en forutsetning for lykke. Ja, jeg snakker om dåpens pakt, prestedømmets pakt og ekteskapspakten som eksempler.”¹

I Kirken er en ordinans en hellig, formell handling, utført ved prestedømmets myndighet. Noen ordinanser er avgjørende for vår frelse. Som ledd i disse “frelsende ordinansene” inngår vi høytidelige pakter med Gud.²

En pakt er et toveislofte hvor betingelsene er fastsatt av Gud.³ Når vi inngår en pakt med Gud, lover vi å holde disse betingelsene. Han lover oss visse velsignelser i til gjengjeld.

Når vi mottar disse frelsende ordinanser og holder de tilknyttede pakter, trer Jesu Kristi forsoning i kraft i vårt liv,

og vi kan motta den største velsignelsen Gud kan gi oss – evig liv (se L&p 14:7).

Ettersom overholdelse av våre pakter er avgjørende for vår lykke nå og for til slutt å motta evig liv, er det er viktig å forstå hva vi har lovet vår himmelske Fader. Det følgende er en oversikt over paktene vi inngår i forbindelse med frelsende ordinanser, og forslag til hvor du kan lære mer.

Dåp og bekreftelse

Dåp ved nedsenkning i vann, utført av en som har myndighet, er den første frelsende ordinans i evangeliet. Den er nødvendig for at man skal kunne bli medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Uadskillelig fra dåpen er dens ledsagende ordinans bekreftelse – håndspåleggelse for Den hellige ånds gave.

Når vi blir døpt, inngår vi pakt om å påta oss Jesu Kristi navn, alltid minnes ham og holde hans bud. Vi lover også “å tjene ham inntil enden” (L&p 20:37; se også Mosiah 18:8-10).

Til gjengjeld lover vår himmelske Fader at hvis vi omvender oss fra våre synder, kan vi få tilgivelse (se Alma 7:14) og “hans Ånd [kan alltid] være hos [oss]” (L&p 20:77), et løfte som delvis muliggjøres ved å motta Den hellige ånds gave.

Ordinansene dåp og bekreftelse er porten som alle som ønsker evig liv, må gå inn gjennom (se Johannes 3:3-5). Å overholde våre dåpspakter fører til og er en viktig del av å inngå paktene forbundet med alle de andre frelsende ordinanser på veien til evig liv (se 2 Nephi 31:17-21).

LÆR MER OM DÅP

Se Robert D. Hales: “Dåpens pakt – Å være i riket og av riket,” Liahona, jan. 2001, 6; Ensign, nov. 2000, 6.

Nadverden

De som har mottatt de frelsende ordinansene dåp og bekreftelse, tar del i nadverden hver uke for å fornye disse paktene. Mens vi tar del i brødet og vannet, minnes vi det offer Frelseren gjorde for oss. I tillegg grunner vi på de pakter vi har inngått om å påta oss Jesu Kristi navn, alltid minnes ham og holde hans bud. Til gjengjeld lover Gud oss at hans Ånd alltid kan være hos oss (se L&p 20:77, 79).

Nadverdens ordinans er en ukentlig

En pakt er et gjensidig løfte. Gud lover oss bestemte velsignelser til gjengjeld for at vi overholder betingelsene vi godtok da vi inngikk paktene.

anledning til å fornye hellige pakter som gir oss del i Frelserens nåde og forsoning med den samme åndelig rensende virkning som dåp og bekreftelse.

Kirkens ledere har også sagt at når vi tar del i nadverden, fornyer vi ikke bare våre dåpspakter, men “alle pakter vi har inngått med Herren”.⁴

LÆR MER OM NADVERDEN

Se Dallin H. Oaks, “Nadverdsmøtet og nadverden”, Liahona, nov. 2008, 17.

Prestedømmets ed og pakt

Vår himmelske Fader gir sin ed (garanti) om å gi bestemte velsignelser til dem som holder paktene som er forbundet med å motta prestedømmet.

Når menn lever verdig til å motta Det aronske og Det melkisedeske prestedømme og “foredler sine kall”, lover Gud at de vil bli “helliggjort av Ånden til fornyelse av sine legemer”. De blir arvinger til løftene gitt til Moses, Aron og Abraham. (Se L&p 84:33-34.)

Menn må ha Det melkisedeske prestedømme for å kvalifisere seg til å gå inn i templet. Der kan både kvinner og menn motta en fylde av prestedømsvelsignelser sammen i ekteskap.

Ved å motta alle prestedømmets frelsende ordinanser, kan alle mennesker motta løftet om “alt som [Faderen] har” (se L&p 84:35-38).

SVAR PÅ SPØRSMÅL

Du eller en du har kontakt med, spør kanskje: "Hvorfor er ikke templer åpne for offentligheten?" Siste-dagers-hellige templer brukes ikke til våre ukentlige søndagsmøter, hvor alle er velkommen til å delta. Hellige ordinanser utføres i templer, og derfor er templene bare åpne for dømte medlemmer som er kvalifisert til å motta disse ordinansene.

Når et nytt tempel er bygget, kan hvem som helst få omvisning i det under et åpent hus. Etter at templet har blitt innviet til Herren, kan hvem som helst besøke tempeltomten, men templet er bare åpent for personer med en gyldig tempelanbefaling.

Du finner mer informasjon under "Temples" under Frequently Asked Questions på Mormon.org.

"Ufattelige velsignelser strømmer fra denne ed og pakt til verdige menn, kvinner og barn i hele verden," sa eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum.⁵

LÆR MER OM PRESTEDØMMETS ED OG PAKT
Se *Henry B. Eyring, "Tro og prestedømmets ed og pakt"*, *Liahona*, mai 2008, 61.

Begavelsen

Tempelbegavelsen er en gave som gir perspektiv og kraft.

Under tempelbegavelsen mottar vi instruksjoner og inngår pakter forbundet med vår evige opphøyelse. I tilknytning til begavelsen har vi ordinansene tvetting og salving og å bli ikledd tempelkledningen som en påminnelse om hellige pakter.⁶ Templets ordinanser og pakter er så hellige at vi ikke omtaler dem i detalj utenfor templet. På grunn av dette sa president Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum: "Det er viktig at du lytter omhyggelig når disse ordinansene blir forrettet, og at du prøver å huske velsignelsene som blir lovet og betingelsene som gjelder for at de skal realiseres."⁷

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt at nøkkelen til å motta guddommelig kraft til å overvinne motstand og bringe Kirken fremover, "er den pakt vi inngår i templet – vårt løfte om å adlyde og ofre, om å vie oss til Faderen, og hans løfte om å styrke oss med 'en stor begavelse.'⁸

Du kan lære mer om prinsippene bak de pakter vi inngår i begavelsen ved å studere følgende:

- "Lydighet", *Evangeliets prinsipper* (2009), 195-202.
- M. Russell Ballard, "Offerloven", *Liahona*, mars 2002, 10.
- Om "evangeliets lov" (L&p 104:18), se Lære og pakter 42.
- "Kyskhetsloven", *Evangeliets prinsipper* (2009), 219-227.
- D. Todd Christofferson, "Refleksjoner over et innviet liv", *Liahona*, nov. 2010, 16.

LÆR MER OM BEGAVELSEN

Se Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel (2002), 28-35; *David A. Bednar, "Ha en hederlig anseelse og plass"*, *Liahona*, mai 2009, 97.

Beseglingen

Tempelordinansen som kalles "tempel-ekteskap" eller "å bli beseglet", oppretter et evig forhold mellom mann og hustru som kan fortsette etter døden dersom ektefellene er trofaste. Forhold mellom foreldre og barn kan også bevares utover jordelivet ved å knytte generasjoner sammen i evige familieforhold.

Når noen inngår i ekteskapspakten i templet, inngår han eller hun pakter både med Gud og med sin ektefelle. Ektefeller lover å være trofaste mot hverandre og mot Gud. De blir lovet opphøyelse og at deres familieforhold kan fortsette gjennom all evighet (se L&p 132:19-20). Barn som blir født til et ektepar som har blitt beseglet i templet, eller barn som senere blir beseglet til sine foreldre, har rett til å tilhøre en evig familie.

Som ved andre ordinanser, kreves det at

vi er trofaste mot våre pakter før den jordiske ordinansen blir beseget, eller gjort gyldig, i himmelen ved løftets Hellige ånd.⁹ Personer som holder sine pakter – selv om deres ektefelle ikke gjør det – taper ikke de velsignelser som er lovet i beseglingen.

LÆR MER OM BESEGLINGEN

Se Russell M. Nelson, “Generasjoner sammenslået i kjærlighet”, *Liahona*, mai 2010, 91.

Inngå og holde hellige pakter

Når vi inngår disse viktige paktene, får vi del i den nye og evige pakt, “ja, fyllden av [Jesu Kristi] evangelium” (L&p 66:2). Den nye og evige pakt er “summen av alle evangeliets pakter og forpliktelser” som vi har inngått,¹⁰ og de velsignelser vi mottar som følge av dette, omfatter alt som Faderen har, herunder evig liv.

Samtidig som vi anstrenger oss for å forstå og holde våre pakter, skulle vi huske at det å holde våre pakter ikke bare er en liste over ting som skal gjøres, men en forpliktelse om å bli Frelseren lik.

“Den endelige dom er ikke bare en evaluering av alle gode og onde handlinger – hva vi har gjort,” sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum. “Den er en erkjennelse av

Å holde våre pakter er et engasjement for å bli Frelseren lik.

den endelige følge av våre handlinger og tanker – hva vi har *blitt*. Det er ikke nok for noen bare å utføre de ytre handlinger. Budene, ordinansene og paktene i evangeliet er ikke en liste over innskudd som kreves på en konto i himmelen. Jesu Kristi evangelium er en plan som viser oss hvordan vi kan bli det vår himmelske Fader ønsker at vi skal bli.”¹¹ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Lykke – den universelle søken”, *Lys over Norge*, Mars 1996, 5; *Ensign*, okt. 1993, 4.
2. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 20.1.
3. Se Russell M. Nelson, “Pakter”, *Liahona* og *Ensign*, nov. 2011, 86.
4. Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, 14; se også *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 220.
5. Russell M. Nelson, “Pakter”, *Liahona* og *Ensign*, nov. 2011, 88.
6. Se Russell M. Nelson, “Forbered deg for templets velsignelser”, *Liahona* og *Ensign*, okt. 2010, 46.
7. Boyd K. Packer, “Kom til templet”, *Liahona*, okt. 2007, 16; *Ensign*, okt. 2007, 20.
8. Jeffrey R. Holland, “Å holde pakter: Et budskap til dem som skal på misjon”, *Liahona*, jan. 2012, 50; *New Era*, jan. 2012, 4.
9. Se “Den hellige ånd”, *Tro mot paktene* (2004), 12; se også L&p 132:7, 18-19, 26.
10. Joseph Fielding Smith, *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind. (1954-56), 1:143.
11. Dallin H. Oaks, “Utfordringen å bli”, *Liahona*, jan. 2001, 40; *Ensign*, nov. 2000, 32.

INFORMASJON OG SAMFUNNSKONTAKT -

knytter bånd mellom

Når prestedømsledere samarbeider med stavens eller distriktets råd for informasjon og samfunnskontakt, kan de alle bidra til å styrke sitt lokalsamfunn – og bygge opp Guds rike på jorden.

Kirken og samfunnet

Av Philip M. Volmar

Kirkens tidsskrifter

Da Carol Witt Christensen ble kalt som leder for informasjon og samfunnskontakt i Topeka Kansas stav, følte hun seg “redd og utilstrekkelig” til å skulle ha kontakt med journalister og redaktører på vegne av stavens ledere.

“Tanken på å skulle ta kontakt med nyhetsfolk, var litt skremmende,” forteller hun. Og selv om hun fordypet seg i engelsk på college, sier hun at hun “ikke visste noe om å skrive pressemeldinger”.

Til tross for at hun tvilte på seg selv, bestemte søster Christensen seg for å stole på sitt vitnesbyrd, sin kjennskap til lokalsamfunnet og troen på at hennes kall kom fra inspirerte prestedømsledere. Hun sa hun begynte med opplæring fra Avdeling for informasjon og samfunnskontakt og begynte å “lære sin plikt og med all flid virke i det embede [hun var] kalt til” (L&p 107:99).

Hun begynte å granske den ukentlige religionsspalten i lokalavisen for å finne ut hva som ble regnet som nyhetsstoff. Hun ringte religionsskribenten for å få tidsfrister før hun sendte inn sin første pressemelding.

“Jeg la merke til hva slags nyhetsstoff som kom på trykk, og begynte å følge ekstra godt med på kirkeaktiviteter, interessante mennesker og prestasjoner som syntes egnet til å bekjentgjøre i avisen,” forteller hun.

Med tiden lærte søster Christensen at mediekontakt er mye mer enn bare å fremme ideer til artikler. Det handler også om å kjenne mediene og hjelpe journalister å gjøre jobben sin, og samtidig hjelpe dem å forstå Kirken.

Etter en rekke suksesser, herunder en artikkel om stavens Seminar-program i lokalavisen, sier hun at hun fikk selvtillit og “følte et brennende ønske om å bringe Kirken ‘ut av mulm og ut av mørke’” (se L&p 1:30). Nå, flere år senere, er søster Christensen fremdeles stavens leder for informasjon og samfunnskontakt, og sier at hun “fortsatt brenner for saken”.

FOTOILLUSTRASJON: DAVID STOKER

I to år har Lenaxa Kansas stav i USA samarbeidet med andre kirkesamfunn i området om å arrangere en velgjørenhetskonsert. Inngangsbilletten – en pose dagligvarer – blir gitt til et lokalt matdistribusjonssenter. I 2011 kom cirka 1000 lokale innbyggere på konserten, herunder flere religiøse og kommunale ledere.

“Mye av det vi prøver å oppnå med informasjon og samfunnskontakt,” forklarer hun, “viser at vi elsker, tror på og tilber Jesus Kristus, som å bli venner med, samarbeide med og tjene våre brødre og søstre i lokalsamfunnet, og gjøre mennesker mer mottagelige for det gjengitte evangelium og Kirken.”

Prestedømsledere over hele verden veileder og oppmuntrer spesialister og råd innen informasjon og samfunnskontakt mens de samarbeider med andre i sine områder til beste for sine lokalsamfunn, korrigerer misoppfatninger og viser at Kirkens medlemmer følger Jesus Kristus.

Selv om søster Christensens første forsøk fokuserte på mediekontakt, kan Kirkens råd for informasjon og samfunnskontakt følge inspirert prestedømsveiledning på mange måter, samtidig som de bygger opp sine lokalsamfunn og Guds rike.

Kontakt med lokalsamfunn og myndigheter

Bare 105 km fra Topeka, i Lenaxa Kansas stav, samarbeider president Bruce F. Friday, stavspresident, og søster Carol Deshler, stavens leder for informasjon og samfunnskontakt, om å utvikle et godt forhold til innflytelsesrike personer i lokalsamfunnet. De ønsker å hjelpe dem å se siste-dagers-hellige som “gode naboer, en positiv innflytelse i lokalsamfunnet og etterfølgere av Jesus Kristus,” sier president Friday.

Søster Deshler, som samarbeider med stavspresidentenskapet og andre medlemmer av stavens råd for informasjon og samfunnskontakt, søker muligheter til å inngå partnerskap med andre trosbaserte grupper og samfunnsorganisasjoner for å kunne gjøre mer for innbyggerne i deres område.

“Nesten hver gang vi har lyktes med vårt samarbeid med samfunnsgrupper, har det kommet av arbeid på tomannshånd,” sier

søster Deshler. En gang spiste for eksempel et medlem av et annet kirkesamfunn og et medlem fra hennes stav lunsj sammen og snakket om hvordan de to gruppene kunne komme sammen for å gjøre noe positivt for lokalsamfunnet. Samtalen førte til at seks personer – tre fra hvert kirkesamfunn – dannet en “Bedre sammen”-komité for å utveksle ideer for partnerskapet.

Dette partnerskapet førte til en velgjørenhetskonsert i 2010, hvor kor fra flere kirkesamfunn deltok. Inngangsbilletten kostet en pose dagligvarer som gikk til et lokalt matdistribusjonssenter. Cirka 700 personer fra lokalsamfunnet deltok på arrangementet, som fant sted i det nyoppførte stavssenteret. En mottakelse ble organisert slik at lokalpolitikere og religiøse ledere kunne omgås med hverandre før konserten.

Etter konserten ba ytterligere fire kirkesamfunn, to medlemmer av byrådet og politimesteren om å bli representert i “Bedre sammen”-komiteen, som nå møtes månedlig. Konserten ble gjentatt i 2011, denne gangen med et annet kirkesamfunn som vertskap, til sammen syv kirkesamfunn som bidragsytere og cirka 1000 tilstede i publikum.

“Følelsen av velvilje og samhold som Jesu Kristi etterfølgere, viste seg på en svært betydningsfull måte blant kirkesamfunnene,” sier søster Deshler. Disse følelsene var tydelige senere da president Friday var på en flyplass over 1600 km hjemmefra. En kvinne han aldri hadde møtt, kom bort til ham og sa at hun gjenkjente ham fra velgjørenhetskonsertene i regi av “Bedre sammen”, som hun hadde vært tilstede på og opplevde som bemerkelsesverdige.

Hun fortalte ham: “Jeg har aldri følt så stor kjærlighet til andre i lokalsamfunnet som ved disse arrangementene. Takk for at dere bidro til å organisere disse konsertene. Jeg tilhører

en annen forsamling, men vi har den dypeste respekt og beundring for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.”

“Det,” sier president Priday, “er det informasjon og samfunnskontakt handler om. Etter hvert som vi har utvidet vårt virkefelt og vårt perspektiv, har vi fått mange spesielle venner i lokalsamfunnet. Vi har gjensidig respekt for hverandres tro og oppriktig kjærlighet til hverandre.”

Å oppnå den slags samarbeid og respekt fra ledere i lokalsamfunnet, har også vist seg å være effektivt i Øst-Europa. Katia Serdyuk, leder for mediekontakt i Ukrainas råd for informasjon og samfunnskontakt, samarbeider med informasjon og samfunnskontakt-misjonærer og lokale prestedømsledere for å forbedre forholdet mellom Kirken og lokalsamfunnet. “Mange har misoppfatninger og feilinformasjon om Kirken,” sier søster Serdyuk. “Som informasjon og samfunnskontakt-spesialister prøver vi, i samarbeid med prestedømsledere, å forandre disse oppfatningene ved å arbeide med opinionsledere, media og folk flest. God informasjon og samfunnskontakt skaper en atmosfære hvor innflytelsesrike mennesker kan hjelpe Kirken å oppnå sine hensikter, samtidig som vi også hjelper dem å nå sine mål.”

I Zhytomyr i Ukraina deltok medlemmer av Kirken i en mottagelse i regi av byens ordfører, Olexander Mikolayovich Bochkovskiy, for å anerkjenne Kirkens humanitærprosjekt som sørget for sårt tiltrengt utstyr til syv skoler i byen. Det ble også gitt anerkjennelse for den samfunnstjeneste Kirkens medlemmer hadde gjort i Gagarin-parken i byen i april og oktober 2011. Grensresidenten i Zhytomyr, Alexander Davydov, representerte Kirken og takket for byens anerkjennelse.

Arrangementsplanlegging

I tillegg til medie- og samfunnskontakt kommer en annen anledning til informasjon og samfunnskontakt ved å planlegge og gjennomføre arrangementer, sier Daniel og Rebecca Mehr, som nylig fullførte en informasjon og samfunnskontakt-misjon i Karibien.

“Å oppfordre medlemmer til å opplyse sine venner gjennom aktiviteter av felles interesse, som et kulturarrangement, en middag, et tjenesteprojekt eller andre aktiviteter, kan være spesielt effektivt for å utvikle

ET BUDSKAP TIL PRESTEDØMSLEDERE

“Vi oppfordrer stavs- og distriktspresidenter og områdesyttier til å sørge for at rådet for informasjon og samfunnskontakt for flere staver blir kalt og opplært. I noen distrikter og nye områder

av Kirken er kanskje informasjon og samfunnskontakt-innsatsen liten i begynnelsen, og den kan gjennomføres uten et råd som er fullt organisert. Områdets leder for informasjon og samfunnskontakt kan ordne med opplæring og henvise dere til viktige ressurser.

Dere vil oppdage at informasjon og samfunnskontaktarbeid kan være et storartet redskap til å oppnå prestedømmets mål når dere utvikler relasjoner og samarbeider med ledere i lokalsamfunnet, nyhetsmediene og andre opinionsledere. Deres oppmerksomhet mot dette arbeidet vil også styrke Kirkens omdømme ved å hjelpe andre å forstå at vi følger Jesus Kristus.”

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum, formann for Kirkens komité for informasjon og samfunnskontakt

relasjoner,” sier søster Mehr.

Bror Mehr minner imidlertid om at en av de største feilene en informasjon og samfunnskontakt-spesialist kan gjøre, er å “begynne å planlegge aktiviteter uten å vurdere lokalsamfunnets behov og uten å rådføre seg med prestedømsledere”.

Eldste og søster Mehr mener at en årlig plan som gjenspeiler den veiledning prestedømsledere på stavs- og menighetsplan gir, er én måte å lede arrangementsplanlegging helt fra starten av. For å utarbeide en slik årlig plan anbefaler søster Mehr å koordinere arrangementer ved hjelp av en firetrinns planleggingsprosess som fokuserer på et strategisk utfall og er knyttet til lokalsamfunnets behov og lokale prestedømsmål:

- Hva er de største behovene i vårt lokalsamfunn?
- Hvilke saker i vårt område påvirker Kirkens fremgang, positivt eller negativt?
- Hvilke ledere i lokalsamfunnet kan vi samarbeide med for å avhjelpe behov og løse problemer?
- Hvordan kan vi innlede eller videreføre et forhold til disse lederne?

Når disse spørsmålene er besvart, kan prestedømsledere og råd for informasjon og samfunnskontakt unngå å lage “aktiviteter for aktivitetenes skyld”, sier søster Mehr. I stedet kan rådene planlegge og gjennomføre arrangementer som kan bygge opp tillit mellom ledere i lokalsamfunnet og prestedømsledere. Disse arrangementene gir også Kirkens medlemmer og andre i lokalsamfunnet en mulighet til å omgås med hverandre og utvikle vennskap.

I Den dominikanske republikk samarbeidet for eksempel prestedømsledere, råd for informasjon og samfunnskontakt og lokale innbyggere i 2010 om et arrangement som rettet søkelyset mot “Hjelpende hender”-programmet. Bror og søster Mehr inviterte en rekke av landets standspersoner som de hadde samarbeidet med.

“Mange fremtredende personer som representerer mange institusjoner og organisasjoner, deltok også,” forteller bror Mehr, og tilføyer at Kirkens områdepresidentskap også kom.

“Arrangementet var svært vellykket,” forteller han. “Stadig oftere opplevde vi at borgermestere og kommunale organisasjoner ba om vår hjelp til et eller annet oppryddingsarbeid. I tillegg fikk Kirken god eksponering mot en rekke organisasjoner.”

Selv om prestedømsveiledning er avgjørende for vellykket arrangementsplanlegging, er det ikke det eneste hensynet man bør ta. Kathy Marler er med i et råd for informasjon og samfunnskontakt for flere staver i San Diego, California. En av hennes venner sa at siste-dagers-hellige er gode til å invitere andre til Kirkens aktiviteter, men ikke like flinke til å samarbeide med andre på andre kirkesamfunns arrangementer.

Søster Marler forteller at venninnen hennes sa: “Dere ber bare andre bli med dere. Det ville være flott om dere spurte oss om vi

trengte hjelp. Svaret ville vært et rungende ja.”

Ved å identifisere andres behov, sier søster Marler, kan informasjon og samfunnskontakt-råd noen ganger hjelpe et lokalsamfunn mer enn de kunne ha gjort ved å lede arrangementene selv.

Krisesamband og -håndtering

Selv om mest informasjon og samfunnskontakt-arbeid finner sted i hverdagslige situasjoner i et lokalsamfunn, kan det også forberede en stav, et land eller et område av Kirken til å håndtere nødssituasjoner, som for eksempel den som fant sted i Japan i fjor.

Da presiderende biskop Gary E. Stevenson presiderte over området Asia nord, så han hvordan jordskjelvet i 2011 forandret medieklimate over natten. “Jordskjelvet og tsunamien rettet verdens og hele Japans søkelys mot den herjede nordøstlige kystlinjen,” forteller han.

Biskop Stevenson sier at katastrofen skapte en “intens interesse” for den humanitærhjelp og frivillige tjeneste som ble tilbudt Japan, herunder det som ble tilbudt av Kirken.

Få dager etter tsunamien begynte Kirken å sørge for nødvendigheter til katastroferammede medlemmer og ikke-medlemmer. “Både nasjonale og internasjonale medier begynte å følge enhver mulig nyhetssak,” sier biskop Stevenson.

Ettersom Kirken leverte over 250 tonn humanitære hjelpeforsyninger og organiserte over 24 000 frivillige som bidro med over 180 000 timer med tjeneste, fikk hjelpeinnsatsen ofte oppmerksomhet fra lokale kommunale ledere, forteller biskop Stevenson. I et land hvor mindre enn to prosent av befolkningen kaller seg kristne, ønsket noen av disse lederne å få vite mer om Kirkens rolle i arbeidet. Denne nysgjerrigheten, sier han, ga informasjon og samfunnskontakt-spesialistene anledning ikke bare til å hjelpe andre

Etter jordskjelvet i Japan i 2011 samarbeidet prestedømsledere med informasjon og samfunnskontakt-spesialister om å mobilisere hjelpeinnsatsen gjennom “Hjelpende hender”-programmet. En journalist skrev følgende om denne hjelpeinnsatsen: “Det eneste som kommer på høyde med Mormonkirkens evne til å spre ordet, er dens evne til å takle nødssituasjoner.”

i desperat nød, men også samtidig å bygge en bro av forståelse. Uken etter at tsunamien rammet Japan, skrev for eksempel en journalist: “Det eneste som kommer på høyde med Mormonkirkens evne til å spre ordet, er dens evne til å takle nødssituasjoner... Kirken fokuserer ikke bare på sine egne.”¹

Denne positive dekningen var mulig på grunn av mange år med relasjonsbygging. Conan og Cindy Grames, som i august 2010 begynte å virke som representanter for informasjon og samfunnskontakt i området Asia nord, sier at “rådet for informasjon og samfunnskontakt i Japan i mange år hadde arbeidet opp mot viktige politiske ledere over hele landet. Disse vennskapene åpnet dørene til lokale etater, som dermed var villige til å ta imot vår hjelp.” Eldste Yasuo Niiyama, som sammen med sin hustru er leder for Kirkens råd for informasjon og samfunnskontakt i Japan, påpeker at “selv Japans nasjonale ledere begynte å forstå hvor effektiv Kirken er og hvor raskt vi kunne yte hjelp”.

Et tilfelle hvor japanske ledere satte pris på Kirkens hurtige assistanse, var da lokale prestedømsledere ble oppmerksomme på et overfylt flyktningmottak som var opprettet på en skole i et isolert område. Sammen med rådet for informasjon og samfunnskontakt og Kirkens lokale velferdsleder, skaffet prestedømslederne mat og andre hjelpeforstyringer som ble levert til mottaket, som huset ca 270 hjemløse tsunami-ofre.

Selv om beboerne ved mottaket først ble overrasket over å få hjelp av et kristent kirkesamfunn, var stemningen en annen da “Hjelpende hender”-frivillige kom for andre gang med sine gule vester, og et barn ropte: “Her kommer de! Jeg lurte på hva de har med seg denne gangen!”

Etter å ha mottatt bidragene fortalte mottakets koordinator eldste og søster Grames:

“Deres kirke kom med det første kjøttet og de første ferske grønnsakene vi hadde hatt siden jordskjelvet.”

“Det føltes godt,” sier søster Grames, “å virkelig være en hjelpende hånd ikke bare for mottaket, men også for prestedømslederne som anstrengte seg så hardt for å hjelpe de trengende.”

Eldste Niiyama forklarer et annet positivt resultat av rådets innsats: “Vi så at det var svært viktig for våre formål med informasjon og samfunnskontakt at vi ga informasjon om Kirkens hjelpearbeid til både medlemmer og utenforstående opinionsledere. Jeg føler at mennesker utenfor Kirken nå har et bedre inntrykk av Kirken og at medlemmene føler seg tryggere på Kirkens styrke i Japan.” ■

Informasjon og samfunnskontakt som et redskap for lokal prestedømsledelse

Som en viktig del av en verdensomspennende organisasjon, kan prestedømsledere ha stor nytte av et råd for informasjon og samfunnskontakt som kjenner lokalmiljøet og kan bidra til å dekke lokalsamfunnets behov. Søster Serdyuk i Ukraina sier: “Det er givende å se hvor godt prestedømsledere har gjort bruk av informasjon og samfunnskontakt som et redskap til å oppnå deres prestedømsmål. Et eksempel på dette er samfunnstjeneste som utføres gjennom vårt “Hjelpende hender”-program, som har utviklet samhold medlemmene imellom og bidratt til et tettere forhold mellom Kirken og mange lokalsamfunn.” ■

Kirkens nettsted for informasjon og samfunnskontakt – som finnes på engelsk på publicaffairs.lds.org – inneholder mer nyttig informasjon.

NOTE

1. Kari Huus, “In Japan, the Mormon Network Gathers the Flock”, World Blog fra NBC News, 18. mars 2011, http://worldblog.msnbc.msn.com/_news/2011/03/18/6292170-in-japan-the-mormon-network-gathers-the-flock.

PROFETISK VEILEDNING ANGÅENDE INFORMASJON OG SAMFUNNSKONTAKT

Følgende taler kan hjelpe prestedømsledere, råd for informasjon og samfunnskontakt og andre medlemmer å få en bedre forståelse av hvordan informasjon og samfunnskontakt bidrar til å styrke lokalsamfunn og oppnå prestedømsmets mål.

- L. Tom Perry, “Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut”, *Liahona*, nov. 2011, 41–44.
- M. Russell Ballard, “Et navns betydning”, *Liahona*, nov. 2011, 79–82.
- M. Russell Ballard, “Tro, familie, fakta og frukter”, *Liahona*, nov. 2007, 25–27.
- Gordon B. Hinckley, “Hva spør folk om angående oss?”, *Liahona*, jan. 1999, 82.
- Ezra Taft Benson, “May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, mai 1978, 32–35.

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

Gi aldri opp

*En mann og hustru forteller om sin omvendelse til Jesu
Kristi evangelium – med 35 års mellomrom.*

Av Al og Eva Fry

Hennes historie

I 35 år håpet og ventet jeg på at min mann skulle bli medlem av Kirken. Disse lange årene var fulle av inderlige bønner, men spesielt tre bønner var minneverdige vendepunkter i min erfaring.

Al og jeg giftet oss i 1959. Ti år senere hadde vi tre barn og bodde i en liten by i Canada. Al drev et byggefirma, og jeg var hjemmевærende husmor som iblant hjalp til med firmaet. I helgene festet Al og jeg sammen med våre venner, alltid med alkohol. Min far hadde vært alkoholiker, så jeg mislikte at drikking var en så stor del av vårt liv, men det hadde blitt vår måte å omgås andre på.

Det året, 1969, innså jeg at livet mitt sto på stedet hvil og at våre barn fortjente noe bedre enn det vi ga dem. En kveld etter nok en fest, knelte jeg ned og ba: "Kjære Gud, hvis du er der, vær så snill å hjelpe meg å forandre livet mitt." Jeg lovet ham at jeg aldri ville drikke alkohol igjen, et løfte jeg har holdt siden den gang.

Det var den første minneverdige bønningen, og jeg fikk snart svar. Datteren til min svigerinne, min niese, hadde blitt invitert til Primær sammen med en siste-dagers-hellig venninne. Etter hvert som min svigerinne lærte mer om Kirken, følte hun seg inspirert til å sende meg et abonnement på Kirkens tidsskrifter, som kom mindre enn en måned etter at jeg hadde holdt denne første bønningen. Jeg

visste ikke hva en mormon var for noe, men jeg elsket budskapene i bladene og leste dem fra perm til perm. Jeg bestemte meg for å undersøke Kirken, og der fant jeg mitt svar. Jeg *forandret* livet mitt, og jeg ble døpt 19. juni 1970.

Al delte ikke mine ønsker. Han likte vår tidlige livsstil, og fortsatte med den. Han var fremdeles en god ektemann, far og forsørger, men de neste 35 årene sto jeg alene når det gjaldt evangeliet.

Jeg oppdro våre barn i Kirken, men etter noen år bestemte barna seg for at de heller ville tilbringe søndagene på båttur med sin far istedenfor å gå i kirken med meg. Jeg ble helt ute av meg. En dag i 1975 snakket jeg med min stavsprezident og fortalte ham at jeg hadde bestemt meg for å forlate Kirken fordi den splittet familien vår. Han lyttet tålmodig og sa: "Gjør det du må, men vær sikker på at din Fader i himmelen godkjenner det." Dermed dro jeg hjem og fastet og ba. Det var den andre minneverdige bønningen. Svaret var en tilskyndelse om at jeg var min families bånd til evangeliet. Hvis jeg brøt dette båndet, ville alle være fortapt. Jeg visste at svaret kom fra Gud, så jeg bestemte meg for at jeg aldri skulle forlate Kirken. Og det gjorde jeg ikke.

Det var ikke enkelt å være trofast, men flere ting hjalp meg å opprettholde min tro og tålmodig håpe på dagen da Al igjen ville overveie evangeliet:

LEV FOR DET, BE OM DET

“Søk flittig gjennom hele ditt liv på jorden å oppfylle de viktigste formålene med dette liv *gjennom den ideelle familie*. Selv om du ennå ikke har nådd dette idealet, så gjør alt du kan ved lydighet og tro på Herren til hele tiden å komme så nær det som mulig. La ingenting få deg fra dette målet... Hvis dette for tiden ikke innbefatter å bli beseglet i templet til en rettferdig livsledsager, så lev for det. Be om det. Utøv tro på at du vil oppnå det. Gjør aldri noe som gjør deg uverdigg til det. Hvis du har tapt visjonen om evig ekteskap, så vekk den til live igjen. Hvis din drøm krever tålmodighet, ha tålmodighet. Som brødre ba og arbeidet vi i 30 år før vår mor og vår far, som ikke var medlem, ble beseglet i templet. Bli ikke altfor engstelig. Gjør så godt du kan. Vi kan ikke si om denne velsignelsen oppnås på denne siden av sløret eller bak det, men Herren vil holde sine løfter.”

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, “Gjør det viktigste først”, *Liahona*, juli 2001, 7.

- Jeg elsket alltid Al og gjorde mitt beste for å ta vare på ham og være en oppmuntrende og trofast hustru.
- Jeg ba kontinuerlig. Vår himmelske Fader og Jesus Kristus ble mine ledsagere i evangeliet. Når det var vanskelig å være sammen med Al fordi han ikke etterlevde evangeliets normer, snakket jeg med min himmelske Fader og ble kjent med min Frelser.
- Jeg leste regelmessig i Skriftene og enhver annen publikasjon fra Kirken som jeg kunne få tak i, inkludert *Ensign*. Særlig to skriftsteder, 3 Nephi 13:33 og Lære og pakter 75:11, ble ekstra betydningsfulle og gripende for meg. De ga meg styrke og tålmodighet til å holde ut mens jeg ventet på at min mann og mine barn skulle forandre innstilling.
- Jeg gikk trofast i kirken alene helt til hvert av våre barn kom tilbake. Alle er aktive i dag. Da de ble voksne og flyttet hjemmefra, fortsatte jeg å gå i kirken alene.

- Vi hadde familiens hjemmeaften uten at Al visste at det var det vi gjorde. Jeg pleide å ta opp et emne ved middagsbordet, og vi snakket om det som familie.
- Jeg prøvde alltid å være lydigg og gjøre det rette.
- Jeg hentet ytterligere styrke ved å be om prestedømsvelsignelser.
- Jeg søkte råd fra prestedømsledere.
- Jeg behandlet mine venner i Kirken som familie.
- Jeg gikk i templet og mottok min begavelse. Det tok meg mange år å ta den avgjørelsen. Jeg var redd det ville gjøre mitt forhold til Al enda vanskeligere. Til syvende og sist fant jeg ut at det var det beste for meg. Al støttet meg, det gjorde meg lykkelig, og da jeg hadde mottatt den, følte jeg ikke lenger motvilje mot Al fordi han var grunnen til at jeg ikke gikk i templet. Når jeg deltok i tempelarbeid, satte jeg ofte Als navn på bønnelisten.

I all hovedsak fortsatte jeg å leve som et trofast medlem av Kirken. Jeg prøvde å finne enkle måter å dele evangeliet med ham, selv om han som regel ikke ville høre det. Jeg oppdaget imidlertid at Den hellige ånd kunne inspirere meg med de rette tingene å si og den rette måten og tiden å si dem på. Jeg fant senere ut at på grunn av min trofasthet og forpliktelse mot ham, ble Al påvirket av Ånden fra tid til annen.

Han gikk til og med flere ganger med på å lytte til misjonærleksjonene. Men hver gang fikk jeg vondt i hjertet fordi han alltid vendte tilbake til sin gamle måte å leve på. Selv i disse nedslående øyeblikkene våket imidlertid min himmelske Fader over meg og kompenserte det jeg ikke hadde, med andre velsignelser. Hele tiden visste jeg at Al hadde noe i seg som var verdt å vente på.

Langsamt begynte Al å gjøre endringer. Han sluttet å banne. Han sluttet å drikke. Han behandlet meg bedre enn noensinne. Han begynte å komme til kirken.

Og jeg fortsatte å be.

Det fantastiske svaret på min tredje minneverdigg bønn kom i april 2005. Jeg lurte på om Al noensinne ville ta

imot Jesu Kristi evangelium – jeg var ganske desperat. Jeg tryglet min himmelske Fader om hjelp. Det måtte endelig ha vært den rette tiden, for Al ble døpt 9. juli.

Selv om det ikke var lett å komme til dette punktet, er jeg takknemlig for at jeg ble vitne til Guds makeløse kraft når det gjelder å forandre et troløst hjerte til et troende. Jeg vet at han hørte og besvarte de mange bønnene jeg hadde holdt i løpet av 35 år. På grunn av hans svar lever jeg nå sammen med en forandret mann, en som elsker vår himmelske Fader like høyt som jeg. Vi elsker hverandre enda dypere enn noen gang tidligere.

Jeg vet at det finnes andre i Kirken som venter, håper og ber om at en av deres nærmeste må komme inn i Kirken. Jeg vil oppfordre disse brødrene og søstrene til å ta imot Frelserens innbydelse “kom til meg” (Alma 5:34) for sin egen del og ikke bare for sine kjære. Jeg vet av erfaring at å gjøre det gir styrke slik ingenting annet kan. Hvis vi holder oss nær vår himmelske Fader, adlyder hans bud og gleder oss over våre nåværende velsignelser, vil vi kunne være lykkelige og la ham virke gjennom oss.

Jeg vitner om at Gud virkelig hører våre bønner. Det er sjelden lett å vente på Herren og godta hans timeplan, men jeg vet at hans timeplan alltid er den rette.

Hans historie

35 år var det mange som snakket med meg om evangeliet. Min hustru gikk aldri glipp av en anledning til å snakke om det, og hun var så lur at hun lot Mormons bok og *Ensign* ligge i fullt åsyn. Jeg plukket dem naturligvis aldri opp. Hun inviterte ofte misjonærene, og to eller tre par underviste meg til og med i misjonærleksjonene.

Hva var det som hindret meg i å gå ned i dåpens vann?

Jeg hadde alltid en unnskyldning. Jeg jobbet lange dager. Jeg kunne ikke skjønne at jeg noensinne ville ha tid til evangeliet. Jeg var altfor opptatt med å tjene penger. Så jeg sa til Eva: “En eller annen gang når ting roer seg og jeg har mer tid, skal jeg lese Mormons bok.”

Men jeg gjorde det aldri. Jeg hadde dessuten aldri likt å lese, og når jeg forsøkte å lese Bibelen, skjønte jeg

ikke noe særlig av den. Så dermed ble det ikke noe mer av det.

Det var en annen ting som hindret meg i å bli medlem av Kirken, noe mer alvorlig – mitt syndige liv. Kong Benjamin lærer oss at “det naturlige menneske er en fiende av Gud ... med mindre det føyer seg etter Den Hellige Ånds tilskyndelser” (Mosiah 3:19). Jeg føyet meg ikke – jeg satt på gjerdet. Frelseren sa: “Den som ikke er med meg, er mot meg” (Matteus 12:30). Jeg forstår nå at på grunn av måten jeg levde på, var jeg mot ham. Jeg måtte forandre meg.

Jeg levde i kontakt med evangeliet, uten å etterleve det, men med tiden begynte jeg å føle Ånden. Jeg sluttet å feste og drikke. Da jeg gjorde denne forandringen, begynte

Da jeg leste brevet fra min datter, skjønte jeg at jeg ikke hadde flere unnskyldninger.

Ånden å tilkjennegi seg oftere. Jeg var ennå ikke der jeg trengte å være – språket mitt var ikke særlig bra, og jeg hadde noen andre dårlige vaner som jeg måtte jobbe med – men jeg var i ferd med å forandre meg.

Så en dag fikk jeg en pakke. Den var fra en av mine døtre, Linda. Den inneholdt Mormons bok og Bibelen med mange merkede skriftsteder. Hun hadde også skrevet et brev hvor hun fortalte meg hvor glad hun var i meg og at hun ønsket at jeg skulle vite det hun visste.

Hun skrev: “Den eneste måten å vite om Jesu Kristi evangelium er sant på, er ved å be av et oppriktig hjerte og med ærlig hensikt.”

Linda ga meg så en rekke skriftsteder som ledet meg på en reise av bønn og skriftstudium.

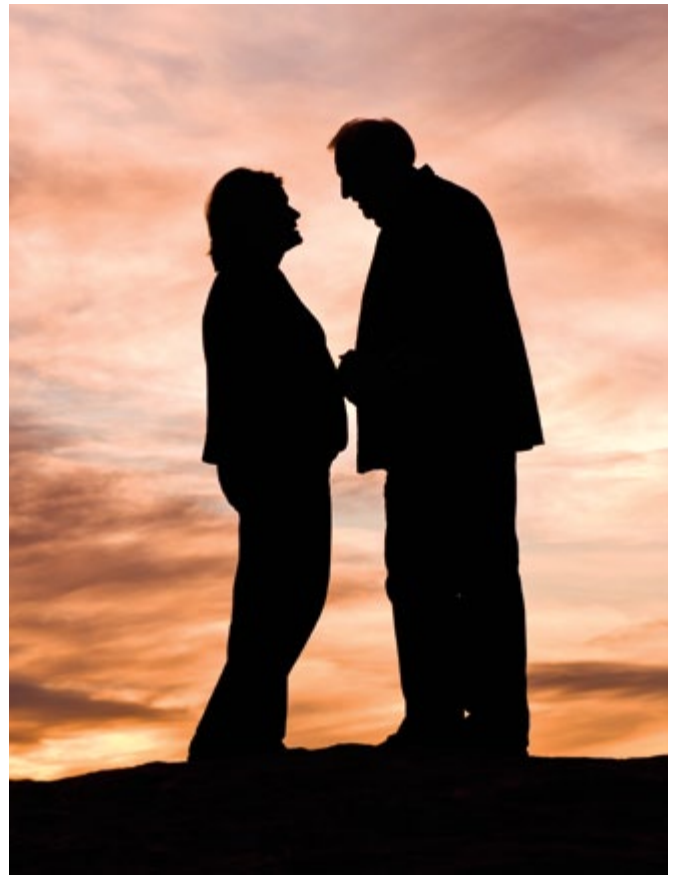
“Den eneste måten jeg kan lære min Frelser og min himmelske Fader å kjenne,” skrev hun, “er ved å be og lese om dem i Skriftene.”

Hun forklarte så hvor viktig ydmykhet er og at hun ikke kunne føle fred uten å ha Gud i livet. Til slutt skrev hun: “Ikke utsett det lenger. Du har fått så mye. Nå er det på tide å gi tilbake til vår himmelske Fader. Dette er den eneste veien til sann lykke.”

Jeg hadde ikke lenger noen unnskyldninger. Arbeidet roet seg, og jeg fikk litt ekstra tid. Så jeg begynte å lese og studere Skriftene slik hun hadde forklart for meg, noe som ga meg et ønske om å lese hele Mormons bok. Men det var fremdeles så mye som jeg ikke forsto.

På denne tiden deltok jeg på nadverdsmøtet fordi min hustru sa det ville vært fint om jeg kom og satt ved siden av henne. Hun foreslo også at jeg skulle lese Lære og pakter. Det gjorde jeg, og jeg forsto den bedre. Så, med min hustrus hjelp, leste jeg Mormons bok og opplevde at Skriftene ble levende. Ved hjelp av mye bønn, ble Ånden tent i meg.

Hva gjorde utslaget for meg? Den hellige ånd og kunnskap om Skriftene. Begge deler ga meg mot til å forandre mitt liv og be Gud om tilgivelse for mine synder, som var det som egentlig i alle disse årene hadde hindret meg i å slutte meg til Kirken.

Stor lykke har blitt oss til del fordi vi er forenet i evangeliet.

Det var svært vanskelig å bekjenne mine synder. Det gjorde så vondt at jeg lå i sengen i tre dager i sorg. Men gjennom Jesu Kristi forsoning fikk jeg tilgivelse. Så ga min himmelske Fader meg styrke til å stå opp og komme videre med mitt nye liv.

Min sønn Kevin døpte meg 9. juli 2005. En av misjonærene som hadde undervist min hustru mange år tidligere, var tilstede. To år senere dro jeg sammen med min familie til San Diego California tempel for å bli beseglet for tid og evighet.

De siste syv årene av mitt liv har vært mine lykkeligste. Endelig kan jeg innta min plass som familiens patriark og åndelige leder og dele evangeliet med min hustru, våre barn og våre ni barnebarn. Dette samholdet i familien har styrket alle åndelig. En svigersønn har sluttet seg til Kirken, og fire av våre barnebarn har vært eller er på misjon. Mitt nye liv i Kirken er et mirakel. Jeg hadde ingen anelse om hvor stor lykke og vekst det ville gi meg.

Jeg er så takknemlig for denne nye sjansen. Jeg er takknemlig for å kunne kompensere for de tapte årene ved å gjøre Guds arbeid. ■

MØT FREMTIDEN MED

HÅP

Av Elder
José A. Teixeira
i De sytti

Å sette Herren, hans rike og vår familie først, vil gi oss det håp vi trenger for å møte nåværende og fremtidige utfordringer.

Bror Arnaldo Teles Grilo ble en av mine beste venner da jeg var i midten av 20-årene. Da han var 62 år gammel og pensjonert ingeniør, ble bror Grilo kalt som en av mine rådgivere i presidentskapet for det som den gang var Oeiras Portugal distrikt, hvor vi virket sammen i mange år.

Hans visdom og erfaring ga meg, en ung prestedømsleder, mye verdifull rettleiding og innsikt. Han var optimist av natur, han så alltid den lyse siden i enhver situasjon og hadde god humoristisk sans. Holdningen hans var en stor inspirasjonskilde for mange rundt ham, og ikke minst for meg, fordi jeg kjente til de besværlige utfordringene han hadde stått overfor.

Som nyutdannet ingeniør, tok bror Grilo en stilling som forsker ved Portugals agronomiske institutt, og reiste senere til en av de portugisiske koloniene i Afrika for å lede et forskningsprosjekt om bomullsproduksjon. Prosjektet penset ham inn på en fremgangsrik karriere som toppleder i en stor internasjonal

Bror Arnaldo Teles Grilo – avbildet til høyre i 1956 og over i 1960, med bilen han ga til en venn for å hjelpe ham å flykte fra krigen – måtte forlate alt han hadde arbeidet for, men holdt seg forankret til solide prinsipper, kjærlighet til sin familie og tro på Jesus Kristus.

bank i det samme landet. I løpet av nesten 30 år i Afrika hadde han en nydelig familie og levde et godt liv, helt til familien brått ble tvunget til å flytte tilbake til Portugal på grunn av en tragisk konflikt og krig.

Bror Grilo og hans familie forlot alt de hadde arbeidet for – all sin eiendom og sine personlige eiendeler – etter å ha blitt vitne til krigens katastrofale følger i et land de elsket.

På tross av forvirringen og kaoset som ble forårsaket av en krig som gradvis oppslukte all fred og stabilitet i løpet av hans siste måneder i Afrika, reddet bror Grilo en av sine venner ved å gi ham en billig bil han hadde kjøpt i Tyskland. Bilen gjorde vennen og hans mor i stand til å flykte fra krigen.

De mange materielle eiendeler som et liv med hardt arbeid hadde gitt bror Grilo, kom ikke i veien for hans prioriteringer. Han holdt seg forankret til solide prinsipper og kjærlighet til sin familie.

Da han kom tilbake til Portugal som 52-åring, var han tvunget til å begynne på nytt på alle måter. Hva var det som gjorde utslaget i hans liv etter så mye motgang og tragedie?

Hvorfor var han så positiv til både nåtid og fremtid? Hvorfor var han så tillitsfull?

Bror Grilo ble medlem av Kirken i dens tidlige tid i Portugal, og ble en solid støttespiller og pioner i dette landet. Mang en gang bragte han sin familie til templet i Sveits, en reise på 4500 km tur-retur, som et uttrykk for tro og hengivenhet. I løpet av mange år med tjeneste bragte bror Grilo og hans hustru glede til sine barn og mange andre.

Bror Grilos tro var forankret i Jesus Kristus og kunnskapen om at han til slutt ville regjere. Dette ga ham håp for både nåtid og fremtid.

Det nye testamente slutter med et budskap om stort håp.¹ Profeter som for eksempel Johannes åpenbareren, så ting som skal komme, og fortalte oss om de velsignelser vi vil motta hvis vi er trofaste og holder ut til enden.

Johannes så en bok med syv segl, eller tidsperioder, og han beskrev hvordan Satan alltid har kjempet mot de rettferdige (se Johannes' åpenbaring 5:1–5; 6). Johannes så imidlertid også at Satan ville bli bundet og at Kristus ville regjere i triumf (se Johannes' åpenbaring 19:1–9; 20:1–11). Til slutt så han at de rettferdige ville bo sammen med Gud etter den endelige dom (se Johannes' åpenbaring 20:12–15).

En av vår tids store utfordringer er å lære å overvinne frykt og fortvilelse for å kunne overvinne prøvelser og fristelser. Det tar ikke lang tid når vi åpner en avis, surfer på Internett eller hører nyhetene på radio eller TV, før vi blir konfrontert med foruroligende beretninger om kriminalitet og naturkatastrofer som finner sted hver dag.

Å forstå de løfter som finnes i Skriftene om at Herren vil overvinne det onde og sannhet vil overvinne villfarelse, kan hjelpe oss å møte fremtiden med håp og optimisme. I dagens

samfunn ser vi krig, naturkatastrofer og økonomiske kriser. Noen ganger er ikke disse tingene bare noe vi ser og hører om langt borte, men ting som angår oss personlig.

Vi behøver ikke sørge over tapte verdslige eiendeler eller være fiksert på timelige ting, for da kan vi miste gleden over de enkle, men storslagne tingene i livet.

Jeg er takknemlig for bror Arnaldo Teles Grilos eksempel. Han satte åndelige ting først, ting "av stor verdi for [oss] i de siste dager" (2 Nephi 25:8), herunder familieforhold og tjeneste for andre.

Vi skulle møte fremtiden med håp fordi vi vet at ondskapens krefter vil bli overvunnet. Vi skulle alle ha en positiv

innstilling når vi møter utfordringer, fordi vi i dag har Skriftene, læresetningene fra de levende profeter, prestedømsmyndighet, templer og hverandres støtte som medlemmer av Kirken. Vi skulle alle "seire" på grunn av bønn (L&p 10:5). Og mest av alt skulle vi ha håp om evig liv på grunn av Herrens fullkomne sonoffer (se Moroni 7:41).

Hvis vi har de rette prioriteringene, vil vi leve et rikere og bedre liv. Å sette Herren, hans rike og vår familie først, vil gi oss det håp vi trenger for å møte nåværende og fremtidige utfordringer. ■

NOTE

1. Se Johannes' åpenbaring 19–22; se også leksjon 46 i *Det nye testamente, evangeliets lære, lærerhåndbok* (1997).

Vi skulle alle ha en positiv innstilling når vi møter utfordringer, fordi vi i dag har Skriftene, læresetningene fra levende profeter, prestedømsmyndighet, templer og hverandres støtte som medlemmer av Kirken.

DENNE TEKSTEN ER HEBRAISK

Etter å ha lest Det gamle testamente for mange år siden, ble jeg interessert i dets læresetninger, særlig Jesajas skrifter, og fortsatte å studere det. I 2010 satt jeg ved siden av en jødisk rabbiner på et fly. Jeg innledet en samtale ved å spørre ham om noen skriftsteder i Jesaja. I løpet av vår samtale snakket vi om viktigheten av prestedømsmyndighet slik det er forklart i Det gamle testamente.

Rabbineren spurte meg hvor medlemmer av min kirke får sin prestedømsmyndighet fra. Jeg benyttet

anledningen til å fortelle ham om Joseph Smiths første syn og gjengivelsen av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme. Vi snakket om oversettelsen av Mormons bok og dens hensikt som “Et annet testamente om Jesus Kristus”.

Rabbineren ble nysgjerrig. Han spurte hvor gammel Joseph var da han mottok det første syn. Da jeg fortalte ham at Joseph var 14, omtrent like gammel som Samuel i Det gamle testamente, svarte han at mange profeter ble kalt i sin ungdom. Han sa det

Rabbineren spurte meg hvor medlemmer av min kirke får sin prestedømsmyndighet fra. Jeg fortalte ham om Joseph Smiths første syn og gjengivelsen av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme.

var logisk at Gud ville kalle Joseph Smith i tenårene.

Jeg åpnet Skriftene mine, og sammen leste vi vitnesbyrdene til de tre og de åtte vitner. Jeg fortalte ham at flere av vitnene hadde forlatt Kirken, men at ingen noensinne nektet for at de hadde sett gullplatene.

“Hvordan kunne de forlate Kirken etter å ha sett en engel og platene?” spurte han.

“Jeg husker at Israels barn laget en gullkalv ikke lenge etter at de så Rødehavet skille seg,” svarte jeg.

Han slo opp i 1 Nephi og begynte å lese. Han stoppet og sa: “Denne teksten er hebraisk.”

Han forklarte deretter hvorfor teksten så ut til å være en engelsk oversettelse av hebraisk. Jeg fortalte ham at boken ble skrevet av en av Israels stammer. Jeg henviste til Esekiel 37:15–20, som forteller om Judas stav og Josefs stav. Vi var enige om at Judas stav symboliserer Bibelen, og jeg forklarte at Josefs stav er Mormons bok.

Etter vår tre timer lange samtale uttrykte rabbineren interesse for å skaffe seg en Mormons bok. Da jeg kom hjem, sendte jeg ham et eksemplar som var personliggjort med mitt skriftlige vitnesbyrd. Jeg er takknemlig for at min innsats for å studere Det gamle testamente hadde forberedt meg til å snakke om Skriftene og bære mitt vitnesbyrd for min nye venn, en rabbiner. ■

Derk Palfreyman, Utah, USA

DET ER BEST DU BER FØRST

Jeg holdt på å forlate Kirken på grunn av en uoverensstemmelse med min stavsprezident. Jeg følte at han hadde gjort noe som ikke var riktig. Hans handlinger var ikke i samsvar med min oppfatning av hvordan ting skulle gjøres, så jeg sluttet å gå i kirken.

Min hustru sa: "Du kan ikke ta en avgjørelse som det, uten alvorlig bønn og faste."

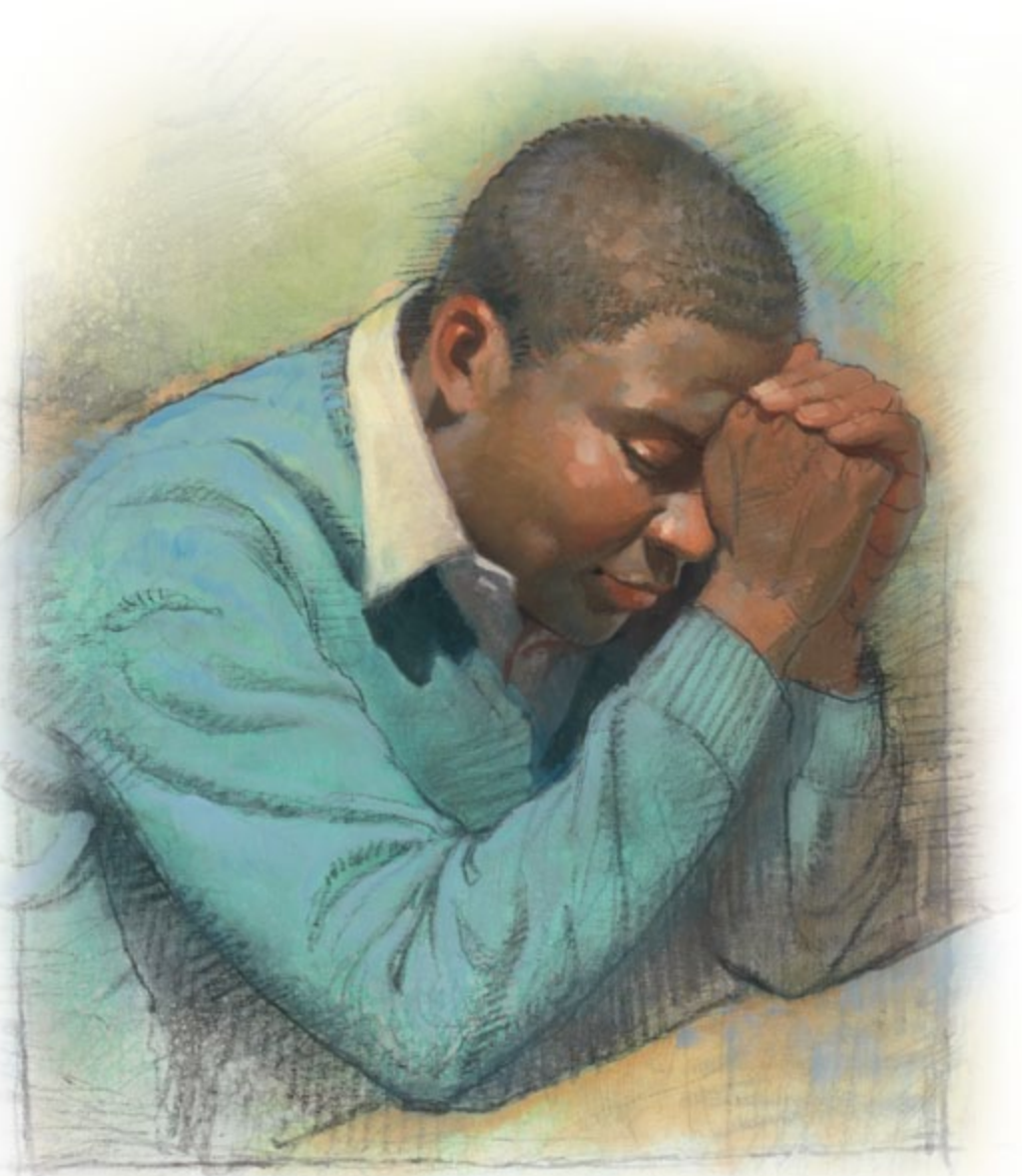
Hun hadde rett. Etter at jeg hadde bedt en god stund, kom følgende ord til meg både tydelig og direkte: "Guds tjener er kalt av Gud."

Den natten hadde jeg en drøm. I drømmen min irettesatte min bestefar meg for at jeg kjempet mot min leder. Så våknet jeg og fikk ikke sove resten av natten. Etter en lang natt med dyp ettertanke, visste jeg hva jeg måtte gjøre. Jeg gikk til min stavsprezident og ba om unnskyldning. Han aksepterte med glede min unnskyldning, og vi ba sammen.

Jeg vendte straks tilbake til kirken. To uker senere overførte arbeidsgiveren min meg til Abuja, Nigerias hovedstad. Forvirret lurte jeg på hvorfor jeg ble fjernet fra staven etter mine anstrengelser for å bli forsonet.

Jeg fant snart ut at Herren forbedret meg. I min andre måned i Abuja ble jeg kalt som grensprezident.

Jeg er sikker på at vår himmelske Fader ville lære meg viktigheten av å oppholde Kirkens ledere før han

Etter at jeg hadde bedt en god stund, kom følgende ord til meg både tydelig og direkte: "Guds tjener er kalt av Gud."

kalte meg som leder. Denne erfaringen styrket mitt vitnesbyrd. Nå gjør jeg mitt beste for å lytte til mine ledes råd, for jeg vet at de er kalt av Gud. Og den han kaller, den gjør han kvalifisert.¹

Våre ledere er mennesker. Selv om de er inspirerte, er de ikke fullkomne.

Jeg har lært at selv om vi er uenige med dem, må vi støtte, oppmuntre og be for dem og for oss selv om at vi må kunne stole på Gud og de tjenere han har utvalgt. ■

Martins Enyiche, Nigeria

NOTE

1. Se Thomas S. Monson, "Plikten kaller", *Lys over Norge*, juli 1996, 45.

Jeg spurte om han hadde tenkt å bære sitt vitnesbyrd når anledningen bød seg. Han sa ja, og spurte så: "Skal du?"

SKAL DU BÆRE DITT VITNESBYRD?

Jeg fikk nylig anledning til å være tilstede på nadverdsmøtet i en annen delstat sammen med medlemmer av Kirken jeg ikke kjente. For å innlede en samtale med sidemannen, spurte jeg om han hadde tenkt å bære sitt vitnesbyrd når anledningen bød seg. Han sa ja, og spurte så: "Skal du?"

"Sannsynligvis ikke," svarte jeg. Så tilføyde jeg: "Men Kirken er sann, og evangeliet er sant."

Jeg hadde snart glemt vår korte samtale. Da medlemmene ble gitt

anledning til å bære sitt vitnesbyrd, ble vi oppfordret til å gjøre det kort, slik at mange kunne få anledning til å dele sitt vitnesbyrd. Da mannen jeg hadde snakket med, reiste seg og bar sitt vitnesbyrd, sa han at det ikke var nok tid til å si alt han ville om evangeliet og den lykke det gir. I stedet fortalte han om sin samtale med meg, en han nettopp hadde møtt, og hvordan min enkle erklæring oppsummerte det hele: Kirken er sann, og evangeliet er sant. Det er det som er viktig.

Når jeg tenker på denne opplevelsen, forstår jeg at vi kan bære vårt vitnesbyrd på mange måter, og vi kan øve positiv innflytelse på andre på kort tid. Uansett hvor kort stund vi omgås med noen, kan vi etterlate et positivt inntrykk av evangeliet og oss selv.

Jeg bar ikke mitt vitnesbyrd på forhøyningen den dagen, men mitt korte vitnesbyrd ble uttrykt og min innflytelse var merkbar både av mannen jeg snakket med og av dem som hørte hans vitnesbyrd. ■

LaReina Hingson, Indiana, USA

JEG VIL SITTE PÅ JESU FANG

Vårt barnebarn var bare fire da en politimann fant ham i veikanten. Han sa at han var på vei til bestemors hus, cirka 8 km unna.

Det var andre gang han hadde rømt hjemmefra for å unnsnippe elendigheten der, og forsøkt å komme til meg. I månedene som fulgte, begynte jeg å innse at ansvaret for å oppfostre mitt barnebarn og hans to yngre søstre trolig ville falle på meg – en tanke som ikke var lett å venne seg til.

Min mann og jeg hadde gjort vårt beste for å oppdra våre barn i samsvar med evangeliets prinsipper, men etter hvert forkastet de disse prinsippene. Jeg var i 50-årene og følte at jeg endelig hadde gjort meg fortjent til å ivareta mine egne interesser. Jeg verdsatte målet min mann og jeg hadde delt om å reise på misjon sammen når han pensjonerte seg. Tanken på å skulle handle dagligvarer sammen med småbarn, organisere måltider, vaske tusenvis av ladninger med skittentøy og en dag igjen skulle oppdra tenåringer, fikk meg til å brite i gråt.

En ettermiddag var det imidlertid noe som forandret mitt hjerte. En eller annen småting hadde gjort barnebarnet mitt opprørt, så jeg tok ham på fanget og tørket tårene hans. Mens jeg holdt ham, snakket vi om hvor glad Jesus var i ham. I nærheten hadde jeg en veggkalender med malerier av Frelseren, så vi så på disse vakre bildene et om gangen.

Han var spesielt interessert i en fremstilling av Frelseren som satt i en døråpning med en brunhåret jente på fanget. I maleriet utstråler både Frelseren og barnet fred. Barnebarnet mitt studerte bildet nøye, pekte på jenta og kalte henne ved sin søsters navn.

“Hvordan kan Katie sitte på Jesu fang, bestemor?” spurte han. “Jeg vil også sitte på fanget hans!”

“Du kan ikke sitte på Jesu fang nå, vennen min, men du kan sitte på mitt fang,” sa jeg. “Jesus gir små barn bestemødre som kan elske dem og ta

vare på dem når de trenger det.”

Plutselig følte jeg godt med tanke på en fremtid hvor jeg fikk elske – slik Frelseren ville ha elsket – tre avholdte barn som trengte meg. De var ikke lenger en byrde, men en fantastisk velsignelse og en anledning til å tjene Herren.

Jeg vil alltid være takknemlig for den milde barmhjertighet som Herren viste meg den ettermiddagen. Den forandret mitt liv og fortsetter å styrke og velsigne vårt hjem. ■
Navn ønskes ikke oppgitt

Mens jeg holdt mitt opprørte barnebarn, snakket vi om hvor glad Jesus var i ham.

NÅR GODE PLANER ikke LYKKES

Av Stephanie J. Burns

Det er viktig å planlegge for fremtiden, ikke minst for unge voksne. Men hva skjer når de beste planer ikke går slik vi hadde håpet?

Jung Sung Eun fra Korea besto ikke opptaksprøven for å bli lærer. Tina Roper fra Utah i USA mistet en jobb hun hadde regnet med å gjøre karriere i. Todd Schlensker fra Ohio i USA fikk en åndelig bekrefteelse på at han skulle gifte seg, men så sin forlovelse gå i vasken. Alessia Mazzolari (navnet er endret) fra Italia avsluttet det som hadde virket som det perfekte forhold.

Ingen liker å måtte ty til "plan B". Men selv om våre planer mislykkes, lar ikke vår himmelske Fader sine barn i stikken. Livet kan ordne seg på mange måter. Med tiden ser vi også at veisperringene som forandret våre planer, ga oss nødvendig innsikt og erfaring (se L&P 122:7) og førte til noe bedre.

Bygg opp karakter, ikke CV-er

Sung Eun hadde arbeidet hardt for å oppfylle sin livslange drøm om å bli lærer. Hun forklarer: "Ettersom jeg

alltid har prøvd å gjøre mitt beste i alt jeg gjør, har jeg nesten alltid klart å oppnå det jeg har håpet på og bedt om." Slik ble det imidlertid ikke da hun tok opptaksprøven for å bli lærer. "Da jeg strøk," sier hun, "følte jeg at jeg hadde mistet alle mine drømmer på én dag."

Til å begynne med var ikke Tina bekymret da et annet firma kjøpte opp firmaet hun jobbet for. Den nye organisasjonen lovet henne fast ansettelse, så hun flyttet nærmere arbeidsplassen med høye forhåpninger om en spennende ny jobb. Da firmaet sa henne opp bare noen måneder senere, følte hun seg "hjelpeløs, forvirret, trist og ganske redd".

Istedenfor bare å fokusere på å bygge opp CV-en, innså Sung Eun og Tina at de også kunne fokusere på å bygge opp sin karakter. Begge fant trøst i evangeliestudium og bønn.

"Apostelen Paulus var en fantastisk venn som hjalp meg å være tålmodig

og fortsette å møte mine utfordringer," sier Sung Eun. "Han hadde alltid en positiv innstilling og ventet villig på hva enn Gud hadde i vente for ham, istedenfor å håpe på sin egen timeplan.

Jeg lærte noe av hans eksempel – nemlig at ventetiden ikke bare er den prosessen vi må gjennom for å få det vi ønsker oss. Det er snarere en prosess som hjelper oss å bli den som vår himmelske Fader ønsker at vi skal være, ved hjelp av forandringer vi gjør."

Tina fant ut at den forandring hun trengte aller mest, var et nytt perspektiv. "Jeg ble overrasket da jeg skjønnte at jeg hadde målt mitt egenverd i henhold til verdslige oppfatninger om verdi," forteller hun. "Jeg følte meg verdifull på grunn av mitt arbeid, som ble fratatt meg. Jeg finner nå mitt egenverd i de evige sannheter at jeg er en datter av min himmelske Fader og har guddommelige muligheter.

Disse sannhetene kan aldri bli fratatt meg.”

Både Tina og Sung Eun innrømmer at det ikke alltid er behagelig å utvikle karakter, men fruktene av personlig utvikling er velsmakende. Sung Eun sier: “Året etter at jeg strøk på opptaksprøven for å bli lærer, var ikke bare den mest smertefulle og deprimerende tiden, det var også den mest verdifulle. Jeg ble bedre i stand til virkelig å forstå andre menneskers vanskeligheter, og hadde et ønske om å hjelpe dem med ærlig hensikt og omsorg.

Eksempelene med Ammon og hans brødre i Mormons bok viste Tina hvordan Herren tøyde hennes tro for å hjelpe henne å oppnå sitt fulle potensial. “Herrens plan var at nephitene skulle frelse sine lamanittiske brødre istedenfor å bruke et sverd til å løse problemet,” forklarer hun. “Mosiahs sønner ble gitt en oppgave som krevde større tro, men de fikk også et løfte om at hvis de ville tåle sine lidelser med tålmodighet, ville de lykkes (se Alma 26:27). Å være tålmodig er en av mine største prøvelser, for jeg ønsker å forstå hele planen min – men jeg har innsett at vår himmelske Faders plan og timeplan for oss alltid vil være den beste.”

Hold budene uansett hva som skjer

Todd så ut til å ha en lysende fremtid da han kom hjem fra misjon. Som student møtte han en fantastisk ung kvinne. Etter flere måneder med

stevnemøter og en åndelig bekreftelse, fridde Todd, og hun sa ja. De planla bryllupet til sensommeren, og begge dro hjem fra skolen for å forberede seg.

“Tre uker etter at vi sa farvel på skolen, brøt hun forlovelsen,” forteller Todd. “*Sønderknust* kan ikke uttrykke mine følelser sterkt nok. Jeg hadde så mange ubesvarte spørsmål. Det var helt meningsløst. Jeg hadde mottatt en bekreftelse i Herrens hus, og nå var forholdet vårt over. Mitt vitnesbyrd hadde aldri blitt satt på en så stor prøve.

Dessverre gikk det mange år etter bruddet før jeg kom over det. Jeg skjønnte ikke hvordan jeg noensinne skulle kunne stole på en følelse av bekreftelse igjen. Jeg hadde alltid stolt på Herren og gjort mitt beste for å holde budene,” fortsetter han. “Alt virket bortkastet.”

Alessia trodde også at hennes forhold til en bestemt ung mann var skjebnebestemt. “Historien vår var så vakker at selv om vi hadde de normale vanskelighetene som ethvert par møter, trodde vi aldri at forholdet ville ta slutt,” forteller hun.

Da Alessias kjæreste reiste på misjon, var adskillelsen vanskelig, men av en annen grunn enn Alessia hadde regnet med. “Mens han var borte, ble jeg bedre kjent med meg selv. Jeg innså at mange ting i mitt liv ennå ikke var som de skulle, og at jeg ofte hadde gjemt meg bak tåpelige forestillinger istedenfor å ydmyke meg og innse virkeligheten,” forteller

hun. “Jeg hadde levd et slags eventyr, som om det å være forelsket var nok til at alt ville ordne seg, og dette fikk meg ofte til å overse det som var aller viktigst.”

Alessia forventet likevel en lykkelig gjenforening og et fortsatt forhold etter kjærestens misjon. Men etter han kom hjem, hadde de bare stevнемøter en kort periode før de skilte lag. “Det var et av de mest smertefulle øyeblikkene jeg kan huske,” sier Alessia.

Både Todd og Alessia innså etter hvert at selv om et viktig forhold i deres liv ble forandret, kunne de ikke gi opp sin lydighet og troskap mot Herren. Han ble deres anker når alt annet forandret seg og var usikkert.

“Jeg hadde ikke alle svarene på hvorfor jeg fikk en bekreftelse om å gifte meg, og det ikke ble noe av,” forteller Todd. “Men jeg skjønnte at det ikke spilte noen rolle. Det som *betydde* noe var at jeg fremdeles trodde på Kristus, og jeg ville bruke denne troen til å stole på hva enn Herren hadde i vente for meg.”

Alessia visste at hun ville få den styrken hun trengte ved å vie seg fullstendig til Herren. “Jeg forsto at tiden var inne for meg til å bestemme hva slags menneske jeg ønsket å være,” sier hun. “Ville jeg fortsette å leve halvveis, eller ville jeg ta fatt på veien til å bli en sann Kristi disippel? Jeg ønsket å bli bedre kjent med ham, virkelig elske ham og prøve å bli et

bedre menneske ved å adlyde alle hans bud – ikke bare utvendig, men i mitt hjerte og med oppriktighet.”

Utvikle håp for fremtiden og tro på Kristus

Etter å ha stått overfor uventede tilbakeslag, kjempet alle disse fire unge voksne for å finne mot til å leve i nåtiden og igjen planlegge for fremtiden. De oppdaget imidlertid at deres tro på Herren vokste.

Sung Eun husker at det ble vanskelig å prøve nye ting etter at hun strøk på opptaksprøven. Men så lærte hun noe viktig: “Det gikk opp for meg at det virkelige nederlaget er å dvele ved fortiden og gjøre lite for å prøve å ordne opp i ting. Jeg bestemte meg for at istedenfor å fortsette å være lei meg, skulle jeg vende denne vanskelige tiden til en anledning til å lære. Min evne til å forstå livet generelt ble større og dypere, og jeg lærte at på slutten av én ting kan jeg alltid finne begynnelsen på noe annet.” Hun har siden tatt opptaksprøve på nytt og bestått den, og er nå “en lykkelig lærer som trives sammen med elevene hver dag”.

Tina valgte å stole på at noe var i vente for henne, selv om det var vanskelig å møte en usikker fremtid. “Jeg bestemte meg for å ta mer utdanning, og jeg studerte kunst og teknologi, et område jeg hadde ønsket å komme inn på, men manglet de nødvendige ferdighetene,” forklarer hun. “Jeg er klar for å innlede et nytt eventyr, et mye bedre et, takket være min himmelske Faders visdom.”

Todd fortsatte å gå på stevnmøter i seks år og anstrengte seg for å utvikle tillit til Herren. Selv når han møtte kvinner han virkelig beundret, måtte han kjempe for å unngå at fortidens tvil fikk ødelegge hans håp for fremtiden. “Det var ikke lett å finne besluttsomheten til ikke å gi etter for seks års usikkerhet,” sier han. “Jeg ville imidlertid bevise for meg selv at jeg virkelig stolte på Herren og hans tilskyndelser, selv om jeg hadde vært sint på ham før.” Et nytt forhold førte til slutt til tempelekteskap.

“Jeg undres ofte på hvorfor Herren velsignet meg med et så fantastisk menneske som min hustru, når jeg strevde så lenge med å stole på følelsene Ånden ga meg,” forteller Todd. “Det er et vitnesbyrd for meg at Herren lengter etter å velsigne oss, men det er alltid ifølge hans timeplan.”

Alessia utviklet et dypt og personlig vitnesbyrd ved på nytt å vie seg til Herren. “Frelsesplanen ble virkelig for meg, og mine pakter ble dypere og mer bindende. Kristi forsoning var ikke lenger en teori eller noe jeg hadde lest om, kanskje altfor overfladisk. Jeg opplevde en forandring i hjertet, og jeg fikk et sikkert vitnesbyrd,” I dag føler hun seg som et nytt menneske, sier hun.

Uavhengig av hvilke vendinger livet kan ta, er bestemmelsesstedet evig liv, og det er det vår himmelske Fader planlegger for sine barn (se Moses 1:39). Noen kan til og med oppdage at “plan B” bare var et middel til å virkeliggjøre “plan A”. ■

DET BESTE HAR ENNÅ IKKE HENDT

“Vi ser oss tilbake for å dra lærdom av gode erfaringer, ikke for å gjenoppleve det som er forbi. Når vi har lært det vi trenger å lære og tatt med oss det beste av det vi har erfart, skulle vi se fremover og huske at *tro alltid er rettet mot fremtiden.*”

Eldste Jeffrey R. Holland i *De tolv apostlers quorum*, “Det beste har ennå ikke hendt”, *Liahona*, jan. 2010, 18.

Du finner mer om dette emnet i Boyd K. Packer, “Den minste av disse”, *Liahona*, nov. 2004, 86–88; Robert D. Hales, “Å vente på Herren: Din vilje skje”, *Liahona*, nov. 2011, 71–74; Ann M. Dibb, “Vær frimodig”, *Liahona*, mai 2010, 114–16.

**Av eldste
Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers
quorum

Viktigheten av

PRESTEDØMS-

VELSIGNELSER

En prestedømsvelsignelse er en overføring av makt over åndelige ting.

En prestedømsvelsignelse utøver en Herrens tjener prestedømmet, slik Den hellige ånd tilskynder, for å påkalle himmelens krefter til fordel for vedkommende som blir velsignet. Slike velsignelser blir gitt av bærere av Det melkisedekske prestedømme, som har nøklene til alle Kirkens åndelige velsignelser (se L&p 107:18, 67).

Eksempler på prestedømsvelsignelser

Det finnes mange slags prestedømsvelsignelser. Når jeg gir forskjellige eksempler, må dere huske at prestedømsvelsignelser er tilgjengelige for alle som trenger dem, men de gis kun på forespørsel.

Velsignelser for helbredelse av syke kommer etter salvelse med olje, slik Skriftene lærer oss (se Jakobs brev 5:14–15; Markus 6:13; L&p 24:13–14; 42:43–48; 66:9). Patriarkalske velsignelser blir gitt av en ordinert patriark.

De som ønsker veiledning til å ta en viktig avgjørelse, kan få en prestedømsvelsignelse. De som trenger mer åndelig styrke til å overvinne en personlig utfordring, kan få en velsignelse. Det er vanlig at barn ber sin far om prestedømsvelsignelser før de skal reise hjemmefra i forskjellige hensikter, som skolegang, militærtjeneste eller en lang reise.

Velsignelser som gis i omstendigheter som de jeg nettopp har beskrevet, kalles noen ganger velsignelser til trøst og veiledning. De blir vanligvis gitt av fedre eller ektemenn, eller andre eldster i familien. De kan skrives ned og oppbevares i familiens opptegnelser til personlig veiledning for dem som er blitt velsignet.

Prestedømsvelsignelser gis også i forbindelse med ordinasjon til prestedømmet eller beskikkelse av en mann eller kvinne til et kall i Kirken. Dette er trolig de vanligste anledningene til å gi prestedømsvelsignelser.

Mange av oss har bedt om en prestedømsvelsignelse når vi skulle få et nytt ansvar i vårt arbeid. Jeg fikk en slik velsignelse for mange år siden og følte umiddelbar trøst og langsiktig veiledning.

Betydningen av prestedømsvelsignelser

Hvilken betydning har en prestedømsvelsignelse? Tenk på en ung mann som forbereder seg til å forlate sitt hjem for å søke lykken i verden. Hvis hans far ga ham et kompass, kunne han bruke dette verdslige redskapet til å finne veien. Hvis hans far ga ham penger, kunne han bruke dem til å få makt over verdslige ting. En prestedømsvelsignelse er en overføring av makt over åndelige ting. Selv om vi ikke kan ta på den eller veie den, er den av stor betydning for oss når det gjelder å overvinne hindringer på veien til evig liv.

Det er et svært hellig ansvar for en bærer av Det melkisedekske

prestedømme å tale på vegne av Herren når han gir en prestedømsvelsignelse. Herren har sagt følgende i nyere åpenbaring: "Mitt ord ... skal bli oppfylt, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme" (L&p 1:38). Hvis en Herrens tjener taler slik som Den hellige ånd tilskynder til, er hans ord "Herrens vilje, ... Herrens sinn, ... Herrens ord, ... [og] Herrens røst" (L&p 68:4).

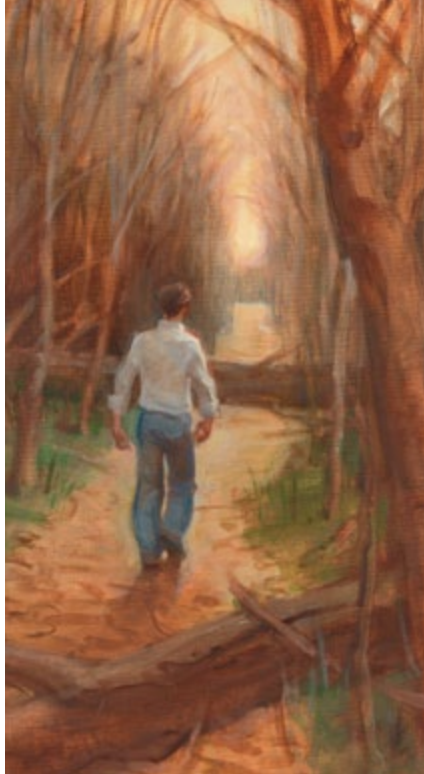
Men hvis ordene i en velsignelse bare uttrykker prestedømsbærerens egne ønsker og meninger, uten inspirasjon fra Den hellige ånd, er velsignelsen betinget av om den representerer Herrens vilje.

Verdige bærere av Det melkisedekke prestedømme kan gi velsignelser til sine etterkommere. I Skriftene finner vi mange slike velsignelser, blant andre Adams (se L&p 107:53–57), Isaks (se 1 Mosebok 27:28–29, 39–40; 28:3–4; Hebreerne 11:20), Jakobs (se 1 Mosebok 48:9–22; 49; Hebreerne 11:21) og Lehis (se 2 Nephi 1:28–32; 4).

I nyere åpenbaring blir foreldre som er medlem av Kirken, befalt å bringe sine barn "til kirken", hvor eldstene "skal legge sine hender på dem i Jesu Kristi navn og velsigne dem i hans navn" (L&p 20:70). Dette er grunnen til at foreldre bringer spedbarn til et nadverdsmøte, hvor en eldste – vanligvis faren – gir dem et navn og en velsignelse.

Prestedømmets velsignelser er ikke begrenset til dem som uttales når hender blir lagt på hodet til en person. Det hender at velsignelser gis til hele grupper. Profeten Moses velsignet alle Israels barn før han døde (se 5 Mosebok 33:1). Profeten Joseph Smith "uttalte en velsignelse over søstrene" som arbeidet på Kirtland tempel. Han velsignet også "forsamlingen".¹

Prestedømsvelsignelser kan også uttales over steder. Nasjoner blir velsignet og innviet for evangeliets forkynnelse. Templer og møtehus blir innviet til Herren ved en prestedømsvelsignelse. Andre bygninger kan også bli innviet hvis de skal brukes i Herrens tjeneste. "Kirkens medlemmer kan innvie sine hjem til hellige bygninger der Den hellige ånd kan bo."² Misjonærer og andre prestedømsbærere kan gi en prestedømsvelsignelse til hjem hvor de har blitt mottatt (se Alma 10:7–11; L&p 75:19). Unge menn, om ikke lenge vil dere kanskje bli bedt om å gi en slik velsignelse. Jeg håper dere forbereder dere åndelig.

En prestedømsvelsignelse er av stor betydning for å hjelpe oss å overvinne hindringer på veien til evig liv.

Erfaringer med prestedømsvelsignelser

Jeg skal gi dere noen andre eksempler på prestedømsvelsignelser.

For cirka 100 år siden var Sarah Young Vance ferdig utdannet jordmor. Før hun begynte å arbeide blant kvinner i Arizona, velsignet en prestedømsleder henne med at hun "alltid skulle gjøre det som var rett og best for hennes pasienter". I løpet av 45 år tok Sarah imot cirka 1500 barn uten at hverken mødre eller barn mistet livet. "Hver gang jeg sto overfor et vanskelig problem," fortalte hun, "virket det alltid som om det var noe som inspirerte meg, og på en eller annen måte visste jeg alltid hva som var det rette å gjøre."³

I 1864 ble Joseph A. Young kalt på en spesiell misjon for å ta seg av Kirkens anliggender i Øststatene. Hans far, president Brigham Young, velsignet ham med at han skulle reise

og komme hjem i trygghet. På hjemreisen kom han ut for en alvorlig togulykke. "Hele toget ble knust," fortalte han, "også vognen jeg satt i, inntil ett sete fra der jeg satt, men jeg slapp fra det uten en skramme."⁴

Når jeg taler om prestedømsvelsignelser, strømmer minnene på. Jeg husker at mine sønner og døtre ba om velsignelser for å hjelpe dem gjennom de største påkjenningene i deres liv. Jeg blir glad når jeg tenker på inspirerte løfter og den styrkede tro som fulgte når de ble oppfylt. Jeg føler meg stolt over en ny generasjons tro når jeg tenker på en sønn som var engstelig når han sto overfor en viktig eksamen og ikke kunne nå sin far som var langt unna, men som ba om en prestedømsvelsignelse fra den nærmeste tilgjengelige prestedømsbærer i familien, hans søsters mann. Jeg husker en forvirret ung konvertitt til Kirken som ønsket en velsignelse som hjelp til å forandre sitt selvødeleggende livsmønster. Han fikk en velsignelse som var så uvanlig at jeg ble forundret da jeg hørte ordene jeg uttalte.

Nøl ikke med å be om en prestedømsvelsignelse når dere trenger åndelig styrke. ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 1987.

NOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 2:399.
2. *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon* (2010), 20.11.
3. Se Leonard J. Arrington and Susan A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life* (1984), 105.
4. Joseph A. Young, i *Letters of Brigham Young to His Sons*, red. Dean C. Jessee (1974), 4.

VITNESBYRD

DEL DET MED ANDRE

“Derfor, løft deres lys opp så
det kan skinne for verden”

(3 Nephi 18:24).

BØNNENS

KRAFT

Av Paul VanDenBerghe

Kirkens tidsskrifter

F.v.: Joselito, Joahna,

Rosa, og Ken møtes

foran Cebu City

Filippinene tempel.

*Tenåringer fra øya Cebu som
tilhører Filippinene, forteller
om svar de har fått på sine
bønner.*

Blant jordens titusener av øyer utgjør en klynge på 7107 av dem øynasjonen Filippinene i Sydøst-Asia. En vanlig spøk på Filippinene er at selv om det er 7107 øyer, så er det bare ved lavvann. Antall øyer synker faktisk til 7100 ved høyvann, når noen forsvinner under havoverflaten. Så hvordan holder unge kvinner og unge menn på Filippinene hodet over vann når de føler seg overveldet? De vender seg til sin himmelske Fader i bønn.

Det hender at vi føler oss alene, men hvis vi husker at vår himmelske Fader alltid er der for oss – alltid rede til å høre og besvare våre bønner – kan vi støtte oss til denne kjensgjerningen og føle det håp og den trygghet som denne kunnskapen gir.

Bønn gir trygghet

Joselito B. forteller at han fikk i oppdrag å delta i en historiefortellingskonkurranse da han var 12 år gammel. Læreren hans ba ham lære et 10-siders manus utenat, som han ville måtte fremføre foran hundrevis av andre elever og lærere. Dette kan være en skremmende oppgave for noen og enhver, og ikke minst for Joselito, som vanligvis får lampefeber.

“Så det første jeg gjorde, var å holde en bønn og be om veiledning,” sier Joselito. “Jeg ba om at hvis jeg glemte deler av manuset, måtte jeg klare å fortsette og finne på nye linjer som ville passe inn i historien min.” Da jeg var ferdig med å be, kom jeg til å tenke på mitt favorittskriftsted i Det gamle testamente. Det står i Ordspråkene 3:6, og det lyder: ‘Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.’”

Joselito var nervøs. Han jobbet imidlertid hardt i en hel uke for å lære seg manuset. I tillegg ba han mye hver dag. Endelig kom dagen for konkurransen.

Under åpningen var Joselito fremdeles veldig nervøs. “Men under historien følte jeg meg helt fin,” sier han. “Jeg

gjorde bare mitt beste, og jeg visste at Gud ville hjelpe meg. Jeg var frustrert og litt redd fordi det var så mange elever, men Gud besvarte mine bønner.”

Ikke bare klarte Joselito å huske manuset til historien sin, men han fremførte den også så godt at han kom på førsteplass i konkurransen. Joselito sier: “Bønn er svaret når du ikke har noen i nærheten som kan trøste deg.” Gud er alltid der for å hjelpe deg.

Bønn gir styrke

Som ung gutt i en aktiv siste-dagers-hellig familie, hadde aldri Ken G. noe særlig problem med å holde høye normer. Men da han begynte på ungdomsskolen, ble det vanskeligere, og Ken følte seg noen ganger avskåret fra sin families gode innflytelse – særlig på skolen.

“Skolekameratene mine sto meg svært nær, selv om de ikke var medlem av Kirken,” sier Ken. “Vi hadde likevel et sterkt bånd. Problemet var at de begynte å gjøre ting som ikke var i samsvar med Kirkens normer.”

Hjemme var det aldri vanskelig for Ken å velge det rette, men han sier at når han kom på skolen og familien hans ikke lenger var i nærheten for å hjelpe og veilede ham, begynte han å gjøre gale valg. “Jeg innrømmer at jeg gjorde ting som ikke var i samsvar med Kirkens normer, så på Seminar følte jeg alltid at det var meg leksjonen handlet om.”

Det var da Ken skjønte at han ønsket å gjøre en forandring, men han følte seg ikke sterk nok til å gjøre det på egen hånd. “Så jeg bestemte meg for å be Gud gi meg styrke og mot til å si nei til vennene mine når de gjorde gale ting,” forklarer han. “Og jeg føler at Gud besvarte mine bønner. Det ble lettere for meg å si nei når vennene mine ba meg gjøre noe galt eller fristet meg. Jeg hadde allerede kunnskapen og visste forskjellen på rett og galt. Men da følte jeg, ved hjelp av bønn, at jeg hadde styrke og

EN FORBINDELSE JEG SETTER HØYT

evne til å si nei og til å gjøre det rette.”

Ken sier at det viktigste denne erfaringen lærte ham, var at “bønn er et tegn på din ydmykhet, fordi du innrømmer for deg selv at du er svak og at bare Gud kan hjelpe deg å bli sterk” (se L&P 112:10).

Bønn gir velsignelser

Noen ganger trenger vi mer enn bare trøst eller styrke. Iblant trenger vi mer håndgripelige velsignelser. Tania D. husker et slikt tilfelle. Familien hennes hadde det spesielt vanskelig økonomisk. “Det var en lørdag kveld, og vi hadde bare 40 pesos [cirka 5 kroner] igjen for uken, og vi hadde hverken middag eller kull til komfyren,” sier Tania. “Mor ga meg en liste over alt vi trengte, og vi trengte 250 pesos for å kunne kjøpe alt sammen.” Det første vi måtte kjøpe, var kull slik at vi kunne lage middag.” Tania skjønte at det ikke var nok penger til alt. Så gikk det opp for henne at de ikke ville ha penger til å ta bussen til kirken dagen etter. “Jeg fortalte mor at vi ikke hadde nok til bussen til kirken. Men mor er svært trofast, og hun sa ganske enkelt: ‘Gud vil sørge for oss.’”

På veien til butikken gråt jeg fordi vi ikke hadde nok penger til alt, og jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre,” sier Tania. Samtidig som hun rullet sammen en av 20-pesosedlene og la den i lommen, gjorde hun det eneste hun kunne komme på som ville hjelpe – hun holdt en bønn. “Jeg ba til min himmelske Fader om at vi på en eller annen måte måtte klare å dekke våre behov.”

Men da hun kom til den første butikken, oppdaget hun at prisen på kull hadde gått opp fra 5 til 20 pesos. “Jeg nølte med å kjøpe det,” sier Tania, “men jeg følte at Den hellige ånd hvisket til meg at jeg skulle kjøpe det likevel,

“Det har ikke gått en dag uten at jeg har kommunisert med min himmelske Fader i bønn. Det er en forbindelse jeg setter høyt – en jeg bokstavelig talt ville vært fortapt uten. Hvis dere ikke har en slik forbindelse med deres himmelske Fader nå, ber jeg dere innstendig om å arbeide mot dette målet. Hvis dere gjør det, vil dere være berettiget til hans inspirasjon og veiledning.”

President Thomas S. Monson, “Stå på hellige steder”, *Liahona*, nov. 2011, 84.

Se en video

For å se en video om Tanias historie (på engelsk, portugisisk og spansk), gå inn på youth.lds.org og se etter videoen “Pure and Simple Faith” i Youth Theme, 2012.

så jeg gjorde det. Nå hadde jeg bare 20 pesos igjen, men jeg hadde fremdeles mye jeg skulle kjøpe, blant annet bleier til min bror og vann å drikke. Jeg gikk til neste butikk for å kjøpe mat til måltidet vårt, og den var altfor dyr. Jeg stakk hånden i lommen hvor jeg hadde lagt de 20 pesoene, og det var fem 20-pesosedler i rullen. Jeg begynte å gråte rett foran butikkeieren.

“Til slutt kunne jeg kjøpe alt det vi trengte,” sier Tania, “og vi hadde nok til bussen til kirken dagen etter.” Da jeg kom hjem, gikk jeg på rommet mitt og ba til Gud og takket ham for velsignelsen han hadde gitt oss. Jeg vet at Gud virkelig lever og besvarer våre bønner, særlig i de tilfellene hvor vi trenger ham aller mest og vi holder en oppriktig bønn. Han vil virkelig besvare en slik bønn.”

Bønn holder oss nær til vår himmelske Fader

Selv om vi kan være sikre på at vår himmelske Fader hører og besvarer våre bønner, må vi huske at våre bønner ikke alltid besvares øyeblikkelig og ikke alltid på den måten vi ønsker. Våre bønner blir besvart i henhold til Guds vilje og timeplan.

Hver av disse tenåringene fra den filippinske øya Cebu har lært at både i gode og dårlige tider, om vi er i en folkemengde eller mutters alene, om det er høyvann eller lavvann, så er vår himmelske Fader alltid der for oss. Og hvis vi henvender oss til ham i oppriktig bønn, er han alltid rede til å velsigne oss. ■

ET LØFTE OG EN BØNN

Av Pablo Mireles Betts

Det som forundrer meg med Mormons bok, er den store og evige forandringen den forårsaker i mennesker, til og med før de er medlem av Kirken. Som misjonær i Mexico Cuernavaca misjon så jeg denne store forandring på nært hold.

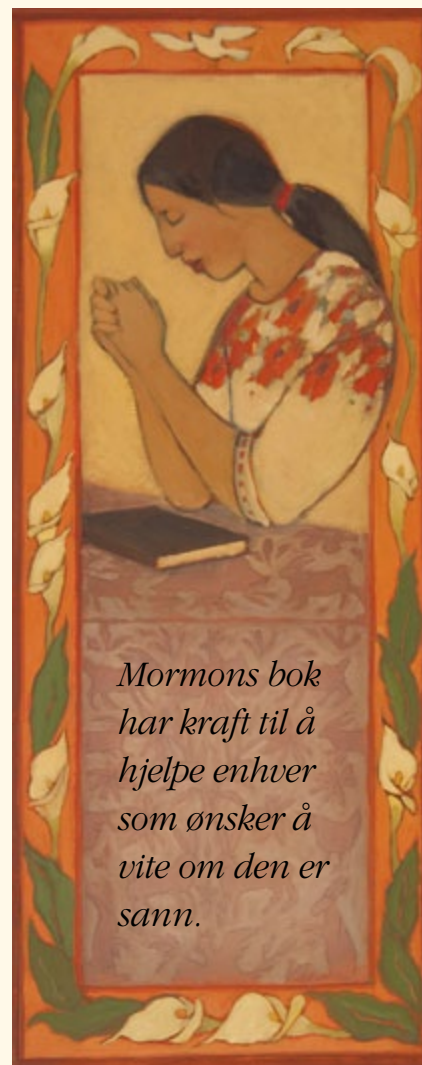
Da jeg hadde vært på misjon i seks måneder, henviste et medlem av grenen min ledsager og meg til å undervise en 20 år gammel kvinne og hennes familie. Den unge kvinnen forsto ikke hva siste-dagers-hellige trodde på, og stilte mange spørsmål. Vi visste at Mormons bok besvarer spørsmål som angår sjelen, så vi ga henne boken og meddelte løftet den inneholder om at man kan be oppriktig for å få vite om den er sann.

I tre uker gikk hun i kirken, og vi fortsatte å møte henne. Vi visste ikke at hun allerede hadde tatt et viktig skritt – hun hadde bedt angående Mormons bok. Under en av leksjonene fortalte hun om sin opplevelse. Hun hadde tenkt mye på leksjonene

vi hadde holdt, og hun ønsket å be på egen hånd. Hun knelte ned og spurte Gud om Mormons bok var sann. Freden hun følte etter bønnen, oppmuntret henne til å lese mer av boken. Mens hun leste, følte hun Ånden strømme over henne.

Hun fortalte: “Jeg følte meg mer spesiell enn noensinne. Noe begynte å fylle tomrommet jeg hadde følt i mitt liv, som ingenting annet kunne fylle. Jeg ble så glad at jeg begynte å gråte. Jeg kunne ikke tro det jeg følte, men jeg visste at min himmelske Fader hadde svart meg, at han kjente meg og at han elsket meg nok til å lytte til meg og besvare min bønn.”

Jeg ble så glad da hun fortalte om sin opplevelse. Jeg visste at jeg var på hellig grunn. Den hellige ånd bekreftet for meg at det hun sa var sant. Hennes vitnesbyrd minnet meg på den store kjærlighet vår himmelske Fader har til oss. Han elsker oss så høyt at han har gitt oss Mormons bok som et redskap til å bli kjent med

*Mormons bok
har kraft til å
hjelpe enhver
som ønsker å
vite om den er
sann.*

ham og hans sannhet. Hvis vi adlyder prinsippene i Mormons bok, vil vårt liv forandre seg.

Jeg husker ennå hvordan den leksjonen sluttet. Kvinnen spurte oss: “Hva skjer nå som jeg vet at Mormons bok er sann?”

“Bli døpt,” svarte vi.

Hennes svar var enkelt, men gjen-speilte hennes faste og enkle vitnesbyrd: “Da vil jeg bli døpt.”

Mormons bok har kraft til å hjelpe oss å finne lykke og fred. Hvis vi leser den, vil vi utvikle en fast beslutning om å etterleve Jesu Kristi evangelium, akkurat som denne kvinnen bestemte seg for å følge Frelserens eksempel og gå ned i dåpens vann. ■

Hva er et RENT VITNESBYRD?

Av Elyse Alexandria Holmes

Ditt vitnesbyrd er sannsynligvis sterkere enn du er klar over.

Du sitter på vitnesbyrdsrådet. Mens du ser forsamlingens medlemmer reise seg og bære sitt vitnesbyrd, føler du at du burde gjøre det samme. Men hva skal du si? Og hva om du begynner å gråte mens du er der oppe? Eller hva om du *ikke* begynner å gråte? Kanskje begynner du å tvile på om du i det hele tatt har et vitnesbyrd. Eller kanskje du er usikker på hva ditt vitnesbyrd er. Her er noen retningslinjer som kan hjelpe deg å vite hva et vitnesbyrd er og hva det ikke er.

Et vitnesbyrd er overbevisning om, kunnskap om eller tro på en sannhet

Et rent vitnesbyrd (se Alma 4:19) begynner med ren tro. Ditt vitnesbyrd er en åndelig bekreftelse på det du tror eller vet er sant (se L&P 80:4). Når du bærer vitnesbyrd, vil de reneste og sterkeste delene komme av ord som *vet*, *tror* og *vitner*. Hvis du kan si med oppriktighet: "Jeg vet at Mormons bok er sann," kan du ha evnen til å forandre liv og innby Ånden til å røre ved andre.

Tenk deg at du har en stor eske full av

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, "Å vente på veien til Damaskus", *Liahona*, mai 2011, 70.

SE DET STORE BILDET

"Sannheten er at de som flittig prøver å lære om Kristus, til slutt vil bli kjent med ham. De vil personlig motta et guddommelig portrett av Mesteren, selv om det som regel kommer i form av et puslespill – én bit om gangen. Den enkelte bit er kanskje ikke lett gjenkjennelig alene, det er kanskje ikke klart hvordan den passer inn i helheten. Hver bit hjelper oss å se det store bildet litt klarere. Til slutt, når nok biter er satt sammen, gjenkjenner vi helhetens storslagne skjønnhet. Når vi så tenker tilbake, forstår vi at Frelseren virkelig kom for å være hos oss – ikke i én hendelse, men stille, mildt og nesten ubemerket."

puslespillbiter som er laget spesielt til deg. Ved hjelp av bildet på forsiden av esken prøver du å sette sammen puslespillet. Når to biter av puslespillet passer sammen, vet du at de hører sammen. Vitnesbyrd fungerer på lignende vis. Etter hvert som du har åndelige opplevelser, vil forskjellige deler av ditt vitnesbyrd begynne å passe sammen, og du vil utvikle tro på eller kunnskap om evangeliets sannheter.

Selv om du akkurat nå ikke vet om alt ved Kirken er sant, vil vår himmelske Fader velsigne deg og hjelpe deg å lære så lenge du har et rettferdig ønske om å vite og du oppriktig prøver å lære.

Et vitnesbyrd er personlig

Mens du arbeider med puslespillet, kan familie og venner fra tid til annen hjelpe deg å sette det sammen. Men til syvende og sist er det ditt unike puslespill som det er opp til deg selv å bygge og beskytte. Noen ganger

kan du sette din lit til foreldre eller venners tro, men etter hvert som du får flere åndelige opplevelser, kan du opprettholde ditt eget vitnesbyrd.

Etter hvert som du vokser i evangeliet, er det viktig å utvikle ditt eget vitnesbyrd. Akkurat som to personer kan ha forskjellige måter å sette sammen et puslespill på – kanskje én begynner å sette sammen kantbitene mens en annen begynner å sette sammen farger – utvikler vi alle et vitnesbyrd gjennom trosoppfatninger

HER ER UNGDOMMERS TANKER OM ET RENT VITNESBYRD

“Noen ganger er de sterkeste vitnesbyrdene de mest barnlige vitnesbyrdene. De sterkeste vitnesbyrdene er når man vitner om at Jesus Kristus lever, at vår himmelske Fader lever og at han elsker oss.” – Matias C., Argentina

“Jeg tror det er viktig å ha et rent vitnesbyrd fordi man kan bruke dette vitnesbyrdet til å bringe andre til evangeliet.” – Quaid H., Australia

“Et vitnesbyrd er det største ankeret man har. Uansett hva som skjer rundt oss, kan vi møte problemer med en bedre innstilling hvis vi har et sterkt vitnesbyrd.” – Zane V., California, USA

“Jeg tror et rent vitnesbyrd må være noe man selv har funnet ut av og som man virkelig tror på, og når man bærer vitnesbyrd, kan man røre ved andre, og det kan styrke deres vitnesbyrd også.” – Zamagomane M., Syd-Afrika

VITNESBYRD

og opplevelser i en rekkefølge som er unik for oss.

Hvis du er usikker på noe, må du be oppriktig om veiledning og sannhet. Bønner blir ofte ikke besvart på den måten vi forventer, så hold øyne og ører åpne for svar.

Et vitnesbyrd er i stadig vekst

Akkurat som du ikke kan ta et ferdig puslespill ut av esken uten å gjøre noe arbeid, kan du heller ikke forvente at ditt vitnesbyrd skal komme alt på en gang. Du lærer evangeliets sannhet bit for bit.

Å opprettholde et sterkt vitnesbyrd krever kontinuerlig innsats. Så lenge du fortsetter å arbeide for å øke din kunnskap om evangeliet, vil Den hellige ånd velsigne deg i dine anstrengelser, og ditt vitnesbyrd vil fortsette å vokse. ■

Må jeg ... ?

Må jeg dele en historie eller erfaring når jeg bærer vitnesbyrd?

Det er vanlig å dele historier eller personlige opplevelser når man bærer vitnesbyrd, og dette kan være en god måte å forklare hvordan et vitnesbyrd vokste. Men en historie er ikke et vitnesbyrd. En kort, relevant historie kan hjelpe deg å illustrere et poeng, men vær nøye med å ta med *hvordan* denne historien forstørret ditt vitnesbyrd og *hvilke* sannheter i evangeliet du lærte av denne opplevelsen. Et vitnesbyrd handler om hva du *vet* om evangeliet, ikke om hvor du har vært eller hva du har gjort.

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt: "Et vitnesbyrd er noe vi vet i vårt sinn og hjerte er sant ved Den hellige ånds vitnesbyrd (se L&p 8:2). Når vi gir uttrykk for sannhet istedenfor å formane, eller ganske enkelt forteller om interessante erfaringer, innbyr vi Den hellige ånd til å bekrefte sannheten av det vi sier."¹

Vær også forsiktig med hvilke opplevelser du forteller om. Noen er dypt personlige for deg selv eller andre, herunder historier om synd, omvendelse og hellige åndelige opplevelser. Historier som disse, skulle ikke fortelles offentlig med mindre du føler deg tilskyndet til det. Når du føler deg tilskyndet til det, så hold dem generelle, og fokuser på det du lærte av opplevelsen istedenfor de konkrete detaljene i det som hendte.

Må jeg uttrykke takknemlighet eller kjærlighet i mitt vitnesbyrd?

Det er ikke upassende å uttrykke kjærlighet eller takknemlighet når man bærer vitnesbyrd, men disse uttrykkene regnes ikke som et vitnesbyrd. Vitnesbyrd fokuserer på det du har lært åndelig om evangeliet. Uttrykk for kjærlighet eller takknemlighet skulle ikke erstatte et vitnesbyrd.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har sagt: "[Jeg er] bekymret for at for mange av våre medlemmers vitnesbyrd bygger på 'Jeg er takknemlig' og 'Jeg er glad i', og altfor få medlemmer kan si med ydmyk, men oppriktig klarhet: 'Jeg vet.'"²

Må jeg gråte eller vise følelser for å ha et ekte vitnesbyrd?

Mange gråter eller viser følelser når de bærer vitnesbyrd eller føler Ånden sterkt, men ikke alle får den samme reaksjonen når de føler Ånden. Du behøver ikke uttrykke følelser på samme måte som andre når du bærer vitnesbyrd.

President Howard W. Hunter (1907–95) sa: "Jeg blir bekymret når det viser seg at sterke følelser eller tårer som strømmer fritt, blir betraktet som ensbetydende med at Ånden er tilstede. Herrens ånd kan visselig frembringe sterke følelser, også tårer, men denne ytre tilkjennegivelsen bør ikke forveksles med selve Åndens nærvær."³

Hvis jeg ikke er sikker på om jeg har et vitnesbyrd, må jeg likevel prøve å bære det?

Det er lett å føle at vitnesbyrdet ditt ikke er sterkt nok eller verdt å dele med andre, men når du bærer vitnesbyrd, vil du oppdage hvor sterkt ditt vitnesbyrd egentlig er! Ikke vær redd for å bære ditt vitnesbyrd. Du vil se at jo mer du bærer ditt vitnesbyrd, jo mer vokser det.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt:

"Det er ikke uvanlig at misjonærer sier: 'Hvordan kan jeg bære vitnesbyrd før jeg får et? Hvordan kan jeg vitne om at Gud lever, at Jesus er Kristus og at evangeliet er sant? Hvis jeg ikke har et slikt vitnesbyrd, ville det da ikke være uærlig av meg?'

Om jeg bare kunne få deg til å forstå dette ene prinsippet. *Du finner et vitnesbyrd når du bærer det!* Et eller annet sted i din søken etter åndelig kunnskap vil det skje et 'troens sprang' som filosofer kaller det. Det skjer i det øyeblikk du har beveget deg til utkanten av lyset og trått inn i mørket – for å oppdage at veien er opplyst et skritt eller to videre fremover."⁴

NOTER

1. David A. Bednar, "Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme", *Liahona*, nov. 2009, 19.
2. M. Russell Ballard, "Rent vitnesbyrd", *Liahona*, nov. 2004, 41.
3. Howard W. Hunter, i *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 99.
4. Boyd K. Packer, "Vår søken etter åndelig kunnskap", *Liahona*, jan. 2007, 18.

Hvis du noensinne har stilt deg selv disse spørsmålene, finner du noen svar her.

SPILL for galleriet

Mitt liv var ikke annet enn skuespill helt til jeg bestemte meg for å bytte rolle.

Av Brittany Thompson

Som ung tenåring handlet skolen for meg om å gjennomføre et skuespill. Du har vel sett hvordan skurken i filmer fremfører glatte, fikse replikker og virker superkul mens han gjør det? Jeg lengtet etter å kunne gjøre det. Jeg prøvde å dominere lerretet akkurat som de beste skurkene. Jeg lot som jeg hadde svært lav moral bare fordi jeg ønsket å imponere mine venner på skolen. Jeg elsket lyden av latter når jeg brukte upassende språk eller spøkte på andres bekostning.

Jeg ønsket å være den som publikum heiet på. Så jeg lærte meg å gjøre mennesker til lags. Jeg ble den reneste klovn i biologitimen mine, klarte å overbevise volleyball-laget mitt om at jeg var en partyløve og raserte mitt rykte som en uskyldig, troskyldig ung kvinne. Jeg tenkte: "Jeg vil ikke at vennene mine skal tro at jeg er et dydsmønster!"

Ettersom jeg egentlig ikke begikk de alvorlige syndene som folk trodde

jeg gjorde, prøvde jeg fortvilet å overbevise meg selv om at det var greit å spille tøff. Jeg tok så feil! "Filmfremstillingen" av meg selv ble så ille at jeg ikke orket å se den selv. Jo mer populær jeg ble, jo dårligere likte jeg rollefiguren jeg spilte.

En dag snakket to av mine venner om en søt og vennlig idrettsutøver som het Jennifer, som ikke var redd for å stå for det hun trodde på. En av vennene mine, en av de nydeligste, mest populære og smarteste jentene i syvende klasse, sa: "Jennifer er så annerledes. Jeg skulle ønske jeg var modig nok til å tro på min kirke slik hun gjør. Hun er den eneste jeg kjenner som lever på den måten." Jeg ble lamslått.

"Hvordan kunne hun si noe sånt uten så mye som å nevne meg?" undret jeg. "Min kirke har da høye normer!" Jeg var rasende fordi hun ikke engang hadde vurdert meg som et godt eksempel. Så plutselig følte jeg at jeg satt på

forreste rad i en kinosal som viste mitt liv som hovedfilm.

Jeg reflekterte over det dårlige eksemplet jeg hadde vært for mine venner. Hva slags ungdom ville se på meg og tenke: "Skulle ønske jeg var like modig og unik som henne"? Jeg mislikte virkelig den jeg hadde blitt.

Å forandre min karakter og mitt rykte var en lang prosess, og jeg prøver fremdeles å holde munn istedenfor å buse ut med populære fornærmelser. Jeg innså imidlertid at jeg kunne få mine venner til å le uten å såre en annens følelser, og jeg kunne forlate rommet under en grov vits uten å bli latterliggjort. Ingen behøver å være en "skurk" for å få mange venner. Jeg forandret innstilling og adferd fordi det er så mye kulere å føle fred med det jeg tror på, enn å prøve å skjule hvem jeg er. ■

En vennlig hvisken

“Elsk deres fiender, gjør vel imot dem som hater dere” (Lukas 6:27).

Av Deborah Moore

Basert på en sann historie

“Carson er her i dag,” sa moren til James, idet hun pekte på en gutt i gangen utenfor Primær-rommet.

James stønnet. Carson gikk med jeans og en gammel skjorte. James visste at hans mamma og pappa aldri ville la ham få gå med noe sånt til kirken, men de ville aldri la ham slippe unna med mye av det andre Carson gjorde heller.

På skolen i forrige uke hadde Carson blitt kastet ut av timen fordi han var frekk mot læreren. Han gjorde alltid narr av måten James var kledd og plaget ham fordi han var den laveste gutten på skolen.

“Hva om han kjefter på søster Win eller starter et slagsmål?” spurte James.

“Jeg er sikker på at alt går bra,” sa mamma. “Carson har aldri vært i kirken, og han er sikkert nervøs.”

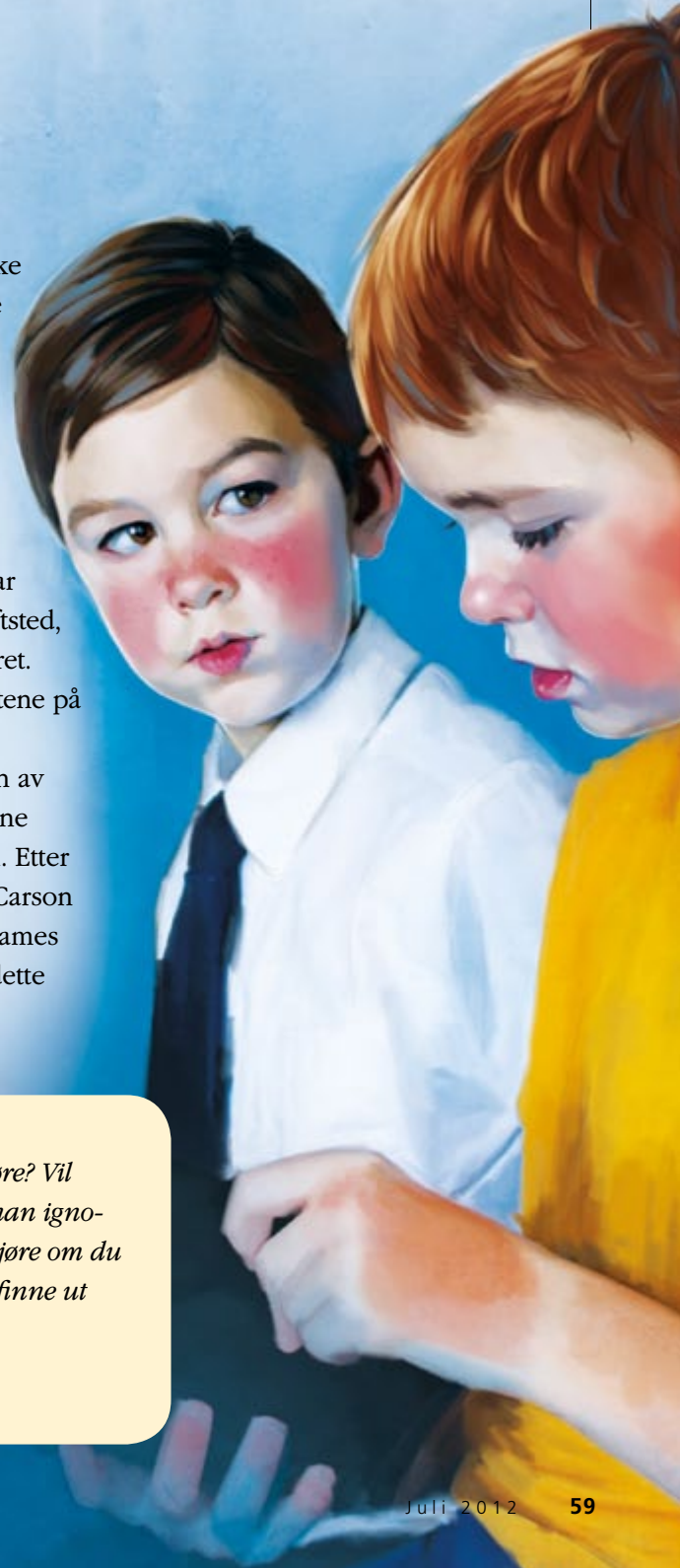
Da klassen begynte, spurte søster Win hvem som hadde med seg Skriftene. James rakte opp hånden sammen med resten av klassen, men Carson ristet på hodet. Han virket forlegen, noe som overrasket

James. Carson pleide å spøke og tulle når han ikke hadde gjort leksene. Men jo mer James tenkte på det, jo mer lurte han på hvordan det ville være å gå i en ny kirke for første gang.

Søster Win lånte Carson sine egne Skrifter. Da det var Carsons tur til å lese et skriftsted, begynte James å bli bekymret. Hva om Carson kastet Skriftene på gulvet eller nektet å lese?

Men Carson gjorde ingen av delene. Han stirret på ordene på siden og rynket pannen. Etter en stund skjønnte James at Carson ikke var så flink til å lese. James hadde aldri lagt merke til dette på skolen før.

Hva tror du James vil gjøre? Vil James le av Carson? Vil han ignorere ham? Hva ville du gjøre om du var James? Bla om for å finne ut hva som skjedde.

James lente seg mot Carson og hvisket: "Sannelig."

Carson virket overrasket, men han sa ordet og fortsatte å lese verset. Når han strevde med et ord, hjalp James ham med det. Da Carson hadde lest ferdig, kikket han bort på James og ga ham et lite nikk.

James var ikke sikker på om ting ville være annerledes

på skolen etter dette. Det rare var at det var det samme for ham. Det føltes godt å vite at han hadde hjulpet en gutt som alltid hadde plaget ham, og ingen kunne ta denne følelsen fra ham. ■

En dag lekte mine venner og jeg en lek på lekeplassen da en annen jente sluttet seg til oss. Hun var kjent

for å plage andre barn og ikke være særlig snill. Hun begynte å forandre reglene for leken, og jeg sa: "Du kan leke slik du vil, men vi vil leke slik vi vil." Hun virket skuffet og gikk sin vei. Etterpå tenkte jeg på hva jeg hadde sagt til jenta. Jeg visste at jeg hadde såret følelsene hennes. Senere fant jeg henne og sa: "Unnskyld. Jeg mente ikke at du ikke kunne leke sammen med oss." Hun sa det var greit. Den jenta og jeg blir kanskje ikke venner, men jeg tror jeg gjorde det Jesus ønsket ved å være vennlig mot henne.

Raegen K., 9 år, Utah, USA

DET ER SÅNN MAN SKAL VÆRE

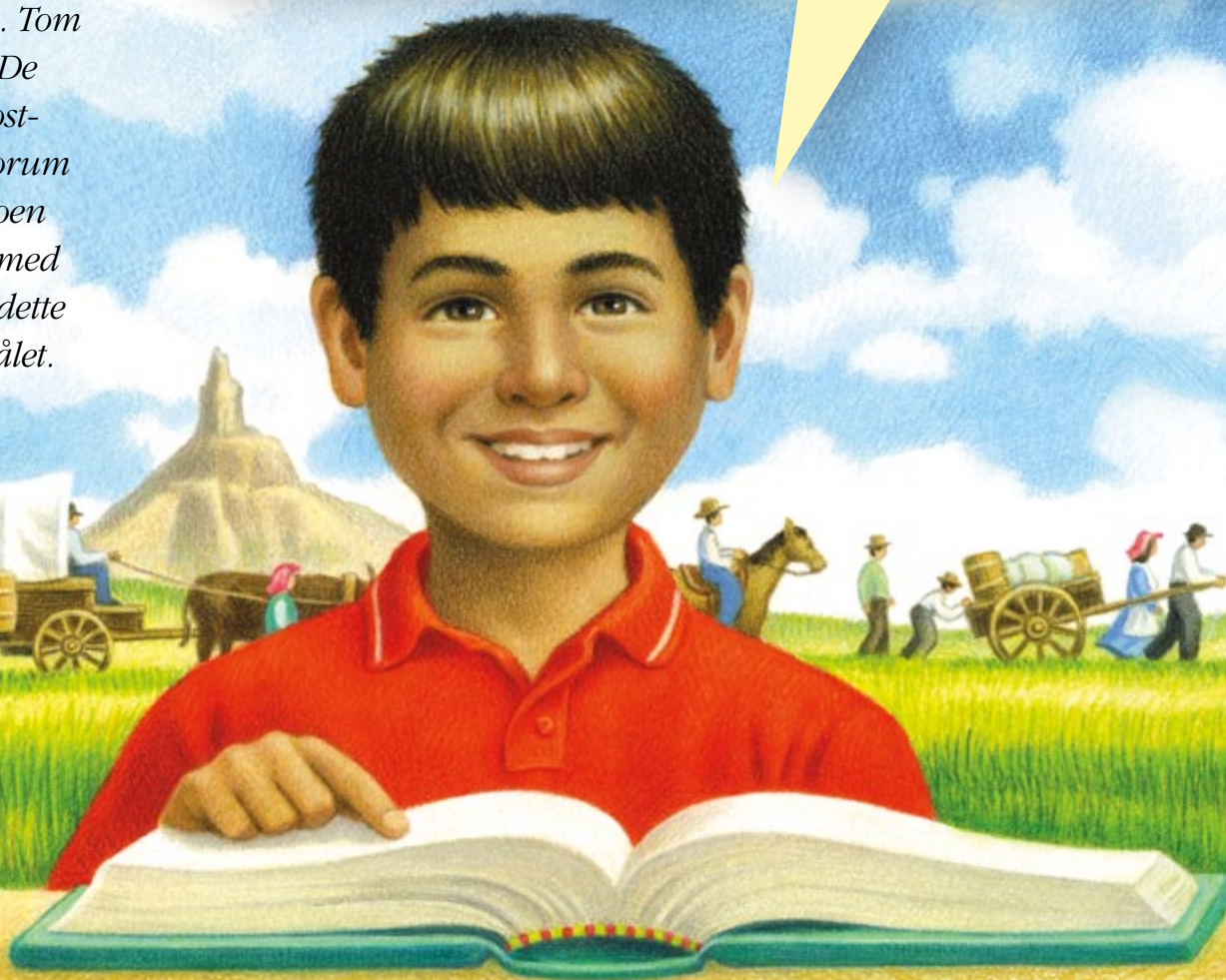

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum deler noen tanker med oss om dette spørsmålet.

De tidlige pionerene levde for lenge siden.

Hva kan jeg lære av dem?

Den 24. juli feirer vi pionerenes ankomst til Saltsjødalen.

De forlot alt – hjem, arbeid, gårder og til og med kjære familiemedlemmer – og dro ut i villmarken.

Pionerene danset og sang mens

de krysset slettene. Det var en måte å holde motet oppe på i møte med enorme vanskeligheter.

Med urokkelig tro på Gud og sine ledere gikk de tidlige pionerer i gang med å skape vakre samfunn i skyggen av fjellene.

Hvilken strålende arv av tro, mot og skarpsinn disse edle pionerene har gitt oss å bygge på. ■

Fra "Fortidens måte å møte fremtiden på", Liahona, nov. 2009, 74; "En meningsfylt feiring", Lys over Norge, jan. 1988, 65.

Historie skapes

Av Chad E. Phares

Kirkens tidsskrifter

Soma, Eszter og Kata B. bor i Budapest, Ungarn, en by med lang historie med slott, kongelige, vakker kunst og vakre bygninger. Selv om barna lærer om

byens historie på skolen, er de også interessert i å lære en annen historie – Kirkens historie.

“Jeg liker å lære om da Joseph Smith ba og vår himmelske Fader

og Jesus viste seg for ham,” sier 7 år gamle Eszter.

10 år gamle Soma liker å lese om Alma den yngre. “Han var slem til å begynne med, men jeg liker at han så valgte å bli god.”

Det er ikke mange i Budapest som kjenner til Joseph Smith eller Alma den yngre, men Soma, Eszter og Kata, som er 5 år gammel, håper at hvis de er gode eksempler og velger det rette, vil flere ungarere lære om Kirken. ■

FOTOGRAFER: CHAD E. PHARES; KART: THOMAS S. BARN

Eszters yndlingsfag på skolen er kunst og håndverk.

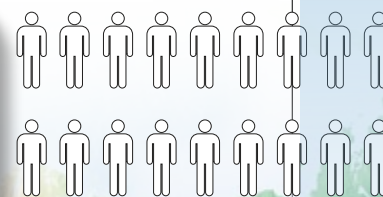

Mormons bok ble utgitt på ungarsk i 1991.

Soma liker å sykle i nærheten av sitt hjem.

Omtrent en av 2200 innbyggere i Ungarn er medlem av Kirken.

Freiberg Tyskland tempel er det nærmeste templet til Budapest. Det ligger cirka 560 km unna.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Jeg velger det rette ved å etterleve evangeliets prinsipper

Kan du tenke deg å reise på misjon og ikke vite når du kan få komme hjem til din familie? Hva ville du følt? Hva ville du gjort for å forberede deg?

Kong Mosiahs fire sønner – Ammon, Aron, Omner og Himni – og deres venn Alma reiste på en misjon som varte i 14 år. Hver av Mosiahs sønner kunne ha blitt konge i sitt eget land, men isteden fulgte de sitt hjerte. De og Alma hadde omvendt seg til Jesu Kristi evangelium, og de ønsket å dele

evangeliet med lamanittene, deres fiender.

De unge mennene visste at de ikke kunne gjennomføre sin misjon uten kraft fra Gud. Alma 17:2–3 forklarer hvordan de fikk denne kraften: “De hadde gransket Skriftene flittig så de kunne kjenne Guds ord... De hadde hengitt seg til mye bønn og faste, derfor hadde de profetiens ånd og åpenbarings ånd, og når de underviste, underviste de med kraft og myndighet fra Gud.”

Faste og bønn hjalp disse unge mennene å motta velsignelser fra Gud. Akkurat som Alma og Mosiahs sønner, kan du faste og be for å forberede deg til motta de velsignelser vår himmelske Fader har i vente for deg. ■

Sang og skriftsted

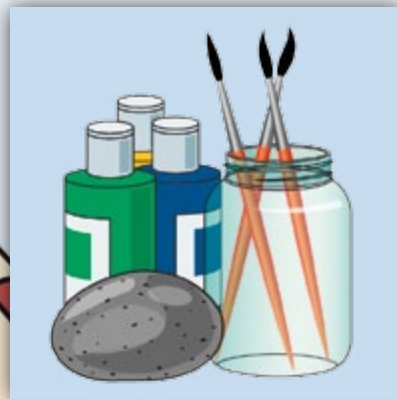
- “En klok mann og en dum mann”, *Barnas sangbok*, 132
- 1 Nephi 3:16

Bare du

Legg en fargerik stein på sengen din som en påminnelse om å be og fortelle din himmelske Fader om hvorfor du faster. Når du har bedt for å innlede fasten, legger du steinen på gulvet ved siden av sengen. Når fasten er over, vil steinen minne deg på å knele ned og be. Du kan bruke denne steinen som en påminnelse på fastesøndag hver måned og når du har spesielle faster sammen med familien, menigheten eller grenen.

Du vil trenge:

en glatt stein eller rullestein
akrylmaling eller fargede merketusjer
pensel

1.

Vask steinen og la den tørke.

2.

Klem litt maling over på en papptallerken eller et stykke papir.

3.

Bruk penselen eller merketusjene til å dekorere steinen. Skriv navnet ditt på den eller tegn andre mønster eller former.

4.

La malingen tørke helt, og legg steinen på sengen din.

VDR-tid: Bønn og faste

Snakk sammen som familie om viktigheten av å be før og etter en faste. Neste gang familien faster, skulle dere snakke om hensikten med fasten. Innled fasten med å be og snakke med vår himmelske Fader om hvorfor dere faster.

Thomas' VITNESBYRD

“Jeg, Herren, [gir] dere et vitnesbyrd om sannheten” (L&p 67:4).

Av Joshua J. Perkey

Kirkens tidsskrifter

Basert på en sann historie

Det var familiens hjemmeaften, og alle hadde noe de skulle bidra med. Mamma ledet. Pappa holdt leksjonen. Barna hadde ansvar for bønn, musikk og aktivitet – bortsett fra Thomas.

Denne uken var det Thomas' tur til å bære vitnesbyrd, og han følte seg litt forlegen.

Thomas hadde båret vitnesbyrd før, men det var lenge siden, og han kunne ikke helt huske hva han skulle si. Så da åpningsangen og bønnen var over, rynket Thomas pannen.

“Det er din tur,” sa mamma.

Thomas så ut av vinduet på det eviggrønne treet deres, som om han ønsket at det kunne fortelle ham hva han skulle gjøre.

Pappa satte seg ved siden av Thomas og spurte hva som var galt.

“Jeg vet ikke hva et vitnesbyrd er,” sa Thomas lavmælt.

“Jeg kan hjelpe deg,” sa pappa. “Det er å fortelle oss om noe av det du vet er sant, eller ting du tror på. Du kan snakke om at du liker å lese i Skriftene. Det hjelper deg alltid å føle Ånden.”

Men Thomas følte seg ikke klar. Alle stirret på ham og ventet på at han skulle gjøre noe. Han ristet på hodet. “Jeg kan ikke. Jeg vet ikke hva det er.”

Pappa klappet Thomas på armen. “Det er greit. Du kan gjøre det en annen gang.”

Senere den kvelden satt Thomas i sengen og holdt sin Mormons bok. Pappa hadde rett – å lese i Skriftene *fikk* ham alltid til å føle seg bedre. Han prøvde å lese et kapittel om dagen, men kapitlene begynte å bli veldig lange. Han

åpnet Skriftene på 1 Nephi 17.

“Det er et langt et!” hvisket Thomas. Han holdt en liten bønn til vår himmelske Fader og ba om hjelp. Så ble han forundret over hvor fort tiden gikk.

Like før Thomas skulle slå av lyset, kom pappa inn for å si god natt.

“Gjett hva, pappa!”

“Hva da, kompis?”

“Jeg har ikke lest i Skriftene på en hel uke fordi kapitlene begynte å bli for lange. Men i kveld ville jeg gjøre det, så jeg ba, og min himmelske Fader hjalp meg. Jeg leste alt sammen, og det føltes bare som fem minutter. Bønn er en god ting.”

“Thomas, vet du hva du nettopp sa?” spurte pappa med et smil. “Du bar ditt vitnesbyrd!”

“Gjorde jeg?” sa Thomas. “Hva mener du?”

“Da du snakket om bønn og hvordan den hadde hjulpet deg – det er et vitnesbyrd om bønn.”

Thomas gapte av overraskelse. Han tenkte på alle gangene noen hadde undervist ham om vitnesbyrd. Han skjønnte at han *hadde* båret vitnesbyrd!

Thomas følte så godt at han hadde lyst til å le. Han ga pappa en klem.

“Tenk at jeg klarte det!” sa Thomas. “Pappa, kan jeg bære vitnesbyrd på familiens hjemmeaften neste uke? Jeg vet det ikke er min tur, men jeg har lyst til å snakke om bønn.”

“Det syns jeg er en god idé”, sa pappa.

Da pappa hadde gått, tenkte Thomas på alt som hadde hendt den dagen. Han var takknemlig for familien, Skriftene, bønn og mye annet. Men akkurat da var han aller mest takknemlig for et vitnesbyrd. Han visste hvordan han skulle dele det med andre og hva det betydde. ■

“Du vil oppdage at når du bærer vitnesbyrd, blir det sterkere.”

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, “Betydningen av å få et personlig vitnesbyrd”, *Lys over Norge*, jan. 1995, 19.

Et voksende vitnesbyrd

Vitnesbyrd er som vakre planter. De vokser litt om gangen, og de trenger omsorg og beskyttelse. Følg instruksjonene nedenfor for å gjøre denne planten sunn og sterk.

Når du vet at noe er sant, har du et vitnesbyrd om denne sannheten. Den hellige ånd hjelper deg å forstå sannheten i ditt sinn og gir deg fred, lykke, lys eller varme i hjertet. Fargelegg en blomst på denne siden hver gang du leser noe nedenfor som du vet er sant.

- Gud er min kjærlige himmelske Fader.
- Min himmelske Fader hører og besvarer mine bønner.
- På grunn av Jesu Kristi forsoning kan jeg igjen få bo sammen med vår himmelske Fader en dag.
- Joseph Smith gjenga evangeliet til jorden.
- Vi har en profet på jorden i dag.
- Skriftene lærer meg det min himmelske Fader ønsker at jeg skal vite.

Akkurat som en plante vokser når den får vann og sollys, blir ditt vitnesbyrd sterkere når du gjør gode valg. Nedenfor finner du noen måter å styrke ditt vitnesbyrd på. Fargelegg et blad på denne siden hver gang du gjør noe denne måneden som hjelper ditt vitnesbyrd å vokse.

- Be til vår himmelske Fader.
- Bære vitnesbyrd på familiens hjemmeaften eller under en tale i Primær.
- Lese i Skriftene.
- Lytte og lære under Primær og nadverdsmøtet.
- Skrive om mitt vitnesbyrd i dagboken.
- Være snill mot andre.
- Lese hva profeter har sagt om vitnesbyrd. (Du kan begynne med "Den sanne kirke" av president Henry B. Eyring i mars 2009-nummeret av *Liahona*.) ■

ILLUSTRASJON: BRAD CLARK

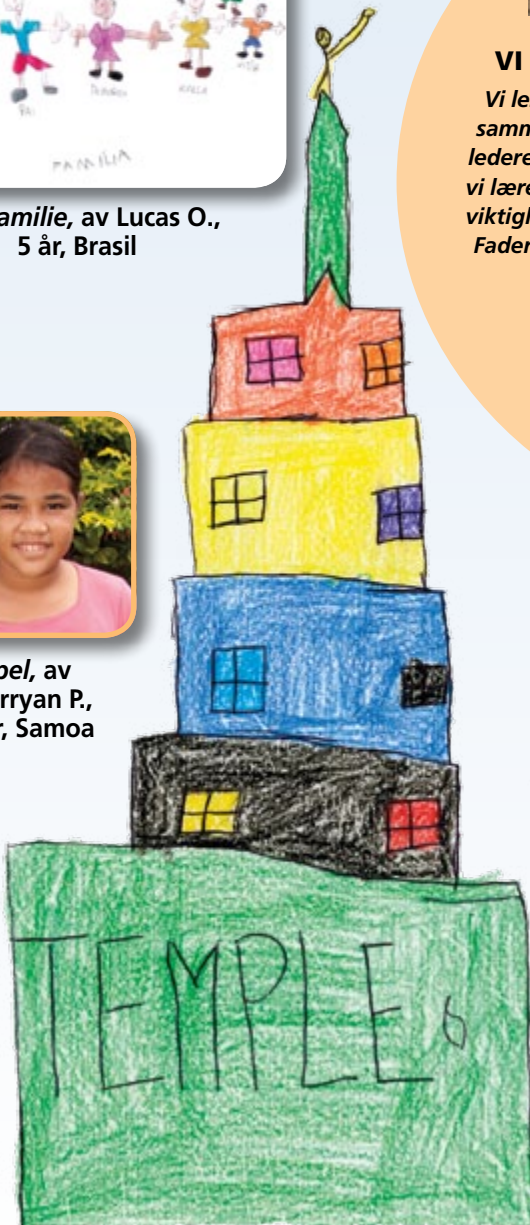
Alina A., 7 år, Ukraina

Min familie, av Lucas O.,
5 år, Brasil

Tempel, av
Scherryan P.,
10 år, Samoa

Eugene Y., 12 år, fra Malaysia liker å spille kinasjakk med sin bestefar. På fritiden liker han også å spille basketball og badminton sammen med vennene sine. Han liker å få nye venner og lytte til kinesiske sanger.

VI VET AT HAN LEVER OG ELSKER OSS

Vi leser Skriftene og studerer Jesu Kristi læresetninger sammen med mor og far hver kveld. Når vi hører Kirkens ledere tale på konferansen og sitere fra Skriftene, gjenkjenner vi læresetningene fordi vi har studert dem i familien. Vi forstår viktigheten av daglig skriftstudium. Vi vet at vi er vår himmelske Faders barn, at han lever og at han og Jesus Kristus elsker oss.

Thomas A., 8 år; Aaron A., 6 år, og
Cecilia A., 10 år, Argentina

JEG LIKER Å SETTE MEG MÅL

Jeg laget en pute med bilde av Jesus Kristus fordi det var et av mine mål. Jeg er takknemlig for at jeg er døpt. Jeg liker å ha en notisbok hvor jeg kan skrive ned målene mine. Jeg liker å gjøre ting, og jeg følger med på hva mor gjør og gjør alltid det hun gjør.

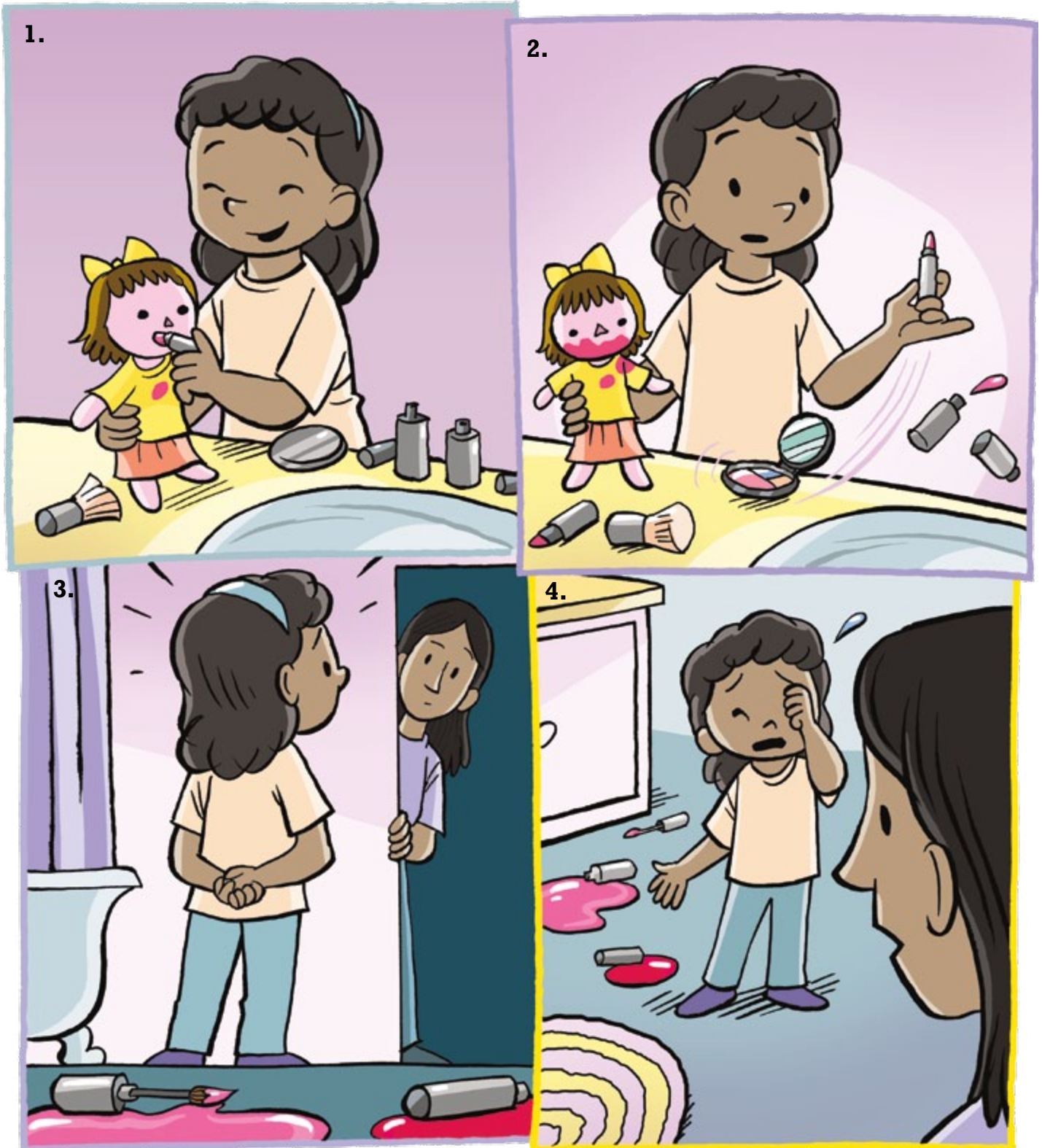
Miriam C., 8 år, Mexico

Kelsey gjør en feil

Av Jane McBride Choate
Basert på en sann historie

“Vi tror at vi må være ærlige” (13. trosartikkel).

LÆR AV DINE FEIL

Av Darcie Jensen

Noen ganger gjør vi feil, slik Kelsey gjorde. Når vi gjør feil, kan vi vise at vi er lei oss. Se på tegningene på denne siden. Sett ring rundt den tegningen i hver rad som er forskjellig fra de andre.

1. Innrøm at du har gjort noe galt.

2. Si "unnskyld", og be om tilgivelse.

3. Lov å ikke gjøre det igjen.

4. Gjør ditt beste for å gjøre godt igjen det gale du har gjort.

JEG KAN VÆRE ÆRLIG

Barnet på dette bildet er ærlig. Se om du kan finne en ball, et stearinlys, en mobiltelefon, en klokke, en kjeke, en hund, en dukke, en fjær, en blyant, et stykke pai, Skrifter og en skj.

Nytt fra Kirken

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Nye misjonspresidenter er kalt

Kirken offentliggjorde navnene på 110 nye misjonspresidenter tidligere i år. De fleste vil begynne i sitt to eller tre år lange kall, ledsaget av sine hustruer, denne måneden.

MISJON	NY PRESIDENT
Argentina Bahia Blanca	Manuel Parreno
Argentina Neuquén	Paul R. Lovell
Australia Adelaide	Bradley D. Carter
Australia Perth	R. Bruce Lindsay
Australia Sydney	Philip F. Howes
Belgia/Nederland	Alden C. Robinson
Brasil Belém	Jose C. Scisci
Brasil Belo Horizonte	Paschoal F. Fortunato
Brasil Campinas	Carlos E. Perrotti
Brasil Cuiabá	Keith R. Reber
Brasil Porto Alegre nord	D. Layne Wright
Brasil Porto Alegre syd	Palmênio C. Castro
Brasil Salvador syd	Marcelo Andrezza
Brasil São Paulo øst	Ronald A. Ferrin
Brasil Teresina	Alvacir L. Siedschlag
Bulgaria Sofia	Michael S. Wilstead
California Oakland/San Francisco	David N Weidman
California San Fernando	Kenneth T. Hall
California Santa Rosa	Rene R. Alba
Canada Calgary	Howard Nicholas
Canada Halifax	Brian Leavitt
Canada Winnipeg	Kirk M. Thomas
Chile Santiago øst	David L. Wright
Chile Viña del Mar	Frederico M. Kähnlein
Colombia Bogotá nord	Mark F. Andelin
Colombia Bogotá syd	Letvin Lozano
Colombia Medellín	Roberto O. Pitarch
Costa Rica San José	Chad R. Wilkinson
Danmark København	Shawn D. Sederholm
Den dominikanske republikk Santiago	John Douglas

MISJON	NY PRESIDENT
England Birmingham	R. Craig Rasmussen
England London	David J. Jordan
England London syd	Roger C. Millar
Filippinene Bacolod	Marlo O. Lopez
Filippinene Baguio	William J. Monahan
Filippinene Laoag	Julius Jonah F. Barrientos
Frankrike Lyon	Blake M. Roney
Georgia Atlanta	John R. Harding
Ghana Kumasi	Leon A. Holmes
Haiti Port-au-Prince	Hubermann Bien-Aimé
Hellas Aten	Eric B. Freestone
Honduras Comayagüela	Candido Fortuna
Idaho Pocatello	Marvin T. Brinkerhoff
Illinois Chicago	Jerry D. Fenn
India New Delhi	Peter E. Sackley
Japan Fukuoka	C. Samuel Gustafson
Japan Tokyo	L. Todd Budge
Kambodsja Phnom Penh	David C. Moon
Kina Hong Kong	Val D. Hawks
Kongo Lubumbashi	Phillip W. McMullin
Korea Seoul	Brent J. Christensen
Madagaskar Antananarivo	David R. Adams
Maryland Baltimore	Mark L. Richards
Massachusetts Boston	Daniel W. Packard
Mexico Cuernavaca	Bruce C. Kusch
Mexico Guadalajara	G. Wesley Wagner
Mexico Guadalajara øst	Luis F. Camarillo
Mexico Hermosillo	Alberto E. Hernandez
Mexico Mexico City syd	Roberto Valadez
Mexico Monterrey vest	Edward M. Swapp
Mexico Puebla nord	Ralph N. Christensen
Mexico Tampico	Ralph B. Jordan III
Mexico Xalapa	Paulo Lopez
Mississippi Jackson	Mark J. McDonough

Nye misjoner opprettet

For bedre å tilpasse ressursene til endrede behov, har Kirken opprettet åtte nye misjoner og slått én sammen med tilgrensende misjoner.

Colombia Medellín misjon blir opprettet ved å dele misjonene Colombia Barranquilla og Colombia Cali.

Ghana Kumasi misjon blir opprettet ved å dele misjonene Ghana Accra og Ghana Cape Coast.

Mexico Xalapa misjon blir opprettet ved å dele Mexico Veracruz misjon.

Mexico Puebla misjon blir delt for å opprette misjonene

Mexico Puebla nord og Mexico Puebla syd.

Vanuatu Port Vila misjon blir opprettet ved å dele misjonene Papua Ny-Guinea Port Moresby og Fiji Suva.

Utah Salt Lake City vest og Utah Salt Lake City sentralt misjon ble opprettet ved en justering av misjonene Utah Salt Lake City, Utah Salt Lake City syd og Utah Ogden.

Nevada Reno misjon blir opprettet ved en justering av misjonene Nevada Las Vegas og Nevada Las Vegas vest.

Russland Moskva vest misjon blir oppløst og fordeles på de omkringliggende misjonene Baltikum, Russland Novosibirsk og Russland Moskva.

Endringene trer i kraft i juli, da forandringene i misjonenes lederskap finner sted. Antall misjoner over hele verden er nå 347.

Du finner kart over de nyopprettede misjonene på ldschurchnews.com/articles/62067/New-missions-created.html ■

MISJON	NY PRESIDENT
Montana Billings	Kris J Mecham
Mosambik Maputo	Paulo V. Kretly
Nebraska Omaha	Michael D. Weston
Nevada Reno	David N. Hermansen
New Mexico Farmington	Doyle L. Batt
New York New York nord	Thomas B. Morgan
New York New York syd	Kevin E. Calderwood
New York Utica	Joseph B. Wirthlin jr.
Nigeria Calibar	John E. Kosin
Nord-Carolina Charlotte	Ronald L. Craven
Nord-Carolina Raleigh	Marc A. Bernhisel
Norge Oslo	Don A. Evans
Ohio Cleveland	Michael L. Vellinga
Oklahoma Tulsa	Scott K. Shumway
Papua Ny-Guinea Port Moresby	Suliasi Ve'a Kaufusi
Paraguay Asunción	P. David Agazzani
Peru Lima sentralt	Alan M. Borg
Peru Lima syd	Sean Douglas
Peru Piura	Chad A. Rowley
Portugal Lisboa	Stephen L. Fluckiger
Russland Rostov-na-Donu	William H. Prows
Russland Vladivostok	Gregory S. Brinton
Singapore	Bradley S. Mains
Skottland/Irland	Alan H. Brown

MISJON	NY PRESIDENT
South Dakota Rapid City	Curtis E. Anderson
Spania Barcelona	Mark L. Pace
Spania Madrid	Scott T. Jackson
Spania Malaga	Monte M. Deere jr.
Taiwan Taipei	David O. Day
Texas Houston syd	Brian K. Ashton
Thailand Bangkok	David M. Senior
Tyskland Berlin	Henry W. Kosak
Ukraina Dnepropetrovsk	J. Robert van Bruggen
Ungarn Budapest	Lowell V. Smith
Uruguay Montevideo	David K. Armstrong
Utah Ogden	Maurice D. Hiers jr.
Utah Provo	John A. McCune
Utah Salt Lake City sentralt	Richard W. Moffat
Utah Salt Lake City vest	Earl S. Swain
Vanuatu Port Vila	Larry E. Brewer
Venezuela Barcelona	Juan C. Chacin
Venezuela Maracaibo	Juan F. Zorrilla
Vestindia	Daniel S. Mehr II
Washington DC syd	Matthew L. Riggs
Washington Spokane	Donald E. Mullen
Zimbabwe Harare	Bryson C. Cook
Winnipeg, Kanada	Kirk M. Thomas
Xalapa, Meksiko	Paulo Lopez

Eldste Dallin H. Oaks og hans hustru Kristen, som var på misjon i Sendai, inspirerer fremgangen som er gjort i Japan siden den dødelige tsunamien og jordskjelvet i mars 2011.

Eldste Oaks besøker Japan ett år etter jordskjelvet

Nesten ett år etter at et jordskjelv og en påfølgende tsunami herjet Japan, besøkte eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum og eldste Donald L. Hallstrom i De syttis presidentskap dette landet og fremførte et budskap om håp og kjærlighet.

I 12 dager i februar reiste eldste Oaks, ledsaget av sin hustru, Kristen Oaks, og eldste Hallstrom, ledsaget av sin hustru, Diane Hallstrom, gjennom området Asia Nord, med stopp i Kumamoto, Nagasaki, Sendai og Tokyo, samt mange kystnære byer i området Tohoku.

I en artikkel i *Church News* forklarte eldste Oaks ett formål med turen: "Vi forsøkte å gi trøst etter den forferdelige katastrofen og tsunamien som rammet landet

for omtrent et år siden, i tillegg til å undervise og bære vitnesbyrd slik vi alltid gjør i møte med misjonærer og medlemmer av Kirken."

Eldste Oaks og andre ledere i Kirken møtte japanske siste-dagers-hellige, misjonærer og andre og oppmuntret dem til å "se etter hvordan Herren vil velsigne deres prøvelser til deres beste".

For å lese om andre kirkelederes tjenestegjering over hele verden, inkludert eldste M. Russell Ballard i Brasil, eldste Jeffrey R. Holland i Vest-Afrika, eldste David A. Bednar i Karibien, eldste Quentin L. Cook i Australia og New Zealand, eldste D. Todd Christofferson i Sentral-Europa og eldste Neil L. Andersen i Brasil, kan du gå inn på news.lds.org og prophets.lds.org. ■

Kirken ber medlemmer forstå slektshistorie-retningslinjer

Av Sarah Jane Weaver

Assisterende redaktør i *Church News*

Kirkens ledere ber siste-dagers-hellige lære og tilegne seg bedre forståelse av Kirkens slektshistorie-retningslinjer for innsending av navn for tempelordinanser.

Betingelsene for bruk av nettstedet NewFamilySearch.org ble fastsatt "på basis av sunn fornuft, Kirkens lære og respekt", sier Dennis C. Brimhall, administrerende direktør i Kirkens slektshistoriske avdeling.

Betingelsene er enkle og greie. "Brukere skulle ikke sende inn navn for stedfortredende tempelordinanser på personer de ikke er i slekt med, herunder navn på kjendiser eller berømte mennesker eller navn som er innhentet fra ikke godkjente uttrekningsprosjekter," i henhold til de betingelsene som alle brukere må godta hver gang de logger seg på nettstedet.

Den nye vektleggingen av retningslinjene, som også er forklart i Kirkens *Håndbok 2*, kommer som følge av at det den senere tid har forekommet brudd på Kirkens retningslinjer for stedfortredende dåp.

"En av de tingene vi trenger å huske, er at det å finne frem til vår familie og forberede navnene for arbeidet som skal gjøres i templet er, ja, et ansvar, men det er også et privilegium," sier bror Brimhall. "Dette privilegiet er gitt til medlemmene av de som har nøklene til arbeidet. Nøklene til dette arbeidet innehas av Kirkens første presidentskap."

Kirkens ledere har bedt medlemmer som sender inn navn for stedfortredende dåp for de avdøde, om å:

- Arbeide kun på sine egne slektslinjer.
- Ikke sende inn navn på kjendiser.
- Ikke sende inn navn fra grupper som ikke er godkjent, for eksempel jødiske holocaust-ofre.

Kirkens ledere ga en uttalelse 21. februar 2012, som svar på spørsmål om brudd på Kirkens retningslinjer fastsatt i 1995 etter samtaler med lederne for den jødiske tro.

Uttalelsen gjentok Kirkens faste forpliktelse om ikke å godta navn fra ikke godkjente grupper for stedfortredende dåp, og bemerket at for å omgå sikkerhetstiltak som allerede er på plass, ville en innsender måtte benytte "bedrag og manipulasjon".

Slike handlinger kan føre ikke bare til suspensjon av et medlems tilgang til nettstedet New.FamilySearch.org, men lokale ledere kan også i noen tilfeller iverksette disiplinært tiltak.

"Det er trist når noen bevisst bryter Kirkens retningslinjer, og når noe som skulle forstås som en offergave gitt av kjærlighet og respekt, blir en kilde til strid," heter det i uttalelsen.

"Vi kommer til å få en tid med opplæring," sier bror Brimhall. "Vi vil på nytt påminne oss om rettigheter og ansvar og nøkler og privilegier, hvem sitt verk dette er, hvordan det skal utføres og hvem som leder arbeidet. Hvis vi bare husker det, tror jeg alt vil være greit... Vi kan gjøre systemet bedre for alle." ■

Kirkens ledere har bedt medlemmer som sender inn navn for dåp for de døde, om å arbeide på sine egne slektslinjer, ikke sende inn navn på kjendiser, og ikke sende inn navn på ikke godkjente grupper, som for eksempel jødiske holocaustofre.

KORT FRA FLERE STEDER I VERDEN

FOTO: RICK WALLACE

Som forberedelse til et nytt nettsted, søker de som leder Programmet for å overvinne avhengighet (møte vist her), personlige historier om å overvinne avhengighet.

Programmet for å overvinne avhengighet ønsker historier om rehabilitering og helbredelse

Som forberedelse til et nettsted kalt "Programmet for å overvinne avhengighet" (ARP), som etter planen skal lanseres senere i år, søker Kirken personlige historier om å overvinne avhengighet.

De som bestemmer seg for å fortelle sine historier, skulle sende en e-post til arp@ldschurch.org med følgende opplysninger, som vil bli behandlet konfidensielt:

- Fullt navn, alder og kjønn
- Et bilde av deg selv (foretrukket, men ikke nødvendig)
- Din tilknytning til Kirken/medlemskapsstatus
- En kort beskrivelse av din avhengighet eller en av dine nærmestes avhengighet
- En indikasjon på din villighet til å dele din historie gjennom video, lyd, tekst eller alle de ovennevnte
- Din historie. Ta med konsekvensene av din avhengighet (vennligst ikke ta med upassende detaljer, men snakk om virkningene din vanedannende adferd hadde på deg og personer rundt deg), en kort beskrivelse av livet ditt da du skjønte at du trengte hjelp, en forklaring på hvordan du opplevde helbredelse gjennom Kristus og hva du opplevde da du fikk nytt håp, en beskrivelse av livet ditt i dag og lærdommer og velsignelser du har opplevd gjennom tilgivelse, omvendelse og tjeneste.

Kirkens medlemmer på Fiji gir humanitærhjelp til flomofre

I februar arrangerte tre staver i Suva-området på Fiji innsamling av mat, husholdningsartikler og skolemateriell til flomofre i det nordlige og vestlige Fiji.

Fiji ble rammet av kontinuerlig kraftig nedbør tidligere i år, noe som forårsaket utbredt flom og lokale jordskred i de vestlige og nordlige områdene. Flommen førte til flere dødsfall og tvang tusenvis til å evakuere sine hjem.

Mens flommen herjet gjennom vestlige og nordlige deler av Fiji, åpnet lokale kirkeledere straks møtehus som evakuerings-sentre for dem hvis boliger befant seg i flommens løp.

Eldste Taniela Wakolo, områdesytti og leder for Kirkens servicesenter på Fiji, startet initiativet 6. februar, kort tid etter at lokale ledere i Kirken ble varslet om flommen. Medlemmer samlet inn og sorterte mat, klær, sengetøy, kjøkkenutstyr og skolemateriell. Artikkene ble deretter fordelt til mennesker i nød.

For å lese mer om disse og andre historier, kan du gå inn på news.lds.org. ■

Eldste Steven E. Snow vil gå helt inn i rollen som Kirkens historiker og skriver senere i år.

Eldste Steven E. Snow kalt som Kirkens historiker

Det første presidentskap bekjentgjorde nylig at eldste Steven E. Snow i De syttis presidentskap er kalt som Kirkens historiker og skriver, et kall som eldste Marlin K. Jensen i De sytti tidligere hadde.

Eldste Snow har blitt avløst fra De syttis presidentskap, og eldste Jensen vil bli gitt emeritusstatus på generalkonferansen i oktober 2012.

Frem til da vil eldste Snow og eldste Jensen samarbeide om opplæring og overgang. ■

Pionerene lærte meg

I desember i fjor var jeg nedfor og ønsket ikke å pynte huset mitt eller feire jul. Så leste jeg en artikkel i desember 2011-nummeret av *Liahona*, som beskrev hvordan pionerene feiret jul: dans til en plystret melodi fordi de ikke hadde noen musikkinstrumenter – selv om de ikke hadde noen gaver og hadde altfor lite å spise (se “Jul for de tidlige pionerene” i “Små og enkle ting”, 9). Denne artikkelen hjalp meg å forandre min innstilling og fatte mot. Det hender at vi ikke er klar over eller verdsetter alt vi har.

Ana Rosa de Melo Ferreira,
Rio de Janeiro, Brasil

Søk Gud hver dag

Takk for januar-nummeret 2012. Min mann og jeg hadde en fantastisk opplevelse da vi leste Adam C. Olsons artikkel “Gjenoppdag en undrende innstilling til livet ... og unngå farene ved åndelig apati”, (side 20). Den hjalp oss å innse det konstante behovet vi har for å søke Gud hver dag i vårt liv. Jeg vet at budskapene i bladet er inspirerte, for mange av dem har styrket meg da jeg trengte dem som mest.

Daiana Araceli Beloqui de Iannone,
Buenos Aires, Argentina

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her følger noen eksempler.

“Styrken i vår arv”, side 16: Les artikkelen sammen med familien. Understrek denne uttalelsen av eldste L. Tom Perry: “Akkurat som pionerene fikk ørkenen til å blomstre som en rose, vil våre liv og familier blomstre hvis vi følger deres eksempel og slutter oss til deres tradisjoner.” Vurder å spørre hvordan din familie bedre kan følge eksemplet de tidlige pionerene satte. Dere kan gjerne avslutte med å syng “Kom, hellige” (*Salmer*, nr. 26).

“Møt fremtiden med håp”, side 35: Du kan velge å gi et sammendrag av historien om bror Grilo eller fortelle en personlig historie om hvordan du eller noen du kjenner, møtte fremtiden med håp. Hjelp familiemedlemmene å anvende budskapet i sitt eget liv ved å stille spørsmål som: “Kan dere nevne noen utfordringer som gjør det vanskelig for dere å ha tro på fremtiden?”

Hva kan dere gjøre for å ha en positiv innstilling når dere møter disse utfordringene?” Vurder å avslutte med å lese de to siste avsnittene av artikkelen.

“Hva er et rent vitnesbyrd?” side 54: Start leksjonen med å fortelle hva artikkelen sier et vitnesbyrd er. Vurder så å gi et sammendrag av spørsmålene om å bære vitnesbyrd (se side 56–57). Hvis du blir tilskyndet til det, ber du familiemedlemmene bære vitnesbyrd for hverandre i løpet av familiens hjemmeaften eller å skrive sitt vitnesbyrd i sine dagbøker.

“En vennlig hvisken”, side 59: Les Lukas 6:27. Deretter forteller du historien om James og Carson, med pause for å be barna besvare spørsmålene nederst på første side. Oppfordre familiemedlemmene til å være snille mot andre. ■

Familiens hjemmeaften “utendørs”

Da jeg var 10 år gammel, ble jeg døpt sammen med mine foreldre, brødre og søstre. Jeg er så glad for å ha vokst opp med regelmessig familiens hjemmeaften. Familiens hjemmeaften var hjertet i vår familie.

Jeg har nå vært medlem av Kirken i over 45 år. Med mine egne fem barn fortsetter tradisjonen. Mandagskveldene er avsatt til familien.

På den siste mandagen i måneden har vi en lengre aktivitet som vi kaller vår “utendørs” familiens hjemmeaften. Vi går på kino, besøker syke, leker i parken, besøker Lola og Lolo (våre besteforeldre) og så videre.

Den mest uforglemmelige utendørsopplevelsen vi har, er når vi hjelper gatebarn. Vi har ikke ord for den glede og lykke vi føler når vi kan hjelpe noen i så stor nød. Vi prøver, på vår lille måte, å gjøre disse barna lykkelige og la dem vite at noen bryr seg om dem og at vi alle er Guds barn. ■

Tita Mabunga Obial, Filippinene

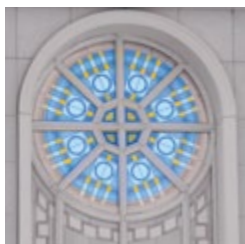
UPLETTET AV VERDEN

Av Julie Thompson

For noen år siden kom jeg til Bountiful Utah tempel sent en kveld for å gjøre rent. Oppmøtet til dette oppdraget var imponerende, og jeg lurte en stund på om noen ville bli sendt hjem. Jeg var mer enn klar for å melde meg frivillig til å dra tidlig. Men så tenkte jeg kynisk: "Selvfølgelig lar de oss ikke gå tidlig." De vil finne enkle arbeidsoppgaver til oss alle, fordi de tror det er deres plikt å holde oss her hele den avtalte tiden." Jeg husket et tidligere oppdrag hvor jeg hadde tørket støv i over en time, bare for å levere tilbake en klut som så like ren ut som da jeg hadde fått den. Jeg forbedret meg på å bruke to timer på å rengjøre ting som ikke så ut som de trengte rengjøring. Jeg hadde åpenbart kommet til templet den kvelden mer av plikt enn av et ønske om å tjene.

Gruppen vår ble ført inn i en liten kirkesal for en andakt. Vaktmesteren som ledet andakten, sa noe som for alltid vil forandre mitt syn på rengjøringsoppdrag i templet. Etter å ha ønsket oss velkommen, forklarte han at vi ikke var der for å rengjøre ting som ikke trengte rengjøring, men for å unngå at Herrens hus noensinne skulle bli skittent. Som forvaltere av et av de helligste steder på jorden, hadde vi et ansvar for å holde det plettfritt.

Hans budskap gjennomtrengte mitt hjerte, og jeg gikk til mitt tildelte område med ny entusiasme for å beskytte Herrens hus. Jeg brukte en malerkost med myk bust til å tørke støv i de små furene i dørkarmen, fotlister og

Jeg lurte på hvorfor jeg var i templet for å gjøre rent når ingenting var skittent. Men jeg skjønnte snart at rengjøring ikke var poenget.

bord- og stolben. Hadde jeg fått dette oppdraget ved en tidligere anledning, ville jeg kanskje ha tenkt at det var meningsløst, og skjødesløst feiet over områdene bare for å virke ivrig. Men denne gangen sørget jeg for at busten nådde inn i de minste sprekker.

Ettersom denne oppgaven ikke var hverken fysisk eller psykisk krevende, ble jeg velsignet med tid til å grunne mens jeg arbeidet. For første gang gikk det opp for meg at jeg aldri brydde meg om slike smådetaljer i mitt eget hjem, men rengjorde de områdene som andre ville se først, og forsømte områder hvor bare jeg og min familie oppholdt oss.

Så gikk det også opp for meg at jeg til tider hadde etterlevd evangeliet på lignende vis – ved at jeg etterlevde de prinsippene og utførte de oppgavene som var tydeligst for andre rundt meg å se, mens jeg ignorerte det jeg trodde bare min nærmeste familie og jeg kjente til. Jeg gikk i kirken, hadde kall, utførte oppdrag, gikk ut som besøkende lærerinne – alt sammen lett for medlemmene i menigheten å se – men forsømte å gå i templet regelmessig, studere Skriftene og be på egen hånd og sammen med familien, samt å holde familiens hjemmeaften. Jeg holdt leksjoner og talte i kirken, men manglet noen ganger sann nestekjærlighet i mitt hjerte når det gjaldt min omgang med andre.

Den kvelden i templet studerte jeg malerkosten i hånden min og tenkte: "Hva er de små sprekken i mitt liv som trenger mer oppmerksomhet?" Jeg bestemte meg for at jeg istedenfor å stadig rengjøre de områdene av mitt liv som trengte oppmerksomhet, ville jeg prøve hardere å aldri la dem bli skitne.

Jeg husker det jeg lærte mens jeg gjorde rent i templet, hver gang vi blir påminnet om å holde oss "uplettet av verden" (Jakobs brev 1:27). ■

Hus i Peterson, av LeConte Stewart

Dette fredfylte bildet av en gård i Peterson i Utah er et eksempel på oppfyllelsen av Herrens løfte til de siste-dagers-hellige i Winter Quarters, Nebraska 14. januar 1847. Omtalt som "Herrens ord og vilje", ble denne åpenbaringen gitt til president Brigham Young mens han forberedte de hellige til å forlate sine midlertidige hjem i Winter Quarters for å fortsette over slettene til Saltsjødalen: "La enhver mann bruke all sin innflytelse og alle sine midler til å forflytte dette folk til det sted hvor Herren skal opprette en Sions stav.

Og hvis dere gjør dette av et rent hjerte og i all trofasthet, skal dere bli velsignet, dere skal bli velsignet med deres storfe og med deres småfe og med deres marker og med deres hus og med deres familier" (LEp 136:1, 10–11).

President Thomas S. Monson har sagt: "Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige forventes det at vi holder hellige inngåtte pakter i ære, og trofast overholdelse av disse paktene er nødvendig for å oppnå lykke. Ja, jeg viser til dåpspakten, prestedømmets pakt og ekteskapspakten som eksempler." Siden vår overholdelse av paktene er avgjørende for vår lykke nå, og for en gang å kunne oppnå evig liv, er det viktig for oss å forstå hva vi har lovet vår himmelske Fader. Se "Forståelse av våre pakter med Gud." Side 20.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

